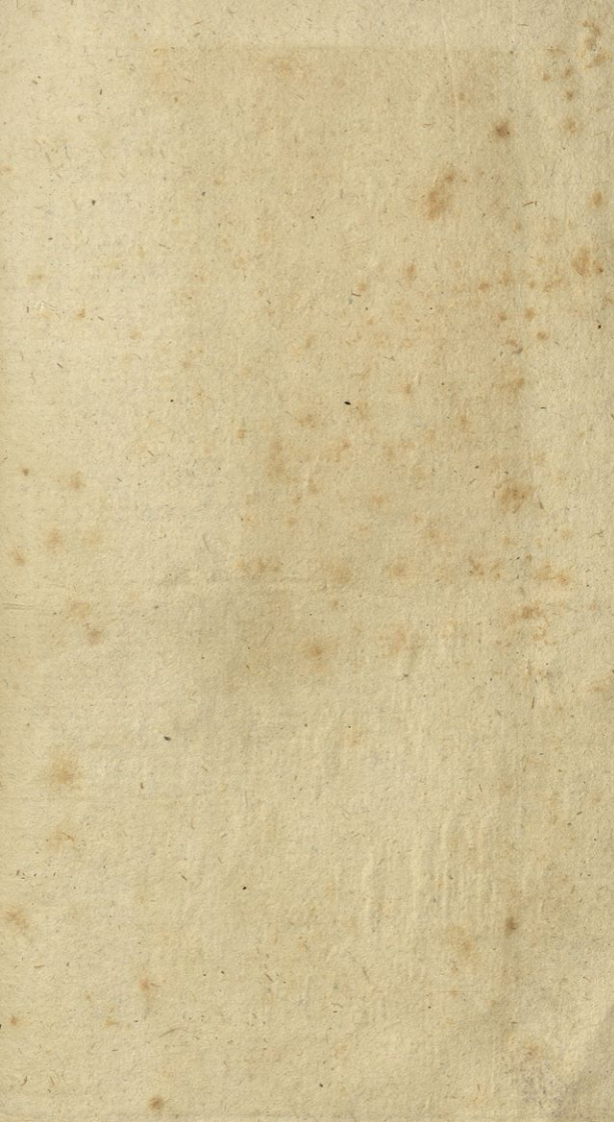
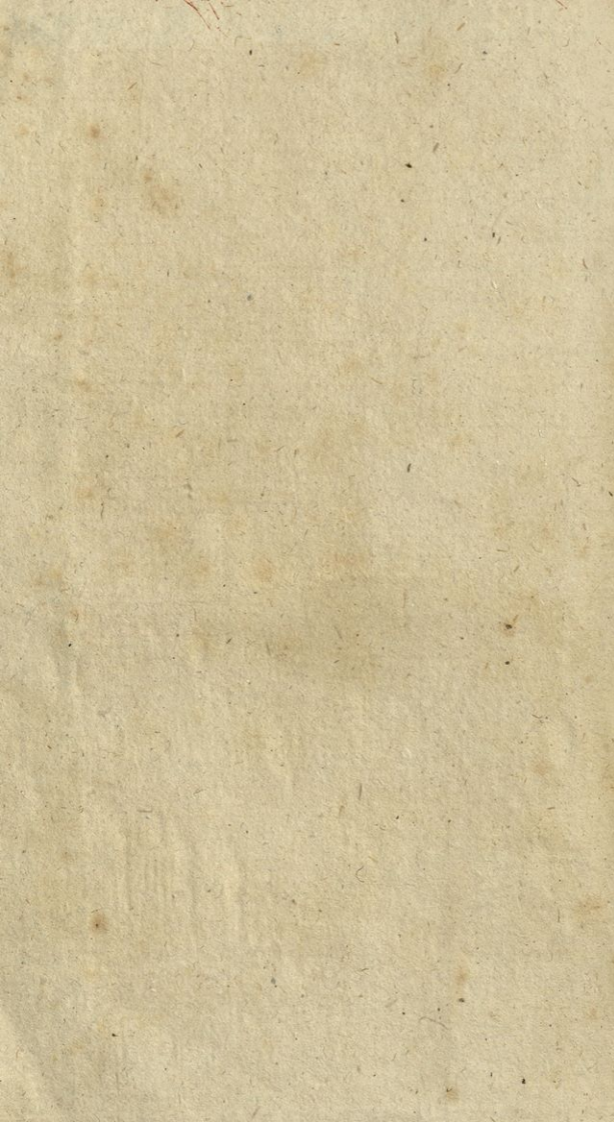
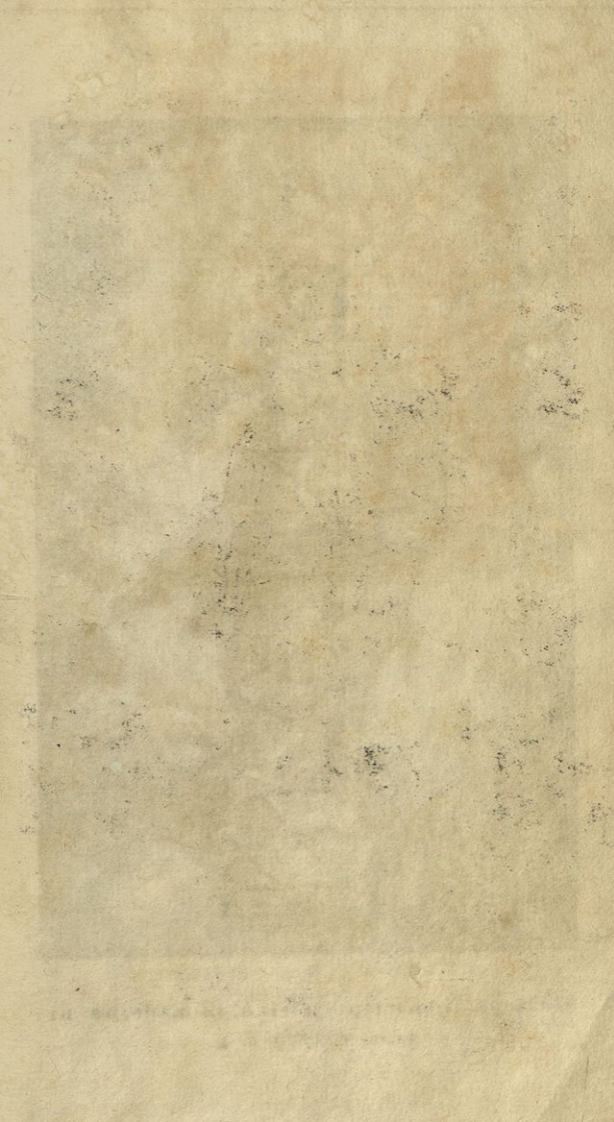

10250. II. C. d. e. q.

Vsa lepa si, moja prijateljca, in madesha ni
v' tebi. *Visok. pes. 4.*

Od
Pozhefhevanja
in
pofnemanja
Matere boshje.

V' natif tih bukev so miloftlivi Firfht
Gospod Gospod

ANTON ALOJS,

Ljubljanski, Shkof 13. grudna 1828 dovolili.

V' LJUBLJANI 1830.
Natifnil Joshef Sassenberg.

Na prodaj per Janesu Klemensu,
bukvovesu.

IN=03000545T

P r e d g o v o r.

Nar vezhi zhaft in hvalo smo dolshni Bogu, ki nas je po svoji podobi stvaril, ki se je vzhlovezhil, nas s' britkim terpljenjem in s' grenko smertjo od vezhniga pogubljenja odrefhil, in ki nas obdaruje s' vsimi potrebnimi gnadami, de bi tukaj shiveli po njegovi sveti volji, in tamkaj v' nebesih se per njem vezhno veselili.

Sa Bogam pa saflushi nasho nar vezhi zhaft in hvalo Marija, nebeshka kraljiza, ta prezhudna, smed vsih milijonov Adamovih hzher od vekomaj isvoljena, od svete Trojize visoko zhesheha deviza, ljubljena hzhi Ozheta nebeshkiga, devishka mati Sinu boshjiga, neomade-

shana nevesta s. Duha. — Vsi svetniki v' nebesih, vsi kori angelov in arhangelov jo zhašte neprenehama; in nar vishi Kerubi in Serafi nebeshki si v' zhašt fhtejejo, de so v' fhtevilu njenih flushabnikov. — Toraj so jo pa tudi vsi svetniki na semlji od nekedaj tako visoko zhaštali, posebno zerkovni uzheniki, rasvetljeni perjatli boshji. S. Bonaventura pravi: „Bog ni mogel nizeh vishiga stvariti, kakor Marijo. Vezhi svet ali vezhi nebesa bi bil lahko stvaril; vishi matere pa kakor je mati boshja, bi ne mogel stvariti.“ — S. Ziril jo f' temi besedami nago- vori: „Hvala ti bodi, o sveta mati boshja! ti si nar drajsi saloga zeliga sveta, ti si neugasljivo svetilo, ti si krona devishta, . . . ti si vezhno prebivalishe tistiga, kteriga noben kraj ne obseshe, mati in deviza!“ — S. Hieronim pishe: „Vse, kar samore zhloveshka pamet umeti, ali zhlo-

veshki jesik srezhi, ni nizh proti saflu-
shenju tiste, ktera je vredna, de jo ne-
beshki angeli in sam Bog zhashte." — Zha-
slimo in ljubimo jo tedaj tudi mi po svoji
slabosti, kakor je dobrim otrokam njih
ljuba mati zhasliti in ljubiti. Ona je prav
nasha mati. Jesuf, kader je umiral na
s. krishi, je ni le s. Janesu, ampak nam
vsem vérnim kristjanam mater srozhil.
Skashimo ji pa zhasl in ljubesen poseb-
no s' posnemanjem njenih svetih sgledov;
to ji bo nar ljubshi. Mislimo si v' vsih
okolishinah svojiga shivljenja: „Kako bi
bila Marija v' takih okolishinah storila?“
in potlej si persadenimo, vselej po nje-
nih sgledih storiti.

De bote pa v' vsih okolishinah svoji-
ga shivljenja loshej sposnali, ljubi moji!
kako je Marija v' enakih okolishinah sto-
rila: sim vam prestavil prav lepe in po-
duzhne bukve v' kranjski jesik, kér je v'

našim jesiku malo dobrih bukev od matere boshje; desiravno bi se spodobilo, de bi jih veliko imeli, sakaj Marija je posebna patrona vsiga slovenskiga ljudstva.

Berite te bukve pozhasu in s' premislikam, fizer ne bote mogli vsiga umeiti, kar je poduzhniga v' njih; berite jih tudi s' terdnim sklépam, vselej svešto posgledih matere boshje shiveti, kakor v' teh bukvah sapisano najdete. Preden pa sazhnete brati, sdihnite vselej k' Bogu, de s. Duh rasvetli vašh um, omezhi vaše serze, in vterdi vašho voljo v' dobrim. Profite tudi Marijo, nar mogozhnishti pomozhnizo, de prošni sa vaš Boga, de bo to branje Bogu in njegovi presveti materi v' zhašt, vašhim dušham pa v' vezhno svelizhanje.

Profite pa tudi sa-me Boga, de se osre milosivo na-me, in me ohrani v' svoji gnadi, „de ki drugim pridigijem, sam savershen ne bom.“ —

Friderik Baraga.

Perve bukve.

Premišljevanje shivljenja in zhednost presvete devize Marije od njeniga zhistiga spojhetja do rojstva njeniga boshjiga Sina v' Bettlehemu.

Pervi rasdelik.

Od posfnemanja zhednost presvete devize Marije.

„Srezhni so, kateri moje poti ohranijo,“ (po katerih sim jest na svetu hodi-la.) „Poslushajte nauk, (kteriga vam jest s' svojimi sgledi dajem,) in bodite modri, in nikar ga ne sametujte. Srezhen zhlovek, kateri mene poslusha!“ *)

Mati katolshka zerkev oberne te besede s. pisma na mater boshjo, kakor de

*) Prip. 8, 32 — 34.

bi ona nam govorila; in naf f' tem opominja, de vezhkrat premishljujmo, kako je ta kraljiza vsih svetnikov shivela v' vsih svojih okolishinah; in de posnémajmo tudi v' djanji, kar nad njo lepiga in svetiga najdemo.

Srezhen je saref, kdor Marijo posnema; sakaj ktéri Marijo posnema, posnema Jesufa, ki je nar vishi kralj in sgled vsih zhednost.

V' shivljenji presvete devize Marije najde vsak zhlovek sa-se nauke. Nad njo vidimo, kako ravnajmo v' srezhi in kako v' nesrezhi; kako per molitvi in kako per delu; kako, kader smo visoko povishani in pozhesheni, in kako, kader smo ponishani in sanizhevani.

Mi sizer nikedar ne bomo dosegli v' svojim djanji take popolnamasti, kakor ona; vender bo pa nar popolnishi, kdor bo njej nar blishi prishel.

Vi vfi, ki si persadevate, Marii devizi flushiti, ali ki hozhete posnemati prelepe sglede, ktere vam ona daje; hodate tedaj, kolikor vam je mogozhe, po njenih stopinjah; premishljujte, kako shiva je bila njena véra, kako voljna njena pokorshina, kako globoka njena po-

nishnost, kako nepremakljiva njena svetoba, kako nesapopadljivo velika njena ljubesen. —

S' pomozhjo gnade boshje, zhe si jo od Boga sprofite, si bote njeno shivljenje lahko v' sgled vseli, in njene velike in lepe zhednosti v' svojim djanji posnemali.

Zhe pa njenih zhednost ne bote posnemali, bo vafha ljubesen do nje grosno flaba, in tudi njena pomozh, ktere od nje perzhakujete, ne bo kaj obilna.

Ref je fizer, de vsak dan s'he kaj njej k' zhafti mólite, in tudi s'he druge snamnja nad seboj imate, de jo zhaftite. To ji je fizer práv, in ona vam bo sato sprofla marfiktero gnado od Boga.

Pa zhe v' svoji poboshni flushbi ne pridete tako delezh, de bi njene sglede posnemali, vaf vfa vafha druga flushba ne bo svelizhala.

Filifzhani so tudi flkrinjo mirú in sprave med seboj imeli, s'he s' darmi zelo so jo zhaftili; vender pa savoljo tega niso imeli nizh vezhi frezhe, ker svojiga malikovanja niso hotli sapustiti.

O kraljiza vsih zhednost! ali se ne spodobi, de kader te kdo ljubi, vsaj to-

liko sa - te stori, kakor sa kakiga posvetniga perjatla? Kader ima kdo kakiga perjatla, si mu enak biti persadeva.

Ravno leta enakost serza bolj sklene; in kjér te enakosti ni, tam tudi ni perjasnosti.

Kako se bo tedaj tvoje serze, o Marija! ktero je tako ponishno, tako zhisto, tako popolnoma vsim boshjim sapovedim vdano, tako napolnjeno s' gorezhostijsa boshjo zhasht, kako se bo tako serze skleniti moglo f' nezhistim in napuhnjenim serzam, v' kterim ni nobeniga vdajanja v' boshjo voljo, nobene gorezhosti sa boshjo zhasht?

S. Pavel pravi: „Po meni se ravnajte, kakor se jest po Kristu-fu.“ *) — Kolikanj bolj nam ti lahko tako rezhesht. To je: „Zhe hozhete moji otrozi biti, se morete duha svoje matere navseti.“ —

Duh Mariinih otrók more biti enak duhu njih matere: duh ljubeshni, duh miru, duh satajevanja, duh strahu boshjiga in ljubeshni boshje. —

*) 1. Kor. 4, 16.

O sveta deviza Marija! posihmal si bom persadeval, svojo slushbo do tebe posebno v' tem pokasati, de bom tvoje zhednosti posnemal.

To je nar popolnishi pozheshenje, ktero ti samorem floriti, in to je tudi nar gotovshi snamnje moje ljubeshni, ki sim ti ga v' stanu dati.

Drugi rasdelik.

*Od velike vrednosti posvezhu-
jozhe gnade boshje.*

Marija ni bila nikoli s' poverbanim greham omadeshana, to je, v' gnadi in perjasnosti boshji je bila she spozheta, kakor zerkev od nje misli.

Mi pa smoshe per svojim pervim sazhetku s' greham ognjuseni, in boshji jesi podversheni. Le sama Marija, kteri je Bog posebno ljubeshen hotel flkasati, je bila she per svojim pervim sazhetku popolnoma v' gnadi boshji.

Bog na tem tempeljnu, kteriga si je v' svoje prebivalishe isvolil, ni hotel nar

manjšhiga madesha terpeti. Savoljo zha-
sti boshjiga Sinu ni smela njegova mati
zelo nikoli v' oblasti fatanovi biti.

Kako visoko je pa tudi Marija to ne-
isrezheno veliko gnado zhihlala. To gna-
do je Marija sposnala, (kakor kralj Sa-
lomon modrost,) sa sazhetek v'figa
dobriga.

„Gospod jo je v' lasti imel v' sazhet-
ku svojih pot.“ *) To gnado je bolj zhi-
hlala, kakor vse krone tega sveta. She
veliko drugih posebnih gnad je od Boga
prejela, pa nobena ji ni bila toliko v'
zhifli, kakor ta, sato ko je bila ravno
savoljo te gnade Bogu nar prijetnishi.

Vse njeno shivljenje je bilo polno
hvaleshnosti do Boga sa to neisrezheno
veliko dobroto, ktero she nikoli nobena
zhloveshka dusha ni sadobila.

Kershanska dusha! tudi ti si per sve-
tim kerstu posvezhujozho gnado boshjo
prejela, f' ktero je bila Marija she per
svojim spozhetji obdarovana.

Po tej gnade si sadobila pravizo,
Boga imenovati svojiga ozheta, in Jesufa

*) Prip. 8, 22.

svojiga brata; si bila „érb boshji in fo érb Kristusov“ *) postavljena; nebeske vrata so se ti takrat odperle.

Ali sapopadesh vso velikost in vrednost teh zhaštitljivih gnad? Ali sapopadesh pa tudi vse dolshnosti, ktére savoljo teh gnad do Boga imash?

Oh v' framoto kristjanam naj bo rezheno, de malo kristjanov v' to misli! — Malo kateri si persadeva, de bi f' svetim shivljenjem ostal na visokosti, na ktéro ga posvezhujozha gnada boshja per svetim kerstu povsdigne.

Malokteri si persadeva, de bi neomadeshano ohranil belo oblazhilo nedolshnosti, ki gaje per svetim kerstu prejel, in ki je podoba svestobe, zhistosti in poboshnosti boshjih otrok. —

Marfikteri si domishljeje, de je to njegova nar vezhi zhašt, zhe ima na tem fvetu vsiga dosti; in je tako grosno nes pameten, de se ravno sa posvezhujozhognado boshjo nar manjsmeni, ki je vendar nar vezhi saloga, po kateri nam je nar bolj hrepeneti.

*) Rimlj. 8, 17.

Marfikteri zhlovek visožiga stanu gro-
sno fkerbi, de bi svoji posvetni visokosti
in imenitnosti ne storil kake nezhaſti; to
mu pa ni v' miſlih, de f' svojim posvet-
nim in shivinskim shivljenjem svojim ne-
beſhkimu Ozhetu nar vezhi nezhaſt dela,
in ſe popolnoma nevredniga ſtori, nje-
gov otrok biti.

Marfikteri ſe hvali, kakor ko bi ne
bil nikomur podloſhen; tega pa ga ni
nizh ſram, ko ſe ſam iſ laſtne volje ſa-
tanu podverſhe, kér po njegovim vdiho-
vanji shivi, kér ſe v' njegovo ſluſhbo po-
da, in ſe tako poverne ſpet v' neſrežno
luſhnoſt, v' kateri je bil per svojim rojſtvu.

Ljudje ſe trudiſjo in hrepené po
zhaſnim blagu in premoſhenji; vezhne
nebeſhke ſaloge pa v' nemar puſhajo,
ali pa ſhe zelo ſanizhujejo.

O nehvaleshne duſhe, kako ſtraſh-
no vaſ greh ſlepí, in v' vezhno pugub-
ljenje ſhene! „Oh, nikar vender ne bo-
dite tako terdiga ſerza, kader
glaf boſhji ſliſhite,“ *) kateri vaſ
naſaj klizhe!

*) Pl. 94, 8.

Gnado perviga kersta ste napravili, s'he vam drugi kerst ostane, v' kterim samorete sgubljeno gnado boshjo spet sadobiti, in spet otrozi boshji poslati, to je, pokora.

V' to se podajte s' saupanjem in s' odkritoserzhnostjo. Vash nebeski Ozhe nize tako ne sheli, kakor spet svojo perjasnost vam skasovati. Pa nikar vezh ne odlasajte, de vam Bog popolnoma svoje gnade ne vsame, bres ktere potlej zelo nize ne bote opravili.

O prezista deviza Marija, deviza bres madesha! prösi sa nas, de gresbiti nehamo, de se vezh v' grehe ne povernemo, in de stanovitni ostanemo v' sklepu s' boshjo pomozhjo popraviti neisrezhenno veliko shkodo, ktero smo si s' grehi storili.

Tvoja proshnja nam bo per Bogu sadobila gnado, de se bomo spet veselili njegove perjasnosti; in tako bomo sa tvojim Sinam Jesusam posebno tebi sa svoje svelizhanje hvalo dolshni.

Tretji rasdelik.

Od skerbi, ki jo moremo imeti, posvezhujozho gnado boshjo smiram ohraniti.

Kér je bila Marija v' gnadi boshji spozheta, bres vfiga madesha pojérbaniga greha, in kér tudi lastniga greha nikoli ni storila; torej se ji ni bilo toliko bati, kakor nam, de bi v' kakoshen greh ne padla.

Zhe pa vse njeno djanje premiflimo, vidimo de je bila v' ravno taki, ali pa fhe v' vezhi nevarnosti grefhiti, kakor mi.

Ona je vedno zhula nad svojim ferzam, kakor de bi bilo tudi njeno ferze v' nevarnosti, na kakoshno stvar se navesati; ona je tudi nad vsemi svojimi besedami skerbno zhula, kakor de bi se nizh prav ne bila na svoj jesik sanefla.

Defiravno je bila popolnoma v' nedolshnosti spozheta, je hotla vender smiram v' pokori shiveti.

Mi pa, v' fredi perlisnjenih in golufnih sovrashnikov, kateri le ishejo, kako bi nasho slabo natoro v' greh sapelja-

li, mi se nizh prav ne bojimo, in nizh ne zhujemo.

Sposnamo, de naf ni drusiga, kakor flabost; in vender se velikokrat bres vse potrebe v' take nevarne perloshnosti podamo, v' kterih so nar mozhnejshi kristjani padli.

Ali ne saflushi flab zhlovek, kader se predersno sam na-se sanafha, de ga Bog f' svojo pomozhjo sapusti? — „Salogo gnade boshje nosimo v' flabi perstni pofodi,“ *) ktera se nam kmal lahko ubije, preden she v' to mislimo. —

In koliko je sovrashnikov, kteri nam ishejo to salogo vseti! Oni so v' naf, so sunaj naf, in so okoli naf.

V' naf je hudobno nagnjenje in poshelenje, kteriga nikoli dosti ne moremo ukrotiti; sunaj naf hudobni duh, kteri naf smiram salasuje, in ishe, koga bi posherl; in okoli naf pregreshni svet. —

Nafhe hudobno nagnjenje je enako bakli, ki ni prav ugafnjena; zhe ga tu-

*) 2. Kor. 4, 7.

di enkrat premagamo, kmal se spet vname, in sazhne strahno goreti. —

Ko bi bili tudi, kakor s. Pavel, v' tretje nebesa samaknjeni, bi se nam bilo vender she smiram bati, de bi, kakor prevsetni angelji, v' peklenfki bresen ne bili pahnjeni. —

Sastonj se na to sanafhamo, de imamo per svojim djanji dobre konze, in gorezhost per svojih sklepih. Le ena sama nevarna perloshnost naj pride, in teshko bomo obstali.

En sam pogled je Davida ob perjasnost boshjo perpravil. Slaba Dalila je mozhniga Samsona premagala.

Saref, shalostne sglede imamo, de so nar svetejsi puhavniki, kteri so she veliko let nar hujshi skushnjave premagovali, na sadnje Bogu nesvesti postali.

Kdor je danf na poti poboshnosti, ne more vediti, in se sanesti, de bo jutri she; in kjer stanovitnosti ni, bo dusha, desiravno je pred Bogu dopadla, le vender vezhno pogubljena.

Kdor se na svoje storjene sklepe in obljuje sanafha, in torej sam nad-seboj dosti ne zhuje; bo kmal spet vse popustil, kar je sklenil.

Zhe se kdo na nevarno morje bres velike previdnosti poda, bo skorej gotovo shaloften konez na morji storil. —

Grosno teshko je sizer, ref je, ves zhaf svojiga shivljenja nad svojim hudobnim nagnjenjem zhuti, in ga v' bersdah imeti; pa kdo je kedaj bres zhuvanja in vojfkovanja v' nebefa prishel? —

O moj Bog, „prebodi f' svojim straham moje meso!“ *) Strah me bo zhujezhiga storil, in f' zhujezhostjo bom frezhno vse svoje sovrashnike premagal.

Daj mi popolnoma sposnati in sapopasti, de le tvoja sveta gnada, ktera naf tvoje perjatle in otroke stori, je moja nar vezhi saloga, po kateri mi je nar bolj hrepeneti, in savoljo ktere mi je nar bolj shalovati, zhe jo sgubim.

O kako frezhen bi bil, ko bi té, nar vezhi saloga, she nikoli ne bil sgubil! koliko shalofti bi si bil f' tem svoje dni odvernil, koliko bogastva sa prihodno shivljenje nabral!

*) Pf. 118, 120.

Srezhen, presrezhen, zhe svest in stanoviten ostanem v' svojim sklepu, ker sim terdno sklenil, raji vse hudo prestati, kakor kedaj vezh to neismerno salogo tvoje svete gnade sgubiti!

Dokler bom tvojo gnado v' svojim serzu ohranil, bosh ti v' moji dushi prebival; jo bosh sebi perhranil s' svojo prizhujozhostjo, jo bosh rasvetlil s' svojo modrostjo, podpiral s' svojo mozhjo, ji bosh smiram svojo perferzhno ljubesen skasoval, in ti sam bosh njeno plazhilo v' tem in unim shivljenji.

Zheterti rasdelik.

Od skerbi, ki jo moremo imeti, v' gnadi in svetosti smiram rasti.

S l u s h a b n i k.

O presveta deviza! she od perviga sazhetka svojiga spozhetja si bila smiram popolnoma v' gnadi boshji; vender pa té velike saloge nisi hotla v' miru vshiva-

ti, temuzh si se ves zhas svojiga shivljenja trudila, de bi vezh dobizhka od te saloge imela.

In tako te je gnada, ktera se smiram mnoshi, kjer najde persadevanje, zhedalje s' vezhim bogastvam napolnovala; bila si enaka radovitni in dobro obdelani semlji, v' kateri vsako sernize stoteri sad pernese.

Desiravno si bila v' svetošti rojena, vender ta svetošt ni bila dar nature; temuzh ti si jo f' svojim trudam in persadevanjem tako si perlastla, kakor de bi ti bila perrojena. —

„Vifoko si sraftla, kakor palmovo drevo; svoje veje si delzh rasprosterla, in tvoji odrasliki so zhasitljivi in ljubesnivi.“ *)

M a r i j a.

Moj sin! zhe hozhesh, de bo smiram vezhi v' tebi gnada boshja, ktera stori, de si perjatel in otrok boshji, tem-

*) Sir. 24, 18.

pelj s. Duha, brat in soérb Jesufa Kristufa; morefh hudobni svet sapustiti, molitev ljubiti, pogosto in vredno svete sakramente prejemati, in svesto vse zhednosti v' djanji skasovati, ktere se ti po tvojim stanu spodobijo. —

Posebno pa skerbi, de bosh vselej svesto po navdanji gnade boshje ravnal; tako se bosh prihodnih gnad tolikanj bolj vredniga storil, kolikor boljshi bosh prizhujozhe gnade obernil.

Svesto poslušhaj glas, kateri te od snotraj klizhe, in hòdi sa njim. Bolj ko bosh ta glas poslušhal, vezh ti bo povedal; in raji ko bosh sa njim hodil, vishe te bo perpeljal. —

Veliko jih je, kateri, komej ko nektele stopinje po poti poboshnosti storé, se ufedejo, in mislijo, de so she dosti delezh prishli. Pa gnada nikoli ne pravi: Dosti je! —

Drugi pa mislijo, de je she dosti, zhe le veliki ozhitni gresniki niso. Pa to she ni dosti; kdor je dober, si more vedno persadevati, she boljshi biti.

Oh, kako grosno se bo marfikteri kristjan per sodbi boshji ustrashil; ker bo vidil, kakofhne shrafnige si je od bosh-

je pravize saflushil le sato, ko je v' ne-
mar pufhal perpomozhke, f' kterimi bi
se bil lahko posvetil! —

Kdor na poti poboshnosti ne gre na-
prej, gre she nasaj; in kdor ne dela do-
bizhka, she terpi sgubo. —

Kdor le po majhni meri Bogu flushi,
mu tudi Bog s' majhno miro svoje gnade
deli.

Manj ko bosh s' Bogam se pogodo-
val, rajtal in glihal, bolj se ti bo she v'
tem shivljenji dobrotljiviga skasoval. —

Zhe imash na svetu she tako malo
premoshenja, ti ga je morebiti vender
dosti; bogastva boshje gnade pa ne mo-
resh nikoli prevezh imeti. —

Slushabnik je shtrafan, kteri ne de-
la dobizhka s' dnarji, ki mu jih je go-
spod dal. —

Sbudi se tedaj, moj sin! is dremote
svoje mlazhnosti, de v' njej ne saspish v'
vezhno smert. Trudi se, de perhitish
zhaf, ki si ga sgubil. —

Nikar vezh ne rezi, de nizh vezh
ne shelish, kakor de bi le na sadnjim se-
deshi bil v' hishi svojiga nebesh-

kiga Ozheta. *) Zhe bosh tako mi-
flil, bi se utegnilo sgoditi, de zelo no-
beniga prostora ne bo sa - te v' nebesih.

S l u s h a b n i k.

O Marija, mogožhna in skerbna po-
mozhniza! sadobi mi mozh posvezhevati
svoje shivljenje, ktero mi je Bog le sato
dal, de bi mu flushil, in ga ljubil zhes
vse.

Pomagaj mi dosezhi nebeshko zhasht,
ktero morem, s' pomozhjo gnade bosh-
je, le s' lastnimi dobrimi deli saflushiti,
ino ktera bo toliko vezhi, kolikor vezhi bo
moja gorezhost per tih delih.

Peti rasdelik.

*De more zhlovek s godej sazhe-
ti Bogu flushiti.*

„Poslushaj moja hzhi, in po-
glej, nagni svoje uhó; posabi

*) Joan. 14, 2.

svojiga ljudstva in hiše svojiga ozheta, in kralj bo imel dopadenje nad tvojo lepoto; saka j on je Gospod tvoj Bog." *)

Marija je res s godej poslušala glaf boshji, ki jo je klizal v' samoto; in she v' svojih prvih letih sapuštila hišo svojih staršev, de bi Bogu v' njegovim tempeljnu flushila.

Nizh je ni moglo sadershati, ne mladost, ne slabost trupla, tudi ne ljubesen staršev. —

Takimu ferzu, ki le Boga ishe, le Boga ljubi, dela shalost vse, kar ga sadershuje, popolnoma se dati Bogu v' dar; ker mu saposnuje njegovo frezho. —

Marija je v' tempeljnu, kamor se je bila podala, vse svoje dolshnosti popolnoma dopolnila, kolikor jih je imela po svoji mladosti in telesni slabosti. Kar ji je po tem, ko je vse svoje dolshnosti dopolnila, she zhafa ostalo; ga je vfiga v' molitvah in v' premishljevanji dopernefla. In tako se je perpravljala na toliko posebnih gnad, ktere ji je bil Bog namenil.

*) Pf. 44, 11. 12.

O hzhi nebeshkiga Gospoda, kako imenitne in zhaſtitljive ſo ſhe tvoje perve ſtopinje! Tvojs gled bo poſneman. Neisrezheno veliko deviz bo ſa teboj perpe-ljanih, „in ſ' vefeljem pojdejo v' kraljevo prebivaliſhe.“ *)

Kér bodo tako ſvojo mladost, ſvoje ferze, ſvojo laſtno voljo, in vſe, kar ſo, in kar imajo, Bogu v' dar dale, bodo le njega ſpoſnale ſvojiga goſpoda in kralja. To ſpoſnanje jim bo toliko boſhjih dobrot perpravilo, de jih bodo vef zhaſ ſvojiga ſhivljenja obilno imele.

O kako ſtraſhno ſe tiſti golifajo, kte-ri miſlijo, de bogabojezhe in zhedno ſhivljenje ſhe ni ſa mlade leta! Marija in ſvetniki ſo ſkufili, „kako dobro je zhloveku, kader noſi jarem (Goſpodov) od ſvoje mladosti.“ **)

Ali mar zhlovek ſ' ſvojim Bogam zhaſtitljivo in vredno ravna, kader mu ho-zhe perhraniti le flabe oſtanke ſvojiga ſhivljenja, ki ga je le ſato od Boga pre-jel, de bi zeliga v' njegovi ſluſhbi doper-neſel? —

*) Pf. 44, 16. **) ſhal. Pef. Jer. 3, 27.

Kakofhno dopadenje bo imel Gospod Bog nad teboj, zhe mu bofh she le takrat sazhel flushiti, kader she vezh sa svjet ne bofh? —

Skorej gotovo je, de bofh nofil s' veliko nepoterpeshljivostjo jarem Gospodov, zhe si ga ne naloshish, preden ne bofh od teshkiga jarma sveta she vestru-den in oflabljen.

Pravish, de se bofh vernil k' Bogu, kader bofh malo starshi. Ali bofh pa tudi dozhakal tiste starosti, na ktero se sanashash? Pa zhe tudi dozhakash, ali se bofh morde tako lahko spreobernil, kakor mislish?

Skufhnja uzhi, de starost zhloveka fizer bolj skufheniga stori, pa ne vselej tudi bolj pametniga. —

„Gospod, Gospod! odpri nam,“ *) so klizale tiste nespametne devize; tode so preposno prishle, in sastonj so na duri terkale. —

Srezhen, kdor se she od svojih prvih let perpravlja, pred vsigamogozhniga sodnika stopiti, kateri bo od vsih nashih let ojster odgovor hotel imeti. —

*) Mat. 25, 11.

Kdor pervine svojiga shivljenja Bogu ne da, se mu je bati, de bi ga Bog ne fhtrafal, in mu kmalo konza njegoviga shivljenja ne pokasal.

O moj Bog! koliko zhasa fim pustil she preiti, ko te nisim ljubil! Oh, kako shalosten bi mogel te samude biti! — O, de bi le sdej ta trosht imel, de fim te sdej faj ljubiti sazhel? —

O, ko bi mogel nasaj stopiti v' svoje otrozhje leta! Dusho in ferze, misli in shelje, in vse, kar je v' meni, vse bi ti hotel v' dar pernesti, in ti samimu flushiti! —

Sahvalim se ti sa veliko milost, ktero si s' menoj imel, ker si per shivljenji ohranil me she tisti zhaf, ki fim ga v' tvoje rasshaljenje obrazhal.

S' pomozhjo tvoje gnade, sa ktero te ponishno profim, ti hozhem posihmal do konza svojiga shivljenja f' tolikanj vezhi svestobo flushiti, kolikor posnejshi fim sazhel.

Šesti rasdelik.

De se more zhlovek ves in sa vselej Bogu dati.

S l u s h a b n i k.

O deviza polna gorezhosti! nisi se le sgodej, ampak si se tudi vsa in popolnoma Bogu dala.

Popolnoma si mu svojo lastno voljo dala, de bi nobene druge volje ne imela, kakor le njegovo.

Na tem svetu nisi nobeniga drusiga veselja posnala, kakor le njemu dopasti. To je bilo tvoje veselje na svetu, de si se is ljubeshni do njega vsimu posvetnimu veselju odpovedala.

Smiraj enaka si bila; s' nobeno stopinjo nisi odstopila od poti, ktero ti je sam Bog odkasal; vsak dan si po tej poti dalje prishla.

Tvoj sgled mi mozhno ozhita moja nestanovitnost v' flushbi mojiga Boga, in moja mlazhnost do njega.

Sram me je mojiga shivljenja. Bog mi je smiram enako dobrotljiv; tedajsa-

flushi, de bi mu tudi jest bil smiram enako vdan in svest.

M a r i j a.

Sakaj si pa opešhal, moj sin? sej si bil še tako dobro sazhel. Ali ni Bog še smiram neškonzhno dobrotljiv in vse zhasi vreden, kakor je bil?

Ali nisi s' njim vselej in smiram v' enazih savesah? Potrebujesh mar njegovih gnad in dobrot vzhasi manj, kakor vzhasi? Ali ni dolshnost njemu vsiga se dati, smiram enako velika?

Dobrote, ktere od Boga prejemašh, se s' vsakim dnevam tvojiga shivljenja mnoshijo; tedaj bi se mogla tudi tvoja hvaleshnost in tvoja svestoba do Boga smiram mnoshiti.

Bog je tvoje serze stvaril, pa le sa-se ga je stvaril; le on more tedaj njegov gospodar biti. Bog ti ni rekel: Posodi mi svoje serze, ampak: „Daj mi svoje serze!“ *) Leta njegov glaf si slishal, in si mu svoje serze dal; f' kakoshno pravizo si mu ga tedaj spet odvsel?

*) Prip. 23, 26.

Zhe svoje serze tudi na posvetne re-
zhi nekoliko navesujesh, fkasujesh svetu
ref prevezh zhafti; in odjemljesh Bogu
to zhaft, in ga s' tem grosno shalish, kér
svoje serze med njim in med svetam de-
lish.

Pravish, de bi bila to tvoja nar ve-
zhi nefrezha, ko bi ne bil v' shtevilu bosh-
jih perjatlov. Pa kako bo mogel tak slab
in nesvest perjatel biti vreden perjatel
per Bogu, kateri hozhe zélo serze imeti.

Glej! tvoj Bog ne misli, de ti pre-
vezh da, ko se ti vef da; bodi tedaj tu-
di ti vef njegov. Daj mu vse, in bosh
per njem vse nashel.

Komur je Bog vse, sa - nj svet in vse,
kar je na svetu, nima nobene vrednosti.

S l u s h a b n i k.

O sveta deviza! tako fim slab, de
mi tvoj nauk nizh ne bo pomagal, in de
tvojih sgledov ne bom mogel posnemati,
zhe ne sadobim mozhne in velike gnade.

Prosim te tedaj, ki s' sgledam svoje
gorezhosti tudi v' mojim serzu gorezhost
obudish, spròsi mi tudi potrebno pomozh.

Oh, ali se smem s'he predersniti, Jesufu svoje serze ponuditi, ker fim bil s'he tako dolgo nestanoviten, in tolikokrat mu nesvest? — Pa to mi serze dela, de ponishno in poterto serze, in tvoja proshnja boshjo jeso potolashi.

O mati usmiljenja! usmili se me, in spravi me s' Jesufam; pròsi svojiga boshjiga Sina, de moje serze s' svojo gnado tako napolni, de bo nerasdeljeno in bres sadershka le njemu flushilo, nar vis'himu Gospodu; in de nikoli vezh nobenih drusih shelj ne bo imelo, kakor le njemu dopasti.

Sedmi rasdelik.

Kako dobro in perjetno je v samoti biti.

S l u s h a b n i k.

Sveta deviza! v' tempeljnu si pazh prav mirne in perjetne dni imela.

V' miru in v' pokoji si se tamkaj s' Bogam pogovarjala, in si mu v' svojim

ferzu perpravila prezhudno lep tempelj, kateri je bil njega popolnoma vreden.

Smiram si v' to mislila, de si vpri-
zho Boga, in si bila vsa samishljena v'
njegovo visokost in popolnamast.

Vse svoje veselje si ti v' njem nashla,
in on v' tebi; vse kar ima svet lepiga in
dobriga, je bilo sgoli nizeh v' tvojih ozheh.

M a r i j a.

Pazh ref, moj sin! ref vshiva dusha,
ktera se odlozhi od vsih posvetnih rezhi,
v' samoti frezhne vesele dni.

V' samoti se dusha tako s' Bogam po-
govarja, in tako na-nj misli, kakor de bi
sunaj njega in nje nizh drusiga ne bilo
na svetu.

Tukaj je smiram sbrana, de glas
svojiga Boga poslusha; in glas njeniga
ferza se tukaj neprenehama k' njemu pov-
sdiguje; in ona v' teh samih besedah:
„Ti si Bog mojiga ferza!“ *) naj-
de vso svojo zhasht, vse svoje bogastvo,
vse svoje veselje.

*) Pl. 72, 26.

„V' senzi svojiga ljubljeni-
ga pozhiva,“ (kakor nevesta v' visoki
pesmi 2, 3.) in s' usmiljenjem gleda, ko-
liko si ljudje persadevajo, de bi obogate-
li in bili imenitni; tudi ne sapopade, ka-
ko morejo sunaj Boga, kteriga njeno
serze zhes vse ljubi, she kaj drusiga na
svetu ljubiti.

Sa vse, kar se na svetu godi, senizh
ne smeni. Bog, kteriga ljubi, je bil
smiram, in bo smiram, kakor shen je sdej
nar svetejsi in nar ljubesnivi. V' teh
mislih dobiva smiram novo veselje. —

Kader hozhe Bog kakoshni dusi
práv k' serzugovoriti, in jo v' notranjim
shivljenji poduzhiti, jo pelja v' samoto.

Prösi ga, moj sin! de da tudi tebi,
veselje in perloshnost samotno shiveti, de
bo sh v' duhu sbran, kakor so bili svetni-
ki. Navadi se od posvetnih ljudi odlo-
zhen shiveti, in nikoli med - nje ne hodi,
kakor kader je potrebno.

In kader bo sh mogel med svet iti,
stori, kakor tisti golob, kteriga je Noe is
barke ispustil; kmal se je spet vernil, ker
sunaj barke ni bilo nobeniga kraja, kjer
bi bil mogel pozhivati.

Zhe se sveta fkerbno ne ogiblješh, bofh kmal veselje nad njim nafhel; kakor hitro te bo pa svet sazhel veseliti, te nizh boshjiga ne bo vezh veselilo.

Nevesta v' visoki pesmi je iskala svojiga shenina v' fredi Jerusalema, in gani nafhla.

Le sam povej, zhe si kedaj is posvetne drushine prifhel, de bi ne bil pred Bogam vezhi fhtrafnige vreden, kakor si je bil, preden si va-njo shel.

Kdor se hozhe med svetam greha obvarovati, kader je treba med posvetne ljudi iti, se móre popred samote navaditi. V' samoti se nauzhi, kako de najgovori, kader je med svetam.

Samotno shivljenje je grosno dober perpomozhik ohraniti svojo nedolshnost. Zhlovek ne sgubi nikjer tako lahko svoje poboshnosti in ljubesni do Boga, kakor v' drushini f' posvetnimi ljudmi.

Ali more zhlovek prebivati per tistim sirupenim duhu, ki je v' posvetnih drushinah, de bi se ga ne navsel? — Vezhkrat idi tedaj v' samotò, de bofh vshival zhistejshi in sdravshi duh.

Sveti pushavniki so sposnali, de se nikoli niso mógli s' Bogam bolj perferzh-

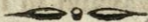
no pogovarjati, kakor kader so se popol-
nama svetu odpovedali, in od njega od-
lozhili. —

Moj sin! Bog je rad per tebi in f' te-
boj; bodi tudi ti rad per njem f' svojimi
mislimi, in pogovarjaj se rad s' njim. To
pa bofh nar loshe storil, kader bofh sa-
moten.

V' samoti mu bofh nar loshe svoje
nar skrivnihi misli odkril, in mu bofh
nar loshe vse svoje serzhne obzhutleje s'
odkritoserzhnostjo in s' otrozhjim saupa-
njem, pa tudi f' pozheshevanjem rasodel.

V' samoti bo Bog nar raji v' tvojim
serzu take misli obudil, ktere bodo tvoje
terpljenje polajshale, tvoj strah odvsele,
tvoje dvome ali zvice raskropile, in var-
ne poti ti pokasale, de bofh v' vsih re-
zheh modro ravnal. —

V' samoti bo Bog po skrivnostno, ka-
kor je le njemu lastno, tvojimu serzu go-
voril; v' samoti bofh is njegoviga serza
slishal tisti glas, kteriga le njegovi per-
jatli umejo, in kteri vtisne v' dusho ta-
ke resnize, ki jih le tisti sposnajo, ktere
on ljubi.

Osmi rasdelik.

Od isvoljenja stanu.

Ker Marija od svojih prvih let nizeh drugiga ni iskala in ljubila, kakor samiga Boga; je saflushila vso milost boshjo, po kateri jo je Bog v' ravno tak stan postavil, kateri je bil nar boljshi po namenih, ki jih je s' njo imel.

De more zhlovek v' kakim stanu mirno in frezhno shiveti, more vezh rezhi in okolishin vkup priti, ktere Bog svestim dusham, ki se s' njim posvetujejo, preden kak stan nastopijo, vse po svoji previdnosti napelje in sversti.

Zhe pa mlad zhlovek le po shkodljivim vdajanji svojiga hudobniga nagnjenja ravna, kader stan spremeni; kako sme upati, de mu bo boshja previdnost vse v' dobro obernila?

Bog je hotel po svoji previdnosti, de se je Marija deviza s' s. Joshefom sarozhila; in s' tém nar svetejshim moshem je tako frezhno shivela, kakor si je s' svojimi prelepimi zhednostimi saflushila.

Ko bi bili sa Marijo le po svetovanji sveta mosha iskali; bi bili gotovo kakosh-

niga bogatiga in uzheniga mosha sbrali, in bi si bili malo persadjali, ji pravizhniga in bogabojezhiga mosha najti, kateri bi bil od svoje mladosti smiram v' strahu boshjim shivel. To ni navada sveta.

Le sgoli lakomnost in posvetni konzi, to véshe vezhi del ljudi s' ljudmi. Kjér so zhasne, posvetne saloge, je veliko préd sakon sklenjen, kakor kjér so nebeshke saloge gnade boshje. Toraj toliko nefrezhnih sakonov, v' kterih so ljudje eden drugimu le v' krish.

To perпусти Bog sato, de jih she v' tem shivljenji shtrafuje, kateri se s' njim ne posvetujejo per takim opraviu, ki ne more nikoli dobro opravljeno biti bres njegoviga vladanja.

Bog perпусти to tudi v' shtrafnigo savoljo premajhne skerbi, ki jo imá zhlovek v' svoji mladosti, s' poboshnim shivljenjem boshje pomozhi se vredniga storiti.

Marii devizi je tedaj njena shlahta ali bolje boshja previdnost s. Joshefa isvolila mosha, pravizhniga mosha, ki je bil nar svetejshi, in tedaj nar vrednishi, isvoljen biti shenin te devize.

Pa tudi nikoli ni bilo freznhifhiga sakona, kakor je bil ta; in nikoli niso bili nobeni sarozheni eden drusiga tako veseli, kakor ona dva; nikoli jima ni kakofhno kfanje odvselo tiftiga sladkiga miru, f' kterim so bile njih serza smiram napolnjene. Marija in Joshef sta bila ravno v' tiftim ftanu, v' kterim jih je hotel Bog imeti.

Vezhi del so ljudje nesadovoljni svojiga ftanu; imajo veliko terpeti v' njem, in velikokrat morejo fhe drugi savoljo njih terpeti. To pride od ondod, kér so v' tazim ftanu, v' kterim jih Bog nozhe imeti.

Takim so rezhene befede preroka Isaija, ki pravi: „Gor je vam, puntarski otrozi, kér fklepe delate, to de bres mene!“ *)

Gnada pokliza je slo velika gnada, ktera sapopade fhe veliko drusih gnad v' febi. Kdor se tej gnadi ftavi, naj ne perzhakúje tudi tiftih, ktere ta v' febi sapopade.

Kdor se per tej rezhi popolnoma poda v' posebno boshjo previdnost, preje-

*) Is. 30, 1.

ma po njej zhedalje vezhi gnade, de gajnen od njih vso voljo boshjo spolnuje, in se svelizha; kdor se pa tej posebni boshji previdnosti odtegne, stopi v' red navadne previdnosti, po kateri mu Bog fizer tudi she gnade daje, to de le navadne in veliko manjšhi, f' kterimi more fizer tudi svelizhan biti, pa bo grosno teshko, ali pa she zelo ne.

Kader bosh tedaj imel pomishljevati, v' kteri stan bi stopil; se posvetuj s' Bogam, in ga prösi f' prerokam Davidam rekozh: „O Gospod! stori mi snano pot, po kateri naj hodim.“ *)

Sraven pa smiram tako shivi, de v' Gospodovih ozheh ne bosh nevreden, njegove gnade in pomozhi vshivati.

Zhe ti boshja volja ni dosti snana, se posvetuj per tistih, ktere je Bog svoje namestnike na semlji postavil. Rasfvetlil jih bo, de ti bodo vedili povedati, kaj ti je storiti.

Ko je bil Jesuf Savla na potu proti Damashku f' konja na tla vergel, mu ni povedal namenov, ktere je s' njim imel;

*) Pf. 143, 8.

temuzh ga je k' Ananiju poslal; de bi mu jih on na snanje dal. —

Svojo shlahto prafhaj le toliko sa svet, kolikor te dolshnost veshe; sakaj bati se je, de bi ti tazih svetov ne dajali, ki so le po fhegi svetá. Nar hujfhi „fovrashniki fo zhloveku vzhafsi njegovi domazhi.” *)

Posvétuj se pa tudi s' smertjo, to se pravi, isvòli si tisti stan, kteriga bosh she na smertni postelji vesel, de si ga isvolil.

Devéti rasdelik.

Od zhiſtosti, kako je zhaſtitljiva.

Ko je angelj Marii osnanil, de bo mati boshja; ji ni rasodel, de bo to zhaſtitljivo in viſoko gnado doſegla bres gube ſvojiga devifhtva, ktero je bila Bogu obljubila.

In ſato Marija ni prezej v' beſede angeljeve pervolila: hotla je raji po ſaflu-

*) Mat. 10, 36.

shenji devishtva, kakor po zhaſti in imenitnoſti zhes vse druge ſtvari povſhana biti. —

Ali „nikar ſe ne boj, Marija!“ *) Ravno tvoje devishtvo, ſa katero tako ſkerbiſh, bo perpravilo v' tvoje narozhje Boga, ki hozhe le od devize rojen biti. —

In ref je Marija ſhe le po tem pervolila, ko je od angelja ſvedila, de ſa voljo tega, ko bo mati boſhja, ne bo ſvojiga devishtva ſgubila.

O preſveta zhiſtoſt! kako prijetna, kako zhaſtitljiva bi nam mogla biti; ker ſi nam ſvelizharja dala, in ker te je Marija, ona nar popolniſhi vſih zhiſtih ſtvari, tako zhaſtitljivo ſpoſnala, de je hotla raji tebe ohraniti, kakor bres tebe boſhja mati biti! —

Ti ſi tiſta zhednoſt, ſa voljo ktere je Jeſuf ſ. Janesa tako perferzhno ljubil. — Srezhne duſhe, ktere te do konza ohranijo! v' nebeſih bodo imele to poſebno gnado in zhaſt, de bodo povſod ſa nebeſkim jagnjetam hodile, **) in

*) Luk. 1, 30. **) Skriv. Ras. 14, 3. 4.

mu novo pešem pele, ktere nobeden drug ne bo mogel sa njimi peti.

S. Peter, pervi med aposteljni, je imel posebne gnade; vender je pa Jesus le svojimu devishkimu uzhenzu Janesu perpuštil, de je per sadnji vezherji na njegovih perših flonil.

Jesus je dal s. Petru sferb sa svojo zerkev, s. Janesu pa sferb sa svojo mater.

Zhisho devishko shivljenje je podobna nebeshkiga shivljenja isvoljenih perjatlov boshjih.

Po svestim ohranjenji svete zhishosti si sadobimo tako saflushenje, kakorshniga she angelzi nimajo. —

Nar zhistejšhi dushe so tiste, ktere so Jesusu nar bolj enake, ki se je tako slo ponishal, de je tudi zhloveshko nato na - se vsel.

O vi, kteri marsikake rezhi, ki so sveti zhishosti nasproti, le sa kaj majhniga shtejete, savoljo slabosti nashe nature; pomiflite, de ni skorej nobeniga greha, kteriga bi Bog bolj sameril in ostrejshi shtrafoval, kakor ravno nezhistost. —

Ta greh preshene svetiga Duha, kakor govori s. pismo, sakaj: „boshji Duh

ne oštane v' mefenim zhloveku." *)

Ta greh zhloveka grosovitno oflepi. David, kader je ta greh storil, je bil tako oflepljen, de je mogel prerok boshji priti, ga od velikosti njegoviga greha preprizhat, in k' pokori perpraviti. —

Ta greh perpravi tudi v' terdovratnost. Salomon, ki je bil toliko let prezhudno moder, je ravno savoljo tega greha na sadnje v' malikovanje sabredel.

„Nafhe trupla so tempeljni f. Duha." **) Nezhistost je tedaj sa kristjane „negnjufno rasdjanje na svetim kraji." ***)

O Jesus, shenin deviz, kateri si devizo isvolil mater, daj mi perferzhno ljubesen do zhistosti, in veliko, nar vezhignjufenje nad vsim, kar je zhistosti nasproti.

Ohraniti to sveto zhednost, preshe mozh moje flabe nature. „Ne morem sdershen oftati, zhe ti ne das h." ****)

*) I. B. Mojs. 6, 3. **) I. Kor. 6, 19.

) Mat. 24, 15. *) Modr. 8, 21.

Prosim te tedaj te pomozhi po tisti zhištosti, savoljo ktere ti je bila Marija tako dopadljiva, in je to neisrezhenozhaft saflushila, de si ti njen Sin hotel biti. Prosim te pomozhi po tisti ljubesni, ktero je imelo do tebe toliko deviz, ki na svetu nizeh drusiga niso ljubile, kakor le svojiga nebeshkiga shenina.

Daj mi gnado, de bom posihmal svoje nar vezhi veselje imel v' premagovanji tistiga veselja, ktero tvoja sveta postava prepové.

Obúdi v' meni strah pred vezhnim ognjem, kteriga si nezhistim dufham perpravil.

Odvsemi mi dopadenje nad posvetnim nespodobnim veseljem, in daj mi, de bom shelel, vezhno nebeshko veselje vshivati.

Odreshi me od mojih hudih skufhnjav, ktere me she zelo per mojih molitvah tolikokrat motijo.

Zhe je pa tvoja sveta volja, de v' teh skufhnjavah ostanem; te ponishno prosim, o moj svelizhar! daj mi gnado, jih vse prav svesto premagati, in tako per vsih teh perloshnostih v' djanji skasati, de te svesto ljubim.

Defeti rasdelik.

*Od previdnosti, s' katero more
zhlovek sa ohranjenje svoje
zhistosti s'kerbeti.*

Kér je bila Marija v' gnadi boshji spozheta, ni imela nobene skušnjava k' kakimu grehu; vender se je pa ustrahhila per pogledu angelja, kateri se ji je perkasal v' podobi mladenzha.

Kader jo je angelj posdravil, je kmal sama per sebi mislila, kakoshno posdravljenje bi to bilo. „Sinu bosh, glej, rodila, ji je angelj rekel, in ime Jesuf mu daj.“ *) — Te besede so ji s'he vezhi s'kerb storile. —

Nad tem fizer ni dvomila ali zvišla, de je, kar ji je angelj osnanil, mogozhe; sakaj Bogu ni nobena rezh nemo-gozha. Le to je vprashala, kako bi se moglo to, ki se ji tako nesapopadljivo sdi, vender s'goditi. —

*) Luk. 1, 31.

V' tem vprašanji se je lepo pokasala njena modrost in framoshljivost, ker je le toliko vprašala, kolikor se spodobi.

Is tega se lahko sposna, de je bila tej presveti dušhi zhišost med vsimi zhednostimi nar drajšhi.

Sramoshljivost je enaka mladi roshizi, ktera se vsaziga nar manjšhiga vetra boji. — En sam pogled, ena sama beseda jo stori nepokojno. —

Deviza, ktera prav sposna veliko vrednost devishtva, se ogiblje vsake nar manjšhi perloshnosti, de ga kaj ne omadeshuje.

Vsaziga se skerbnno varuje, kteri ji perlisnjeno govori, ali kakoshno rezh ponuja. Vsake drushine se boji, tudi take, ktera je na vides dobra in nedolshna; in kader more v' drushini biti, je toliko bolj varna in previdna.

Ker je tedaj grosno veliko previdnosti treba, de se zhišost popolnoma neomadeshana ohrani; ali se more rezhi, de je veliko zhiših dušh na svetu? —

Ko bi Bog dal, de bi kershanške dušhe v' ohranjenje te zhednosti toliko skerbi obernile, kolikor si persadevajo, de bi bile pred svetam zhište sposnane! —

Oh, koliko jih je, kateri so v' lenobi ali mehkim shivljenji, ali pa v' sapeljivi družini svojo nedolshnost sgubili!

Marfiktera kerfhanška deviza se snajde vezhkrat in bres vse fkerbi v' družini tazih ljudi, kateri ravno niso angelizi.

Zhe tako pravi, de per vřim tem vender smiram previdna ostane, in smiram sama nad seboj zhuje; naj pomisli, de tudi fatan smiram zhuje, in ishe, kako bi njeno duřho posherl.

Posebno bo pa deviza, ktera se rada hvaliti flisli, kmal kakoshno nagnjenje dobila do tistiga, kateri jo hvali.

Kar zhiřtoř sadene, se je ravno sato nar bolj bati, ker se premalo bojimo.

Sami si nevarnosti perkrivamo, sato ko te nevarnosti ljubimo; in de jih ljubimo, se is tega sposna, ker jih s' veliko fkerbjo sami sebi sakrivamo in tajimo. —

Vři smo is eniga in ravno tistiga ila; vřakimu se lahko sgodi, kar se je she tolkanj drugim sgodilo, kateri so se grosno shalořno preprizhali svoje flabořti.

Desiravno móremo v' pomozh gnade boshje saupati, se vender nikedar ne

smemo predersno v' nevarnost podajati. Pomozh gnade boshje je le tistim perhrajena, kateri v' take skufhnjave in nevarnosti pridejo, ki jih niso predersno iskali.

Zhe si tudi she veliko let sovrashnika zhivosti vselej frezhno premagal; nikar she ne misli, de sdaj she nikedar ne moresh premagan biti. Le she smiram mu ne upaj, posebno pa sam v' se ne saupaj.

Le skerbno se smiram ogibaj tistih vsakdanjih in navadnih perloshnost, s' kterimi si od vsih strani obdan, in ktere hudobni duh smiram mnoshi ali gmira. Potlej ti bo Bog mozhne gnade dal v' takih perloshnostih, ktere neprevidama pridejo, in v' kterih more zhlovek veliko mozh v' dobrim imeti, de jih more premagati.

O deviza Marija, mati mojiga Boga! sprósi mi gnado, de ne bom nikoli sam v' se saupal; sprósi mi, de bom v' svojim djanji tako previden, in de bom svoje pozhutke tako krotil, kakor je potrebno, de zhivost neomadeshano ohranim.

Shelim te ljubiti, pa nikedar ne smém rezhi, de te ljubim, dokler prav poseb-

no ne ljubim tiste zhednosti, savoljo ktere si bila od Boga tako selò pozhesfena.

Prezhišta, neomadeshana mati, kraljiza deviz! spròsi mi gnado, tako popolnama v' zhištosti shiveti, de bi vselej tisto snamnje nad menoju nashla, po kterim sposnash svoje nar ljubshi otroke. —

Enajfti rasdelik.

Od prave imenitnosti in visokosti.

Neskonzhno velik je raslozhik med imenitnostjo svetà, in med imenitnostjo po gnadi boshji.

Neismerno bogastvo, prelepi gradovi, neskonzhno shtevilo flushabnikov in podloshnih, to povishuje kralje pred svetam. Sanizhevanje svetà, gnjusenje nad greham, ljubesen do Boga, to stori pravizhne pred Bogam imenitne.

Prava imenitnost in visokost zhloveka, in njegovo pravo saflushenje je: „Boga ljubiti, in njegovih sapoved

se dershati. To je popolnoma zhlóvek." *)

Kader je bil angelj od Boga k' Marii poslan, jije rekel: „Bodi zhes hena, gnade polna, Gospod je s' teboj!" — Ali je mógel od te devize kaj zhaštitljivšhiga isrezhi?

Ta je pazh vreden, de ga ljudje in angeli visoko zhašte, od kteriga se samore rezhi: Gnado si per Bogu nashel, nje-mu si dopadljiv.

Kader je bil angelj k' Marii devizi poslan, sta Avgust in Herodesh kraljevala, in sta bila smiram imenovana visoka, mogozhna, dobrotljiva; koga sta bila pa pred Bogam, kteri le sam samore nasho pravo vrednost presoditi?

Mlada, v' Nazaretu v' samoti skrita deviza je bila neskonzhno vezhi zhašti in hvale vredna, kakor oba.

Prava zhašt se ne meri po slabih sapopadkih ljudi, temuzh kakor je pred Bogam. Bog je sam na sebi nar zhaštitljivšhi, in pred njim je zhaštitljivo le, kar je v' njem in savoljo njega storjeno.

*) Prid. 12, 13.

Koga so pazh vsi tisti flovezhi vojshaki, ktere svet v' taki zhaſti ima; koga so proti zhaſtitljivim moshem, kteri so po sveti veri k' svetosti priſhli?

Veliko zhaſtitljivſhi je, ſebe ſamiga premagati, kakor zele meſta; *) in veliko loſhej premaga zhlovek druge, kakor ſam ſebe.

Pravi kriſtjan ni, kakor vojſhak, kteri ſvoje flovezhe ime le per kaki ſrezhni perloſhnoſti dobi; taki ſo vojſhaki eniga dneva. Kriſtjan ſe more vſe ſvoje ſhivlje-nje terdo vojſkovati.

Njegova zhaſt je, de vſe teshave in sadershke, kteri ſe mu v' flushbi narviſhiga Gospoda naſproti ſtavijo, ſtanovitno premaguje; njegov edini zil in konez je, Boga najti, in v' njem pozhivati.

Ali je pa tudi ktera vezhi zhaſt na svetu, kakor ta: Bogu ſamimu flushiti, in veſ njegov biti? Bogu flushiti ſe pravi kraljevati.

V' ſvetim piſmu ſo Abraham, Mojſef, David in drugi narzhaſtitljivſhi moſhje, kteri ſo kedaj na svetu bili, ime-

*) Prip. 16, 32.

novani: Slushabniki boshji. To zhaſtitljivo imé ſapopade vſe druge v' ſebi; ali bolje, vſe druge zhaſtitljive imena lo proti temu nizh.

Zhaſt flushabnika boshjiga je toliko viſhi od zhaſti kraljev in zesarjev, kolikor je Bog viſhi od vſih zesarjev in kraljev.

O vezhni kralj, nar viſhi Goſpod nebes in ſemlje! ſa - te, le ſa - te ſim ſvarjen! — Kdor tebe ſpoſna, ali more kaj drusiga bolj zhaſtiti, kakor tebe? In kdor tebe prav ſpoſna, vſaziga ſhteje neisrežno frezhniga, kateri le tebi flushi.

Kako velika imenitnoſt ſa zhloveka, kateri je ſam na ſebi taka ſlaba ſvar; kako velika imenitnoſt, de ſamore to zhaſt doſezhi, tebi flushiti in tebe ljubiti! —

Daj mi gnado, o Goſpod! prav ſpoſnati, de zhlovek, kateri po ſgledu Marije v' tihim, ſamotnim ſhivljenji ſkerbno tvojo ſveto voljo dopolnuje, in ti ſveſto flushi, de tak zhlovek veliko kaj vezhiga in zhaſtitljivſhiga ſtori, kakor je vſe, kar flepi, in neſpametni ſvet meni, de je veliko in zhaſtitljivo.

Daj mi gnado, de ſe bom is tega, kar je v' tvoji flushbi imenitniga, viſoki-

ga in zbaštitljiviga, tudi per dopolnovanji vsih drugih dolžnost svojiga stanu in per vsih svojih opraviilih tiste visokosti, tiste terdnosti in stanovitnosti navsel, ktera je tebe, narvišhiga Gospoda, ki mu flushim, vredna.

Dvanajsti rasdelik.

Gnade boshje so sa ponishne.

M a r i j a.

Moj sin! skrivnost te bom nauzhila, de bosh velike gnade od Boga prejemal. Ta skrivnost je: „Sposnaj se vselej nevredniga teh gnad. —

Bog da ponishnim gnado.”*) V' prevsetnim serzu, ktero je polno samiga sebe, ne najde Bog nobeniga proflora sa svoje gnade.

S l u s h a b n i k.

Kraljiza vsih svetnikov! v' tej rezhi si nam sglede dajala, kteri nam popolnoma v' poduzhenje flushijo.

*) Jak. 4, 6.

Zhe le samo to premisljimo, kako si se obnesla per zhefhenji, ktero ti je angelj v' Gospodovim imenu pernesel; she lahko sposnamo, kako ponishno si sama od sebe mislila. —

Angelj ti je osnanil, de si mati boshja isvoljena; in nisi mogla sapopasti, kako je mogel Bog sa to neisrezheno zhaft tebe isvoliti.

Misel, de bi imela tako visoko zhesnatoro povsdignjena biti, se je sdela tvoji ponishnosti tako nesapopadljiva, de skorej she angelju nisi prav upala.

Ja, ravno takrat, ko si bila vredna snajdena, Narvishiga spozheti; si sama sebe sa nar nishi dershala.

Smed vsih zhaftljivih imen, ktere bi se ti bile savoljo tvoje nar vishi zhafti spodobile, si le tega obdershala: „Dekla Gospodova.”

Bila si druga Eva, tode vsa druga zhi, kakor perva. Ta je savoljo svoje prevsetnosti vse svoje gnade sgubila; ti pa si bila savoljo svoje ponishnosti s' posebnimi gnadami obdarovana.

Vfigamogozhni Bog, ki je hotel v' tebi velike zhudeshe delati, ni gledal na imenitnost tvoje kraljeve rodovine; gle-

dal je le na misli, ktere si od svoje niskosti imela.

Ni moglo drugazhi biti, kakor de je imel Bog neskonzhno dopadenje nad ponishnostjo, ker se je sam tako slo ponishal, de se je vzhlovezhil.

Spodobilo se je, de je sa svojo mater njo isvolil, ktera je savoljo svoje globoke ponishnosti to nar vishi zhasht le toliko bolj saflushila.

Savoljo svoje devishke zhivosti si Bogu dopadla; savoljo svoje ponishnosti si ga pa spozhela. —

M a r i j a.

Moj sin! nar vezh saflushenja ima pred Bogam she vezh kakor pred svetam on, kdor misli, de nima nizh saflushenja, tudi she tedaj, kader ga ima veliko. —

„Kaj gleda Bog v' nebesih in na semlji (s' dopadenjem?) — Nar manjsi.“ *)

*) Pf. 112, 6.

„Na koga se bom oserl, pravi Bog sam, „na koga se bom oserl, zhe ne na uboshiza, na poter-tiga v' duhu, in na njega, kateri se mojih besed boji.” *)

Bog se odlozhi od tistih, kateri se povsdigujejo, in se tistim perblisha, kateri se ponishujejo.

Napuh je poglavitni urshah, de je toliko slabih kristjanov, kateri so tako gro-sno revni na boshjih gnadah.

Ko bi si hoteli persadjati, de bi sami sebe sposnali; bi jim to sposnanje pomagalo k' ponishnosti, ponishnost bi pa spravila is poti saderfhke, savoljo katerih nobenih gnad ne prejmejo, in tako bi jim kmal spet gnade prifhle.

Bodi ves prasen sebe samiga, moj sin! in Bog te bo napolnil s' svojimi gnadami. Sposnaj, de si sam na sebi gro-sno reven, de te ni drusige, kakor revfhina in slabosti; in kmal bofh obilno obdarovan.

Zhe si ponishen, te bo Bog isvolil, de bofh njegovo zhasht na svetu mnoshil.

*) Is. 66, 2.

V' to isvoli le tiste, kateri se sami v' to ne filijo, in kateri tudi nizeh nozhejo sa-se imeti tiste zhaſti, ktera le Bogu gre.

Kader od Boga kakofhno gnado prejmeſh, miſli vſelej v' ponishnoſti in f' hva-leshnim ferzam, kakó dober goſpod more vender Bog biti, ker nar slabſhiga ſvojih hlapzov tako obilno obdaruje!

Kar imaſh dobriga nad ſeboj, ali kar dobriga ſtorifh, ne ſmeſh nikoli nizeh ſam ſebi perpifati.

Zhe ſhe tako ſveſto s' gnado delafh, ktero ti Bog da; moreſh ſpoſnati, de je tudi to le ſkos pomozh gnade boſhje, de ſi ſveſt, in de Bog, kader tvojo ſveſtobo plazha, le ſam ſebe v' tebi plazha.

Smiram imejte tri poglavitne reſni-ze pred ozhmi:

Bog je vſe, in jeſt niſim nizeh;

Bog ima vſe, in jeſt ſim ſgoli rev-ſhina;

Bog ſamore vſe, in jeſt bres njegove pomozhi zelo nizeh.

Tako boſh, deſiravno ſam is ſebe nizeh niſi, in nizeh ni maſh, in nizeh ne ſa-moreſh, pred Bogam vender kaj veljal; s' dopadenjem ti bo delil ſvoje gnade, in ti dal vſe tvoje ſovraſhniko premagati.

Trinajsti rasdelik.

*Prava zhaft se le v' kerfhan-
ski ponishnosti najde.*

Besede, ktere je angelj Marii govoril, se niso mogle v' duhu te ponishne devize sklemati s' mislimi, ktere je sama od sebe imela.

Svet strah je njeno serze napolnil: mende se je bala, de bi to, kar je vidila, ne bile kakoshne slepotije, ali kakoshna saderga, v' ktero jo skushnjaviz ho-zhe vjeti.

Angelj ji je rekel, de je shegnana med vsimi shenami. Ona, ki je mislila, de je med vsimi nar slabshi, ni mogla zelo nizh sapopasti, kako bi tako hvalo sa-flushila.

Angelj ji je tudi rekel, de je tako milost pred Bogam nashla, de bo, zhe bo le sama hotla pervoliti, njegova mati.

In vender se je Marija, desiravno ji je bila taka visoka zhaft namenjena, tako ponishala, de se je she presrezhno shtela, ko je le to zhaft imela, njegova flushabniza biti. —

O vi, kateri le zhaſti iſhete! Marija vam pokashe, kje ſe prava zhaſt najde.

Prava in ſtanovitna zhaſt je: ſebe ſamiga majhniga delati. Bog ſam tako raſfodi, k r pravi: „Kdor je manjſhi med vami vſimi, ta je viſhi.“ *)

Leta zhaſt nile ſamo prava, ampak je tudi nar ſtanovitniſhi; ſakaj nehze ti je ne bo nevoſhljiv, in nehze ti je ne bo jemal.

Kader boſh nar manjſhi, boſh nar vezhi; ſakaj, zhe prav ſpoſnaſh, de ſam iſ ſebe ref nizh niſi, in nizh ne ſamoreſh; te bo to ponishno ſp ſnanje k' Bogu povſdignilo, in le njega boſh ſa iſvirik vſiga dobriga ſpoſnal. Potlej boſh lahko ſ' tolikanj vezhim ſaupanjem njegove pomozi perzhakoval, ker je to njegovo veſelje, ſlabim mozh dajati.

Ponishnoſt te bo obvarovala tudi marſikteriga hudobniga in ſanizhljiviga djanja, v' ktero napuh in poſhelenje poſvetne zhaſti ſapelje; in ti bo pokasala, de ſo tiſte duſhe nar ſanizhljivſhi, ktere le ſhele, pred ſvetam prav zhaſtiljivo povifhane in hvaljene biti. —

*) Luk. 9, 48.

Ponishnost te bo nauzhila, de ne bofh na posvetne ljudi in na njih besede in sodbe nizh porajtal; temuzh de jim bofh s' s. Pavlam odgovoril: „Meni je zelo malo na tem leshezhe, de sim od vas sojen . . . Ta, kteri me sodi, je Gospod.“ *)

Ponishnost te bo nauzhila, vso posvetno zhaft v' nemar pufhati; ker ti bo pokasala, kako golufna in prasna je zhaft pred svetam, in kako nevarno je njeno presflepljenje. —

Ponishnost bo storila, de se nikoli ne bofh s' svojim blishnjim meril; temuzh de ga bofh smiram zhaftil, in dega bofh bres rasshaljenja in bres nevoshljivosti bolj povsdignjeniga in zhesheniga vidil, kakor si ti.

Marfikterimu se sdi, de je ponishnost sanizhljiva rezh; sakaj zhlovek sodi le po pozhutkih, in le sunanje; pozhutkam prijetne rezhi imajo vrednost sa-nj. Vender pa pride zhlovek ravno po ponishnosti nar loshej na visoko in zhaftitljivo stopnjo kerfhanfke popolnamasti.

*) 1. Kor. 4, 3. 4.

Ravno skosponishnost se nar bolj na snanje daje rasvetljen um in serzhna stanovitnost. Ponishnost ti bo tudi nar lepshi enakost dala s' Jesufam, ki je Bog in zhlovek, in kteri je nar popolnishi sgled prave visokosti in imenitnosti.

Nikoli ni zhlovek imenitnishhi in zhashtljivshi, kakor kader si persadeva, po tem boshjim isgledu shiveti.

Nar bolj bomo pa shiveli po tem sgledu, zhe bomo ponishni, in zhe naf bo veselilo, kader nam bo Bog kaj taziga poslal, kar naf pred svetam ponishuje.

Jesuf je bil is serza ponishen, in je ljubil ponishevanje, ker je vedil, kako f' tem svojiga nebeshkiga Ozheta zhashti.

In ref je ravno ob zhasu Jesusoviga ponishevanja njegov nebeshki Ozhe na snanje dal, „de ima nad njim svoje dopadenje;“ in per njegovim ponishnim rojstvu so angelji peli: „Zhasht bodi Bogu po vishavah!“ —

Zhe bosh is serza ponishen, kakor Jesuf, bosh boshjo zhasht mnoshil. Ali je pa kaj zhashtljivshiga na svetu, kakor boshjo zhasht mnoshiti? —

O kraljiza nebeshka! nad teboj se je nar lepshi pokasala resniza teh beséd:

Kdor se ponishuje, bo povi-
shana," *) ker si bila tolikanj bolj povi-
shana, kolikor bolj si se ponishevala;
sprósi mi gnade, ktere so mi potrebne,
de bom napuh, kateri v' mojim serzu kra-
ljuje, práv s' korenino is serza isruval.

Oh! do sdaj sim le sunanjo ponish-
nost imel; le po sunanje sim jo skasoval,
de bi bil od sveta ponishen sposnan in
zhiflan; sakaj svet, desiravno je tako hu-
doben, vender napuhnjene sanizhuje.

Sprósi mi tako resnizhno ponishnost,
de mi bo smiram mojo veliko slabost pred
ozhmi dershala, in de bom toraj po tvo-
jim sgledu vse savoljo Boga storil, vse od
Boga perferzhno perzhakoval, vse po
boshji volji ravnal, de bom tako pred
Bogam zhasht nashel, is ktere isvira pra-
va visokost in imenitnost.

Shtirinajsti rasdelik

*Ponishna duša ne sme pred
ljudmi skasovati, kolikor
pred Bogam velja.*

Angelj, kateri je bil od Gospoda k'
Marii poslan, jo je neisrezheno pohvalil

*) Luk. 18, 14.

in pozhaštil, in ji je osnanil, de bo mati Sinu boshjiga; pa nikoli noben zhlovek ni is njenih ust svedil, kaj ji je angelj povedal; pa tudi ni nikoli ne s' besedo se pohvalila, ne s' djanjem na snanje dala, de je mati Mefijeva. Po sunanje je bila, kakor kakofhna druga shena.

Defiravno je Joshefa perferzhno ljubila, in velikokrat s' njim pogovore ime-la; vender nikoli ni od tega govorila.

Kader je Marija svojo teto Elisabeto obiskala, je vidila, de ta she vé njeno skrivnost; pa vender se ni poslushila te perloshnosti, od tega kaj vezh rasodeti.

Marija je Bogu prepustila, de naj on po svojim dopadenji rasodene skrivnosti, ktere so bile sa - njo tako zhaštitljive.

Le to je mislila, de bi v' ponishnosti prav stanovitna ostala.

Tako more zhlovek pred ljudmi skrivati, koliko pred Bogam veljá, in koliko od njegove milosti prejema.

Skrita brumnost je nar bolj varna. Le Bogu se spodobi, na snanje dajati, koliko smo vredni pred njim.

Kdor svoje saloge ozhitno kam polo-shi, je v' nevarnosti, jih sgubiti. Nar bolj-shi farbe poslonejo na sonzu bolj blede.

Marta je svoji sestri rekla: „Mojster je tukaj in te klizhe;“ pa ji je to „na tihim“ povedala. *)

„Slep in „mefen zhlovek“ nize tega ne obrajta; she „ne sapopade, kar ni od tega sveta, temuzh od boshjiga Duha pride“ **) „S' takimi ljudmi od tega govoriti, bi se reklo, nar sve-tejshi rezhi njih saframovanju tje dati.

Duh boshji se na skrivnim rasodeva, in hozhe, de gnade, ktere dufha preje-ma, le njemu in nji snane ostanejo.

„Le en sam, smed tavshent“ isvoljen, ***) sme sposnati, tudi more sposnati bogastvo tvoje dushe, de te bo pod-uzhil, kako ga k' svojimu pridu oberni. In ta je tisti, kteri ti je tukaj namesti Boga dan, de bi te vodil po poti popolna-masti in svelizhanja.

Proti drugim se pa posunanje le ta-ko sadershi, kakor se sploh pravizhni in bogabojezhi ljudje sadershe. Bodi poni-shen, moder, perljuden in nespremen-ljiv; svojiga serza pa nekomur ne raso-

*) Joan. 11, 28. **) 1. Kor. 2, 14. ***) Prid. 7, 29.

devaj, kakor le samo boshjimu namestniku.

Le pušči ljudi per teh mišlih, zhe menijo, de nifi nizeh bogabojezh, ſhe per teh mišlih jih pušči, de je vſak bolj bogabojezh, kakor ſi ti. To bo ſa - te frezha, ſkos ktero boſh tolikanj bolj v' miru gnade vſhival, ktere ti Bog daje.

Bog hozhe, de bi zhlovek ſerzhno po poti proti nebeſam hodil; pa velik dobizhik je ſanj, zhe lepo tiho naprej gre.

Marſiktera duſha ſe je ſhe pogubila, deſiravno je poſebne boſhje gnade prejela, ſato, ko je zheſ te gnade prevezh miſlila, ko je ſavoljo njih prevſetno dopadenje ſama nad ſeboj imela, in ko jih je takim ljudem, kterim nizeh ni ſhlo od tega vediti, le ſato raſodevala, de ſo ſe zhudili, in jo povſdigovali. —

Ko bi bile take duſhe Marii devizi v' duhu enake, bi jih bil duh ponishnoſti, kteri je ſmiram od Boga raſſvetljevan, uzhil, de naj nizeh ſame na - ſe ne ſaupajo; in bi jim bil raſodel golufijo, ſ' ktero jih je duh prevſetnoſti ſlepil.

Zhlovek ne more nikoli doſti previden biti in zhuti, de bi v' brumnim ſhiv-

ljenji, slasti zhe ga Bog po posebnih potih vodi, ne bil kaj golufan.

Zhe nima dosti te previdnosti, se mu sna to, kar je shlahtna in nebeshka pijazha, na sadnje v' strup spreoberniti.

Skufhnja vedno uzhi, de tiste dušhe, ktere saref snotranjo shivljenje imajo, vselej veliko terpé, in se vse v' boshjo voljo vdajo, kader Bog perpušti, de le ena sama tistih posebnih gnad, ktere jim deli, ozhitna pošlane.

Petnajsti rasdelik.

Od previdnosti vére.

S. evangeli pravi od Marije, de se je takrat, ko ji je angelj v' imenu Gospoda zheshenje pernesel, pomishljevala. To pomishljevanje je prishlo od njene ponishnosti; je pa tudi od njene vére prishlo.

Kar nar previdnisthi deviza je dobro vedila, de se vzhafi tudi h u d o b n i d u h

v' angeljâ luzhi spremeni, *) in de lashnjivi duh velikrat ravno tako govori, kakor duh refnize.

Toraj angela poprafha, in zhaka na njegov odgovor, de vidi, zhe ni temu nasproti, kar so preroki od Mefija osnovali, in kar jo njena vera uzhi.

Kakor hitro je bil pa angelj isgovoril, ji je bila njegova beseda sadosti, de se je sklenila po njej ravnati; sakaj v' tej besedi je boshjo besedo in boshji glas sposnala.

Previdnost je tudi taka, ktera zhloveka napeljuje, de se veri ne ustavlja; she bolj ga pa napeljuje in perganja, de se veri podvershe.

Leta previdnost stori, de zhlovek ozhi odpre, in se od boshjiga rasodenja preprizha; podvershenje pa stori, de zhlovek tudi s' sapertimi ozhmi Bogu vse verjame.

„V fakimu duhu ne smemo verjeti.“ **) Ko bi meni kdo, kar vero sadene, ne vem kaj povedal, mu ne bom nizeh verjel, zhe se s' tem ne sklene, kar nam je Bog sam, ali pa po svoji sveti zer-

*) I. Kor. 11, 14. **) I. Joan. 4, 1.

kvi osnanil, ktera je „steber in terdnost refnize.“ *)

Bog nam je she vse potrebne perpomozhke dal, de to, kar nam je rasodel, lahko sposnamo. Kader je parasodenje enkratsnano, „potlej bodi she zelo angelj preklet,“ (kakor pishe f. Pavel v' listu Galazh. 1, 8.) ko bi me hotel kaj taziga uzhati, kar je boshjimu rasodenju nasproti.

Jest verujem, kar me sveta vera uzhi; sakaj le to me uzhi, kar je Bog govoril. In kaj je vender bolj gotovo, kakor to, kar je tisti govoril, ki je sama refniza? Tako nemogozhe je, de bi jest per tem golufan bil, kakor je nemogozhe, de bi Bog mene ali sam sebe golufal.

Grosno nespametno je, kader kdo kakoshno besedo prezej sa boshjo besedo verjame, bres dobriga sprizhevanja; to je nespametno per nevernikih, pa ravno tako nespametno tudi per kristjanih.

Kader pa kdo po dobrim in gotovim sprizhevanji kakoshno besedo sa boshjo besedo verjame, ta je refnizhno moder.

*) I. Tim. 3, 15.

Kader terdno verjame tiste refnize, ki jih je Bog rasodel, se vdeleši boshje vligavedozhnosti. —

Kdor s' takim namenam, kakor Marija, refnize svete vere preiskuje, bo v' veri le s'he smiram bolj poterjen.

Marfikteri jih pa le sato preiskujejo, ko se shelé v' nekterih smotah, ktere ljubijo, s'he bolj poterditi; ne pa sato, de bi bolj sposnali, kaj jim je verovati in kaj ljubiti.

Namén takih ljudi ni, refnize najti, de bi po njih shiveli; njih namén je le to, de bi mogli kake urshohe dobiti, nad refnizami zvizlati, ktere se jim ne perleshejo.

De bi snajdili in sposnali, kaj in kako jim je verovati, to ni njih namen; temuzh le to shele per svojim preiskovanji in tuhtovanji, de bi svojo vest k' molzhanju perpravili, vender pa s'he smiram v' svojih grehah naprej shiveli. —

Veliko jih je, kteri refnize svete vére samétujejo, pa le sato, ko so njih shivljenju nasproti.

Le takrat sazhne zhlovek nad refnizami svete vére zvizlati, kader mu sazhnejo nadleshne biti.

Veliko vezh je nevérnikov sato, ko naša véra hozhe sveto shivljenje imeti, kakor pa sato, ko so njene skrivnosti tako nesapopadljive. —

Zhlovek se more svojim pregreshnim navadam odpovedati, ali ga pa smiram vest pezhe, in kakofhna kershanska refniza strafhi. Sato pa marsikteri sklene, raji nizh vezh vérovati, ali pa faj zhes vse rezhi zvisible imeti, le zhes svoje gerde hudobije ne, v' kterih shivi.

Sheftnajfti rasdelik.

Od podvershenja pameti v' refnizah vere.

Kakor hitro je bila Marija preprihana, de je sam Bog po angelji s' njo govoril; je popolnomain terdno verjela, de se bo vse sgodilo, kar ji je angelj osnanil; verjela je, bres de bi bila hotela préd sapopasti.

Ni hotela imeti zhudesha, kakor Ahaz; ni dvomila ali zivilala, kakor Zaharija. Potlej ni vezh vprashala: „Ka-

ko se bo to zgodilo?" Kako bo Sin, zbigar mati bom, svoje ljudstvo odrešil od njih grehov? Kako bo kraljeval vekomaj?

Nizh tazih zvizlov ni angelj od Marije slišhal. Nizh ni bilo vezh vprašanja, nizh tište radovednosti, ktera je slabim dušham tako lašna. Njen duh se je mogel kmal pod jarm vére podvrezhi.

Po tem sgledu se tudi ti ponishaj, moja dušha! podversi svojo pamet refnizam, kterih nifi nikedar v' štanu sapopasti.

Nikar si ne persadevaj, takih skrivnost isgruntati, kterih te vera uzhi. Kakor hitro bi jih mogle isgruntati in sposnati, bi ne bile vezh skrivnosti.

Dosti naj ti bo vediti, de so refnizhne; vesh pa lahko, de so refnizhne, zhe pomislíš véro, ktera te uzhi teh skrivnost, in fizer s' ravno tistimi snamnji, savoljo kterih so ljudje po zelim svetu našho vero sa pravo sposnali.

Ref je, de so nam te skrivnosti nesapopadljive; pa vera bi ravno fkosi to svojo veliko vrednost sgubila, ko bi bile njene skrivnosti zhloveshki pameti sapo-

padljive. „Sreznhi so, kateri niso vidili in so verovali.” *)

V' natori je vse sa-te fkrivnost, od svesd do nar manjšhi roshize. She teh natornih fkrivnost ne sapopadesh, kako hozhesh boshje fkrivnosti isgruntati?

Boshje rezhi hozhesh na tanko viditi, ko she posemljiske rezhi le nepopolnoma vidish. Zhlovek ne sme slabih sapopadkov svoje pameti s' mozhjo in s' deli nesapopadljiviga in neskonzhniga bitja meriti.

Ali bi bil Bog to, kar je, ko bi bili mi v' stanu, njega popolnoma v' njegovim bitji isgruntati in sapopasti? —

Verovati, kar ozhi ne vidiyo; verovati, kar pamet ne sapopade, to se pravi, nar vishi resnizi se popolnoma podvrezhi.

O moj Bog! ne bom po svojim lastnim umu presojeval teh rezhi, ampak f' pomozhjo nadnatorne luzhi, ki jo imam po véri.

Od mene hozhesh imeti, de bi ti v' dar pernefel ne le svojiga serza, ampak tudi svojo pamet, in to se sгоди po veri.

*) Joan. 20, 29.

S' tvojo gnado in pomozhjo upam v' nebesa priti, tam se mi bo vse rasodelo. Pa tudi v' nebesih ne bom nikedar tvojih popolnoma in tvojih del práv sa-popadel; sakaj ti ostanesh smiram vezhen, neskonzhen, jest pa bom vselej nepopolnoma, konzhna stvar. —

„Verujem, o Gospod, pa pomagaj moji neveri. *) „Pomnóshi mi vero!“ **)

Darú vere, ki je isvirk vsih drugih darov, mi ne bošh odrekel, zhe te ga bom profil, kakor se spodobi.

Prosim te tedaj tega daru po profh-nji tiste devize, ktera je s' svojim podver-shenjem in s' svojo terdno vero saflushi-la, „de je bilo vse dopolnjeno, kar ji je bilo od Gospoda povedano.“ ***)

Daj mi shivo in terdno vero, ktera nobenih dvomov in zvizblov ne dela, in nobenih refniz ne sametuje. Zvizblati se pravi, ne verovati; in eno samo refnizo savrezhi se pravi, vse savrezhi.

*) Mark. 9, 23. **) Luk. 17, 5. ***) Luk. 1, 45.

Daj mi, de bo moja vera poljubes-
ni mozhna, de bom tudi shivel po resni-
zah, kterih me vera uzhi.

Ne prosim te, o Gospod! mozhí ta-
ke zhudeshe delati, kakor so jih tvoji
svetniki po veri delali; le vére te prosim,
po kteri so se posvetili.

Sedemnajsti rasdelik.

*Od shelj, ktere more dusha
imeti, Jesusa per svetim ob-
hajilu prejeti.*

M a r i j a.

Moj sin! skrivnost, ktero si sdej spre-
mishljeval, te sna she v' marfikako drugo
premishljevanje perpeljati, na ktero she
ne mislish.

S l u s h a b n i k.

Stori se vredna, me poduzhiti, ne-
beshka kraljiza! „Govori, tvoj slu-
shabnik poslusha.” *)

*) I. Kral. 3, 9.

M a r i j a.

Preden me je s he angelj obiskal, sim po sgledu pravizhnih Israelzov perferzhno sdihovala proti nebesam, de bi nebesa rofile, in oblaki deshevali pravizhniga,") ki je sam prav sa prav pravizhen. Pa nikoli bi se ne bila podstopila misliti, de sim jest tista deviza, kteri je bilo svojiga svelizharja roditi.

Kader sim pa bila vsa preprizhana, de sim njegova mati isvoljena; me je misel take velike in visoke zhasi obudovala k' nar vezhi ponishnosti; — in, o moj sin! kakoshni sveti obzhutki so moje serze napolnili! O, kakoshno veselje sim obzhutila, ker sim imela svojiga Boga v' febi! —

Ravno ta Bog, ki se je vredniga storil, takrat, ko se je vzhlovezhil, tako na tanko s' menoj skleniti se; ta Bog se sheli tudi s' tabo, moj sin, per svetim obhajilu ravno tako na tanko skleniti. Ti pa, o kako majhne shelje imash, njega prejeti! —

*) Is. 45, 8.

Nikar vender tistih isgovorov ne poslušaj, ki ti jih lenoba in napzhina ponishnost noterdaje, de te odverne od njegove svete mise.

Na strah se isgovarjash, in na sposhtovanje. Pa strah in sposhtovanje moreta biti ljubeshni podloshna, in moreta le to storiti, de se zhlovek is ljubeshni she bolj greha varje.

Savoljo prasnih isgovorov sveto obhajila opustiti, se pravi, Jesufu tisto veselje odvseti, f' kterim sheli per tebi biti.

To svoje veselje da na snanje f' temi besedami: „Moje veselje je, biti f' zhlovefshkimi otrozi.“ *)

Pravish, de se prevelikrat kaj pregreshish, in sato se ne upash, svetniku vsih svetnikov se vezhkrat perblishati. — Pa zhe je dusha she tako flaba, pride vender Jesuf vselej s' dopadenjem k' nji, zhe si le persadeva se poboljshati.

Pravish, de sato ne gresh k' svetimu obhajilu, ker se nevredniga sposnash. Pa rezi raji: Hozhem si persadjati, kolikor

*) Prip. 8, 31.

bo mogoče, de se storim vredniga, k' svetimu obhajilu perstopiti, in vdeleshim gnad, ktere Bog deli poboshnim dusham, ki se s' njim sklenejo per svetim obhajilu. Svete obhajila sosato tako redke per tebi, ker se nozhesh premagvati, in v' pokorjenju truditi.

Bojish se delavniga in pridniga shivljenja, ktero bi spovednik hotel per tebi viditi, preden bi te vezhkrat k' svetim obhajilu pustil. —

Pertoshish se zhes slabost in bolesen svoje dushe; poslushi se tedaj mozhniga osdravila, ki se ti ponuja f' kruham vezhniga shivljenja.

Jesuf poklizhe v' svetim evangeliu „uboge in hrome, slepe in kruljeve k' svoji vezherji.“ *)

On posna tvojo revshino in slabost; in ravno sato ti perpravi v' svojim svetim sakramentu tako jed, kakorshna te samore popolnoma potroshtati in mozhniga storiti.

Práv dobro bi bilo fizer, ko bi bil popolnoma svet, kader perstopish k' svetim obhajilu; pa Jesuf ne tirja tega.

*) Luk. 14, 21.

Ko bi moglo to biti, kako malo bi jih bilo k' njegovim misi perpušhenih, desiravno naš tako vabi.

Ko bi rekli, de more zhlovek popolnoma svet perstopiti k' misi boshji, bi she v' perpravljaji k' svetimu obhajilu hotli imeti, kar more she le sad biti svetiga obhajila.

Pernesi k' svetimu obhajilu odkritofezhno sposnanje, de ga nisi vreden; posebno pa pernesi zhisto serze, ali saj terdni sklep, posihmal si vse persadjati, de ozhistih svoje serze; in tako bo tvoje obhajilo vselej vredno.

Pomisli pa, de vredno sveto obhajilo nikoli ni bres sadu sa dusho.

Kader bosh s' svojo zhujezhostjo in svestobo she na tisto stopnjo prishel, na kateri te boshji namestnik sheli viditi; de bi te mogel vezhkrat pustiti k' svetim obhajilu; si she delezh prishel na poti popolnamosti.

Dusha, ki she teshko zhaka, de bi se s' svojim Jesusam veselila v' nebesih, bo nashla svoje nar vezhi veselje v' tem: v' svetim obhajilu, kolikorkrat ji je mogozhe, se s' njim veseliti.

Ofemnajsti rasdelik.

Od misel in obzhutkov, s' kterimi more biti dusha napolnjena, kader Jesusa per svetim obhajilu prejme, in v' sebi ima.

M a r i j a.

Moj sin! kader prejmesh Jesusa per boshji misi, de prebiva v' tvojim serzu; si persadeni, imeti ravnotake misli in obzhutke, kakofhne sim imela jest, kader sim nosila Jesusa v' svojem telesu.

S l u s h a b n i k.

O Marija! zhloveshka pamet ne more umeti, in noben jesik ni v' stanu isrezhi; temuzh le samimu Bogu je snano, kakofhni obzhutki in kakofhne misli so napolnile tvojo dusho. —

Vera, ponishnost, gorezhnost, hvaleshnost, ljubesen, vse zhednosti so se verstile v' tvojim serzu v' tistih meszih, ko je bila Beseda, ki se je vzhlovezhila, skrita v' tvojim prezhistim telesu. —

M a r i j a.

Moj sin! zhe prav sposnash in obrajtafh veliko gnado, ktero ti Jesus do-
deli, kadar se ti da v' presvetim sakra-
mentu sam sebe; in zhe premislish, ka-
koshne ljubesnive obzhutke ima on do
tebe, ali ne bofh ti nobenih do njega
imel?

Stvarnik obishe svojo stvar! kralj
zhafti obishe revesha! nebeshki tolash-
nik shalofno dufho! in on, ki je sgoli
sama svetost, obishe zhloveka, ki ga ni
drusiga kakor greh! —

Versi se tedaj pred-nj, in skasi mu
vso zhaft; povishaj ga savoljo njegovih
neskonzhnih dobrot, katerih nikdar sapa-
pasti nisi v' stanu; saversi svojo dosdanjo
nehvaleshnost; pröfi ga gnade in pomo-
zhi sa prihodni zhaf, in obljubi mu,
vedno sveft oftati.

Obudi in ohrani v' serzu zhisto in
sveto veselje; profi angele in svetnike,
de bi dali Jesusu sa - te takoshno hvalo,
kakorfhina se, (zhe je mogozhe,) tisti-
mu presvetimu darú permirja, kteriga
on tebi daja.

Obudi te'shelje, de bi ljubesnjivi in dobrotljivi Bog ravno tako na semlji ljubljen in zhefhen bil, kakor je v'nebefih.

Odpri svoje serze svetimu ognju njegove ljubesni, in sheli od tega ognja popolnoma vshgani biti.

De mu bosh sa njegove dobrote hvaleshen, in pomozh sa svojo slabost dobish, mu daruj vse obzhutke svetih dush, ktere so ga v' temu sakramentu poboshno in s' ljubesnijo prejemale, in ga she prejemajo.

Posebno mu pa daruj tiste obzhutke, ktere je sam po svoji milosti v' moje serze djaj, kader se je na tanko s' mano sklenil, ko se je vzhlovezhil.

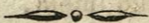
Spomni se zhednosti, f' kterimi ti on v' svetim sakramentu altarja sgled daja, posebno njegove ponishnosti; pròsi ga gnade, de bi ga mogel posnemati.

V' tem svetim sakramentu ni le samo njegova boshja, ampak tudi zhlovefhka natora skrita. Nizh ne najdefh tukaj od Jesufa kakor, kar s' ozhmi vére vidish. Pròsi ga, de ti gnado da, skrito in sanizhevano shivljenje ljubiti, pred vso zhashtjo in imenitnostjo beshati, in nikedar

svojih del sato opravljati, de bi te ljudje vidili in zhaštili.

V tem sakramentu je Jesuf od marfikakiga sanizhevan, in marsikdo ima merslo serze do njega in malo ga ljubi; tolikanj bolj pa svet, in sebe obrajta. Prosi ga, de bi mogel tudi ti vse obreke in so- pernosti poterpeshljivo prenashati.

Take misli, moj sin! imej per svetim obhajilu, in zeli tisti dan, ko si imel frezho, Jesufa prejeti.

Devetnajsti rasdelik.

*Od dushne juhote, ki jo nekte-
re dushe per svojih andohtih,
pa she zelo per svetim obha-
jilu zhutijo.*

S l u s h a b n i k.

Sahvalim se ti, prezhist deviza! ki si mi po Jesufu pervo perbeshalifhe in to- lashba; sahvalim se ti sa ves nauk, kte- riga mi dobrotljivo dajesh.

Jest pa vender, o sveta deviza! she zelo per svetim obhajilu velikrat sazhitim, de je moja dusha suha, in merslo moje serze; desiravno si vse persadenem, tiste sladke obzhutke vshivati, ktere bi moglo prejemanje presvetiga Gospodoviga telefa in njegove presvete kervi obu- diti v' mojim serzu.

Sakaj se ne morem tudi jest vdele- shiti tistih obzhutkov perserzhne ljubesi, in tistih obzhutljivih sladkosti, kterih si ti takrat toliko imela, kader si nosila Jesusa pod svojim serzam, in kterih bogabojezhe dushe toliko per svetim obhajilu imajo?

M a r i j a.

Moj sin! kader bosh per svetim obhajilu v' taki suhoti in mersloti, vselej sposnaj ponishno, de si to s' svojo nesvestobo saflushil; in vse s' poterpeshljivostjo prenesi v' odpushenje svojih grehov, pa nikar ne obupaj.

Zhe imash urshah misliti, de je ta stan dushniga sapushenja v' shtrafnigo, se poboljshaj. Zhe je pa le v' skushnjo,

se ponishno v' boshjo voljo podaj, in imel bosh saflushenje.

Sad vredniga svetiga obhajila ni ravno tisto obzhutenje sladkiga veselja nad svetim obhajilam; ampak to je pravi sad svetiga obhajila: svesto dopolnovanje vsih svojih dolshnost.

Ref se sna sgoditi, de je serze bres hinavshine in popolnama Bogu vdano, in de vender nad boshjimi rezhmi nima nobeniga veselja. —

Veliko je takih dush, ktere gredo serzhno po poti popolnamasti; pa vender dostikrat per svojih molitvah, she zelo kader k' boshji misi perstopijo, zhutijo dosti suhote v' sebi.

K' pravi brumnošti niso ravno potrebni tisti prijetni obzhutki; vzhafi je she nevarnost, de bi se dusha prevezh na nje ne navesala, in nizh drusiga ne iskala per svetim obhajilu, kakor tih obzhutljivih sladkost.

Nebeshki shenin she dobro vé, kaj je potrebno njegovi nevesti. Enim da ladkosti in troshte, drugim jih pa odrezhe; in sizer is tazih urshahov, ktere bi mogle te dushe visoko zhastiti, ne pa persadevati si, jih sapopasti. —

Sanikerna, neskerbna dusha naj se ne tolashi, de se ji bo Jesus posebno dobrotljiviga fkasoval; svešta in gorezhosti polna dusha pa ne sme savoljo tega nepokojna biti, zhe ji Jesus posebnih dobrot ne daje, ker ima fkos to perloshnost, Jesusu pokasati, de mu veliko bolj savoljo njega samiga, kakor savoljo njegovih dobrot flushi.

Nikar tedaj ne misli, de si od Boga savershen, zhe se ti nizh prav prijetno nesdi, njemu flushiti. Le vse ravno tako svešto stori, kakor bi storil, ko bi se ti fhe tako prijetno sdelo; in tako mu bosh dopadel.

Pojdi k' svojimu Bogu, moj sin! veliko bolj s' véro, kakor f' pozhutki. Sheli le njemu dopasti; zhe to shelish, najdesh tisto srezho, ktere so svetniki ifkali in nashli.

Stan dushne suhote je sa tvoje posvezhenje prav koristen stan, zhe se ga bosh le prav poflushil, to se pravi, zhe bosh po boshjih naménih ravnal.

Kader te Bog v' ta stan postavi, je njegov namén, te perpraviti, de bi nikoli sam sebe ne ifkal, in de bi imel sre-

zho in saflushenje le po njegovim dopadenji.

S l u s k a b n i k.

Nevreden vsiga troshta se podveršem, o sveta deviza! kakor v' vsih drugih rezheh, tako tudi v' té rezhi, volji nebeshkiga uzhenika.

Zhe mi hozhe to gnado skasati, de me postavi v' shtevilo tistih duh, ktere rasveseluje s' tem prijetnim obzhutenjem, naj bo od mene zheshen; ravno tako zheshen naj pa tudi bo, zhe mi to veselje odrezhe.

Le to veselje shelim od Jesufa, de bi njemu vselej svest ostal. —

Neisrezhenno srezhniga se shtejem, vse veselje svojiga serza tje dati; de le serze Jesufa, svojiga Boga, rasveselim, in de svojo dolshnost storim, in ker nizh nimam drusiga veselja sraven, kakor misel, de sim is ljubesni do njega tako storil.

Dvajseti rasdelik:

*Od dobizhka, kteriga more
zhlovek imeti od svetiga ob-
hajila sa svoje shivljenje.*

S l u s h a b n i k.

Mati zhiste ljubeshni! od sazhetka svojiga shivljenja si bila vfa sveta. Pa po tem, ko je Beseda v' tvojim zhistim telesu mefo postala, si s'he veliko vishi v' svetosti prishla.

Prizhijozhost Jesusa v' tebi zelih devet meszov je v' tvoje serze vtisnila tako svetošt, de se zeli zhal tvojiga shivljenja ni nizh smanjshala.

Spomin te neisrezhene gnade, ki ti jo je Bog skasal, te je ohranil do sadnje minute tvojiga shivljenja v' sveti skerbi, de si poiskala vseh perpomozhkov, in se poslushila vseh perloshnost, svojo hvaleshnost sa to gnado mu skasovati.

M a r i j a.

Moj sin! oframoti te moj sgled. Per svetim obhajilu prejmesh Boga vse sveto-

sti, in vender ti she toliko manka k' svetosti.

Eno samo sveto obhajilo naj bi sado-
sti bilo, te s' vso gorezhostjo svetnikov
napolniti; in vender si per vsih svojih ob-
hajilih she smiraj mlazhen.

Smiram she kaj sa-se ohranish, in
ne dakh Jesufu zeliga serza, desiravno ti
on vse da, she zelo sebe samiga.

Ref je, njegova prizhijozhost ti da,
kader ga prejmesh, možnó nagnjenje
k' brumnosti; in tudi poboljšhanje mu o-
betash; pa vse obljube in dobri sklepi se
kmal spet sgubé. —

Gotovo bi ti s' kakoshnim imenitnim
gospodam tako ne ravnal, ko bi te s' svo-
jim obiskanjem pozhaatil.

Kader te dobrote, ktere ti kak per-
jatel skasuje, v' serzu ginejo; o, kako
hitro mu hvaleshnoš skasheh! Ljubesen
ti ne da pred pokoja, de mu jo pover-
nefh.

Ali nimash tudi ti, moj sin! tistih
perloshnoš k' brumnosti, kterih so se svet-
niki po svetim obhajilu poflushili, de so
Jesufu pokasali, kako možno je njih ser-
ze k' hvaleshnoš od te neisrezhene gna-
de vshgano?

On posebno to od tebe sheli, de skerbno zhujesh zhes svoje nagnjenja, de bodo vse le njemu vdane. —

Ko bi po svetim obhajilu vselej skerbno zhul sam zhes - fe, bi smiram ostal v' taki andohti, kakor si jo imel per svetim obhajilu. —

Ta zhujezhost po slehernim svetim obhajilu je tudi nar boljshi perprava sa prihodno obhajilo.

S l u s h á b n i k.

O deviza! sgled vsih zhednost! ves oframoten padem pred te savoljo svoje mlazhnosti in nehvaleshnosti.

Pròsi sa - me Jesusa, de bi vselej, kader pride v' moje serze, misli in nagnjenja mojiga serza v' pravi red djal, in jih sebi pokorne storil; de bi moje revno, in njega tako nevredno serze odvsel; „de bi mi novo serze vstvaril,” in mi takofhniga dal, kakorshno je tvoje; namrezh serze polno ajfra, dobrotljivo, ljubeshnivo in stanovitno do njega, kakor je njegovo do nas.

Eden in dvajseti rasdelik.

Od ljubesni do blishniga.

S l u s h a b n i k.

Bres urshoha se ni sgodilo, presveta deviza! de si sapustila svojo samoto v' Nazareti, in se tudi drugam podala. Gnal te je duh ljubesni.

Srezhni hribi, na ktere si se podala! Poskakujte od veselja, goré, deshele Juda!

Vredna mati ljubesnživiga Boga! komej ti je bil angel rasodel stan v' katerim se je snajdla tvoja teta, Elisabeta, si jo obiskat hitela.

Ti si hitela, pravi svet evangeli; vdihovanje svetiga Duha je hotlo hitro dopolnjeno biti.

Goré, zhes ktere ti je bilo iti, te niso sadershale. S' serzhnostjo in s' radovoljnostjo dopolni ljubesen svoje dolshnosti.

Ti si sa en zhas sapustila prijetnosti svoje samote. Ljubesen ima svoje pravize, katerim more she veselje do unanje boshje flushbe jenjati.

Tvoja ljubesen ni kratka ljubesen; „skorej tri mesece,” si per Elisabeti ostala, de si sa-njo skerbela in ji stregla.

Is tega obiskanja je veliko frezhniga in svetiga prishlo: Elisabeta je bila takrat s' svetim Duham navdana; Janes kerstnik je bil v' maternim telesu posvezhen. Elisabeta in nje mosh sta she popred v' brumnosti shivela, pa skosi tvoje sglede sta bila v' brumnosti she bolj poduzhena in poterjena.

M a r i j a.

Zhe Boga ljubish, moj sin! tudi blishnjiga ljubish, savoljo kteriga je Bog is nebes prishel, zhlovek postal, in na kri-shi svoje shivljenje dal.

Ne ostani samo per dobri volji; tvoja usmiljena ljubesen more delavna biti. Koliko shalostnih potrebuje tvojih trosh-tljivih besed! koliko nesrezhnim so tvoje dobre potrebe!

Bog perpuisti, de je grosno veliko revnih ljudi na svetu, kteri imajo skosi svojo poterpeshljivoost svelizhanje dose-zhi, ti pa skosi usmiljenje do revnih.

Nikar ne odlafhaj, blishnjimu do-
brote fkasovati, zhe mu jih lahko kmal
fkasesh. S' odlafhanjem se she nekoli-
ko od saflushenja tvojih dobrih del sgubi.

Tvoja ljubesen do blishnjiga more
biti obilna; rasfhiri jo, kolikor jo mo-
resh.

Kader blishnjimu kaj dobriga sto-
rish, ne smesh sam sebe nasaj dershati;
fizer dolshnost ljubeshni ne dopolnish, te-
muzh jim she nasproti ravnash.

Zhe pa svojimu blishnjimu sam nizeh
ne moresh dobriga storiti, pa per dru-
sish sa-nj pròsi. Ali mu pa faj od Boga
ufmiljenje spròsi.

V' svojim blishnjim moresh le Boga
viditi, ne zhloveka. Naj potlej tvoje po-
mozhi ishe, kdor hozhe, ne bosh mu ni-
koli nizeh odrekel, kar bo le v' tvoji mo-
zhi, sato, ko bi tudi Bogu nizeh ne hotel
odrezhi.

Ko bi hotel zhlovek svojimu blishnji-
mu le po njegovim saflushenji in po nje-
govih dobrih lastnostih dobro storiti, bi
malokedaj kaj dobriga storil.

Ravno tiste dela milosti rad doperna-
fhaj, moj sin! ktere se ti teshavne sdé.

Le skasuj ljubesen do blishnjiga, zhe je tudi tvoji lastni ljubezni soperno.

Bog sam te s' svojim sgledam uzhi, vsim ljudem, tudi nar nehvaleshnim, dobro storiti.

„Dajte, pravi Jesus, in se bo tudi vam dalo.“ *) Daj nekoliko zhasniga blaga, in Bog ti bo sa to vezhnih sakladov dal.

Daj svojimu blishnjimu dober svet, de bo v' svojih zviblih vedil, kaj mu je storiti; in Bog ti bo s' svojim vdihovanjem pomagal, de bosh tudi ti v' svojih sadergah vedil, kaj ti je storiti.

Daj shalostnim troshtljive besede; in „Bog vsiga troshta“ ti bo s' besedami svoje gnade tvoje britkosti polajshal.

Dva in dvajseti rasdelik.

Od velikosti boshje.

O moja dusha! poslushaj Marijo, poslushaj jo, kako s' svetim veseljem ve-

*) Luk. 6, 38.

likost svojiga Boga povisluje. Navsemi se tudi ti tistih svetih obzhlukov, od kterih je ona napolnjena.

Skleni svojo hvalo s' njeno hvalo, in s' njo vred povisluj Gospoda, vsigamogozhniga Boga, kteri neisrezhene zhusdeshe dela, kader mu dopade, in kteriga neskonzhno sveto ime saflushi od zeliga sveta pozhesheeno biti; kteri mozh skashe f' svojo roko, de misli napuhnjenih raskropi; kteri mogozhne f' sedesha vershe, in ponishne povsdigne; kteri bogatim odvsame bogastvo, de tiste, ki so v' potrebah, s' dobrotami napolni.

Komu samore pa tudi zhasht in hvalla lasna biti, kakor samo tebi, o Bog! Zhloveshka visokost ne seshe delezh, je le posojena, je menljiva, je le v' nashih sapopadkih, in je velikrat le smishljena in prasna. „Tvoja velikost je neskonzhna, o Gospod!“ *) Vsaka druga velikost se more pred njo perkloniti.

Velikost kraljev sgine s' njih shivljenjem vred. „Njih spomin pogine, kmal ko umerjejo; ti pa, o Gospod, ostanesh vekomaj.“ **) Vse mejni-

*) Pf. 144, 3. **) Pf. 9, 8.

ke prostora in zhasa preseshe tvoja vezh-
na zhas! —

S' zhém se koli morejo tvoje stvari
hvaliti? Kar imajo mozhi in bogastva,
sej imajo vse od tebe. One brestebe nizh
ne samorejo, ti pa bres njih vse.

Sunaj tebe ni nehze sam od sebe
velik. Ti per dopolnovanji svoje volje
nobene ptuje pomozhi ne potrebuješh.
Volja in dopolnjenje je per tebi vselej
vkup. —

Bres de bi sunaj sebe iskal, najdesih
sam v' sebi bres sadershka in nar popol-
nisthi vse, kar se per vsih vidnih in nevid-
nih rezheh kaj popolnoma snajde.

Le samo tebi so lastne vse popolna-
masti, kakor so same na sebi; sakaj le ti
si edini Gospod vsiga, kar je.

Visih na semlji saflushijo le sato na-
sho zhas, ker podobo tvoje velikosti no-
fijo, in kér si se ti vredniga storil; neko-
liko svoje mogozhnosti njim isrozhati. —
Koga so pa fizer pred teboj? prah in pe-
pel, kakor vsi drugi ljudje.

Tedaj vsa zhasna visokost pred teboj
sgine. Le tista velikost je prava, ktera
nobeniga perstavka, pa tudi nobeniga po-
manjshanja ne terpi. —

„O Gospod, Bog vojskinih trum! kdo je tebi enak?“ *) Le ti sam soflushih, de te nebo in semlja moli; sakaj le tifi velik, vselej in povsod velik Bog.

Velik si v' vsih svojih delih, v' nar manjših, kakor v' nar vezjih; v' roshizi na polj, kakor v' svesdah na nebu.

Velik v' modrosti, v' mogozhnosti, v' pravizi in v' dobroti. — O velik Bog! kdo samore kdej od tvoje velikosti po vrednosti govoriti!

Jest sposnam, de tega ne samorem. Tvojo neskonzhno velikost moliti, in sposnati, de je nismov' stanu prehvaliti, ne isrezhi, to sposnanje je tebi k' zhašti.

Tri in dvajseti rasdelik.

Od boshjiga usmiljenja.

S l a s h a b n i k.

O Marija! kako rad te flishim usmiljenje boshje s' ravno tistim glasam hva-

*) Pl. 88, 9.

liti, f' kterim njegovo velikost povishujesh! — Kakoshin velik sapopadek mi dafh od boshjiga usmiljenja!

Zhe f' teboj vse ljudi, kar jih je bilo na svetu, od rodu do rodu premislilim, ne najdem med vsimi, kteri se Boga boje, nobeniga, proti kterimu bi se ne bilo boshje usmiljenje popolnoma skasalo.

Kader je Bog greslnike v' svoji pravizhni jesi udaril, in jih terdo fhtrafal, se je to le po tem sgodilo kader je bil pred she poskushal, jih s' lepo na pravo pot nasaj perpeljati, in sebi perdobiti.

Defiravno mu je bilo njegovo ljudstvo tako nesvesto in nehvaleshno, mu je vender she smiram dobrote delil. Prav s' ozhetovsko ljubesnivoostjo je svojimu ljudstvu svoje usmiljeno serze odperl.

Abrahamu in njegovi rodovini je Bog odreshenika obljubil. To obljubo je hotel dopolniti; in ker so hudobni Israelovi otrozi te obljube nevredni bili, jo je Bog po svojim usmiljenji savoljo saflushe-nja njih svetih ozhetov dopolnil.

Odreshenik je tedaj prishel. Ljudje so mogli sposnati ljubesen, ktero je on do njih imel.

Všim revnim in nadlošnim je do-
brotljivo pomagal. Tudi grešniki niso
bili od njegovih dobrot odloženi; nisz
mènj ko to. Ravno savoljo grešnikov
je prishel, in ravno grešnike je s' nar-
vezhi gorezhoštjo iskal.

Le s' shaloštjo, in prav f' perferzh-
no shaloštjo je vidil, kako so ga nekteri
nehvaleshni sapushali, kteri so hotli ra-
ji v' svoji samopashni prostosti shiveti, ka-
kor veliko frezho imeti, biti v' fhtevilu
njegovih flushabnikov in perjatlov. —

De nam je svoje neskonzhno usmi-
ljenje prav popolnoma pokasal, se je dal
na krish perbiti, kjer je svojo kri do sad-
nje kaplje prelil.

Ljudje so ga v' tem stanu vidili, in
ga (v' duhu) s'he vidiyo, bres de bi bilo
njih serze omezheno.

Vender jih s'he ni sadela tista strela,
ktera bi jih móгла sadeti in pokonzhati.
Njegovo usmiljenje in njegova prelitakri
klizhe s'he smiram sa gnado sa-nje.

Tudi nad menoj, o sveta deviza! tu-
di nad menoj je Bog ozhitno pokasal, ka-
ko poterpeshljivo grešnika zhaka, in
kako je perpravljen, ga spet v' gnado
vseti.

Sgubljena ovza fim bil, pa ta boshji pastir me je v' svoj hlev spet nasaj perpeljal. Saref, tako slo se je ponishal, de me je sam nasaj nefel, ker se je mende bal, de bi jest na potu ne opefhal. —

Ali bom mogel kedaj dneva posabiti, kader me je ta ljubesnivi ozhe, ko fim kakor sgubljeni fin nasaj prifhel, objel, f' svojimi solsami pomozhil, in na svoje ferze pertifnil! —

Kako dobrotljiv je vender Bog! On se osre na refnizhno sgrevano in ponishno ferze; on posabi, de je sodnik, in se le na to spomni, de je Ozhe.

O Marija, mati milostljiviga Boga! spreobernjenje si mi sprofila, spròsi mi tudi gnado stanovitnosti.

Dobro vesh, kako slaba je moja stanovitnost, dokler fim na svetu, zhe tudi she tako stanoviten biti shelim. Ohrani v' meni skos svojo pomozh te nove shelje, sveto shiveti, ktere je gnada v' meni obudila; in stori jih mozhne in popolnoma.

Tvoja ljubesen do mene naj ne bo manjšhi, kakor je moje saupanje do tebe. Ali bo sovrashnik mojiga svelizhinja vezh storil, de bi me pogubil, kakor ti, de bi me reshil?

Stori se vredna, o nar usmiljenfhi in nar ljubesnjevfhimati! Stori se vredna sprofiti sa svojiga otroka perferzhno grivnigo zhes to, kar je preteklo, popolna ma svestobo v' tem, kar je prizhijozhe, in nepremakljivo stanovitnost v' tem, kar mi fhe naprejstoji. — To mi sprófi, in potlej bom v' nebesih skos zelo vezhnost boshje usmiljenje in tvojo dobroto prepeval. —

Shtiri in dvajseti rasdelik.

Od hvaleshnosti, ktero naj Bogu sa njegove dobrote skasujemo.

Neskonzhno dobrotljivi Bog, kteri si mi ves zhaf mojiga shivljenja toliko dušnih in telesnih dobrot dodelil! darujem ti v' sahvalo sa tvoje dobrote vse hvaleshne obzhutljeje, ktere je Marija v' svojim serzu imela, posebno takrat, kader je v' hisho Zaharija in Elisabete stopila.

Elisabeta je dala Marii saflusheno hvalo. Marija je pa shelela, de bi Eli-

sabeta posabila njé, ktera je gnade pre-
jela, in de bi mislila le na-nj, ki jih je
dodelil.

Sheljela je, de bi bile vse stvari s'
njo sklenjene, de bi tebe, o moj Bog!
sahvalile savoljo dobrot, ktere si nji skasal.

Le sato se je frezhno shtela, ko se
je vfigamogozhni Bog vredniga storil, na
niskošt svoje dekle se osreti, in na snanje
dati, kako velik in usmiljen de je.

O Gospod, ki si mi she tolikokrat
svojo ljubesen skasal! namesti de bi per
meni tudi ljubesen do tebe nashel, naj-
desh le sgoli nehvaleshnošt.

Od tebe prejemam dobrote; hvalo
sa-nje pa le ljudem dajem. Kader kaj
dobro ispeljem, perpishem svoji brihtno-
šti in pridnošti. —

Per všim tem pa vender, kogá sim,
in koga samorem is lastne mozhi, kar
vezhno svelizhanje sadene! Vender mi
pa ne pride veliko na misel, de bi se ti
sahvalil sa pomozh, ktero mi skasujesh,
de bom mógel delo svojiga svelizhanja
frezhno dokonzhati.

Zhe imam kaj, kar je tebi dopadlji-
vo, imam le od tebe, in bres tvoje po-
mozhi tega tudi ne morem ohraniti. Ref

je, de rad delam s' gnado, ktero mi das; pa ravno sato bi ti mogel spet vnovizh hvaleshen biti, sakaj nikoli nizh dobriga ne shelim in ne storim, kakor le f' tvojo pomozhjo.

O kako revna in neisrezheno flaba bi bila moja dusha, ko bi me tvoja milost sapustila! Kaj bi bilo s' mano! Kako delezh od prave poti bi me moje hudobne nagnjenja sapeljale!

Nar loshej bom na pravi poti ostal, zhe bom sposnal svojo slabost, in zhe ti bom hvaleshen sa gnade, f' kterimi tvoje usmiljenje podpira moja slabost.

Nikar ne perpušti, o moj Bog! de bi me kedaj moja nesvestoba tvojih dobrot nevredniga storila, ali de bi me nehvaleshnost sapeljala; de bi na-nje posabil.

Nar pervo lastnost tvojiga ferza je, dobro storiti. Nehvaleshnost je pa ravno tista pregreha, ktera tvoje usmiljenje nar bolj nasaj dershi.

Stokrat fim she saflushil, de bi mi ti svojiga usmiljenja nizh vezh ne skasoval; ti pa hozhefh s' obilnostjo svojih gnad terdobo mojiga ferza premagati.

Vfigamogozhni Bog! nozhem se ti vezh ostavljati, v' prihodno hozhem ves tvoj biti. Kér fim sa - te ustvarjen, hozhem tudi le sa - te shiveti.

Tvoje dobrote so mi vedno potrebne, in tudi vedno mi jih delish; daj mi tedaj to gnado, de bom ves zhas svojiga shivljenja tebe potrebnih dobrot profil, in sa prejete hvalil.

Pet in dvajseti rasdelik.

Od obiskovanja.

Sgled Marije, kader je svojo teto Elisabeto obiskala, posnemajmo tudi mi per obiskovanji.

Leta ponishna deviza, desiravno je bila boshja mati, vender ni zhakala, de bi bila Elisabeta pervizh k' njej prishla. Skosi to je pokasala, de ne misli, kakor prevsetni, od svoje zhasi napuhnjeni, kteri hozhejo pred drugimi smiram bolj zhesheni biti.

Raj je Marijo obudilo svojo teto obiskati? gotovo le sveti nameni.

Radovednost, nezhimernost in lašna ljubesen, to so nameni, is katerih se posvetni ljudje obiskujejo. Obiskanje prezihste devize Marije pa ni bilo istakih namenov; njeni nameni so bili nar svetejšhi.

Posvetni ljudje se le sato obiskujejo, ker mislijo, de se to spodobi; bogabojezhi ljudje pa tudi per svojim obiskovanji le po bogabojezhosti ravnajo.

Brumnost, ljubesen, boshjazhaft vodi Marijo. Marija gre v' tako hiho, kjer Boga ljubijo in njemu flushijo; gre noter, de svoji teti frezho volhi k' gnam, ktere ji je Bog dodelil, in ktere je njej angel osnanil; jo obishe, de ji v' njenih okolishinah pomaga, in de se sveta perjasnost, ki je med njima, she bolj poterdi.

Brumnost nam ne prepoveduje dolshnosti zhloveshkiga drushtva spolnovati; ona le hozhe, de jih s' svetim namenam spolnimo in posvetimo.

Brumen kristjan sheli vse minute svojiga shivljenja prav dobro oberniti; toraj se ogiblje, kolikor je mogozhe, vsih nepotrebnihi drushin in vsiga sgoli kratkozhasniga obiskovanja.

Tako obiskovanje brumni ljudje radi imajo, kjer se kaj dobriga nauzhé, in kjer samorejo tudi druge kaj dobriga nauzhiti.

Nobeno drugo obiskovanje jim ne dopade. Brumni so radi per brumnih, vsaka druga družina jim je soperna. Zhloveku teshko de, zhe more vterpeti, kar ga famozh veseli.

Svetniki so tudi tako djanje, ki ni ma famo na sebi ne saflushenja ne sadolshenja, tako obernili, de je bilo Bogu v' zhaft, blishnjimu v' poboljshanje, in njim k' vezhi popolnamost.

Ko bi svetnike posnemali, in ko bi se is takih namenov, kakor oni, eden drusiga obiskovali, koliko dobriga sadu bi imeli tudi is taziga obiskovanja, ktero fizer le savoljo spodobnosti in po navadi storimo.

Veliko nedolshniga veselja bi se sra-ven nashlo, ki je posvetnim ljudem popolnoma nesnano. Eden drusiga bi k' brumnosti napeljevali, in bi ne shli s' tako prasnim serzam narasen, kakor posvetni ljudje per svojim obiskovanji, ampak s' svetim veseljem, ktero je brumnim ljudem lastno.

Vezhkrat si tedaj, ljube keršhanske dushe! ta sgled pred ozhi vsebite, kteriga sim vam sdaj popisal. Pojte, kakor Marija, le malokedaj is svoje samote, in imejte le s' brumnimi ljudmi snanje.

Persadujte si, kakor ona, le to, de bi Bog pozheshen, in blishnji poboljšhan in v' dobrim poterjen bil; in tako si družhino, v' ktero morete s' ljudmi priti, k' dobrimu obernite.

Sheft in dvajseti rasdelik.

Od družhine.

V' mislih se podam k' Elisabeti ravno tisti zhas, kader jo je Marija obiskala. Kakoshne lepe nauke od modre ponishnosti, od spodobnosti in ljubeshni najdem tukaj!

Elisabeta je sposnala Marijo samater svojiga Boga; jo obfuje s' hvalo in shegnam; povishuje njeno imenitnost, in ji frezho vofhi savoljo njenih posebnih gnad.

Marija se zelo nizh ne pusti od svoje vifoke zhasi flepiti, in vso hvalo, ktera

se nji daje, na Boga oberne, in si is tega perloshnost vsame, Gospoda povishevati.

Dobro je sposnala, de ji je vfigamogozhni Bog velike rezhi storil; ali vso zhasht je le njemu dala; in defiravno je bila njegova mati, ni posabila, de je njegova flushabniza.

To je prava ponishnost, ktera nima in nizh od tiste hinavske ponishnosti nad seboj, pod ktero se velikrat snotranji nana-
napuh skriva.

Veliko jih je, kateri le sato hvalo od sebe odvrazhujejo, de so she bolj hvaljeni; in se puste tako od svoje lastne ljubeshni flepiti, de pod podobo modre ponishnosti le prevsetnost skasujejo.

Marija in Elisabeta ste le od Boga, od njegove zhashti, od njegoviga usmiljenja govorile. Ker ste bile polne ljubeshni do njega, ste svoje nar vezhi veselje v' tem nashle, de ste si ena drugi zhudeshe njegove modrosti, njegove mogozhnosti in njegove dobrotljivosti pravile.

Zhe imamo le nad boshjimi dobrotami veselje, tudile Bogu vso hvaleshnost in zhasht skasujemo.

„Od katerih rezhi je serze polno, od tistih usta govore.“ *) Ti se le od sveta in njegoviga prasniga veselja pogovarjash. Ozhitno snamnje, de le svet ljubish, in de je tvoje zelo serze na njegovo golufivo veselje navesano.

„Uni so od sveta,“ (pravif. Jan. I. list, 4, 5.) „sato od sveta govore, in svet jih poslufha.“ Kdor je pa od Boga, le od Boga govori, ali saj nizh taziga ne govori, kar ni po boshji volji. —

Premifli, de bosh mogel „sa v lako prasno besedo odgovor dati na sodni dan.“ **) Koliko urshaha, se prasniga govorjenja bati! —

Kako malo je drufhin, she zelo med brumnimi dufhami, v' kterih si zhlovek rajtnige pred Bogam she teshi ne dela. —

Od koga se ljudje vezhi del pogovarjajo? Od nepotrebnih in prasnih rezhi, in od noviz. In take drufhine se she sa nar nedolshnisthi imajo.

Ljudem se fkorej sdi, kakor de bi ne mogli nizh pogovora imeti, bres de

*) Mat. 12, 34. **) Mat. 12 36.

bi od pregreh svojiga blishnjiga ne govorili. Govorjenje hozhe le peshati in dolgozhasno biti, zhe se kakoshno opravljanje ali pa she zelo hudobno obrekovanje vmes ne permesha.

Gorje vam, opravljivi jesiki, kteri smiram pikate, kakor kazhe, in v' tem svoje veselje najdete, de dobro ime svojiga blishnjiga pozhernite! Gorje tudi tistim, kteri take radi poslushajo! Kdor opravljanje rad poslusha, se tistiga deleshen stori.

Vsemi si to prav na svojo vest, de ne bosh nikedar slabo od svojiga blishnjiga govoril. Zhe ne moresh drugih nasajdershati, de bi slabo ne govorili; jim faj f' svojim molzhanjem pokashi, de nozhesh njih opravljanja nize deleshen biti.

Váruj se vsaziga neposhteniga in neframoshljiviga govorjenja. Varij se, de ne bosh nikedar f' posmehovanjem svojiga dopadenja na snanje dal per takih pogovorih, ktere posvetni ljudje kratkozhasne imenujejo; pa taki pogovori pridejo vezhi del le is hudobniga serza.

To naj ti bo posebna zhasht, de bosh sa taziga zhloveka sposnan, prizho kte-

riga se ne sme nizeh soper vero in nizeh soper brumno shivljenje rezhi.

Nizeh se ne boj opominjevati sanizhevavza boshjih rezhi. Zhe ne morefh drugazhi njegoviga pregresfniga jesika ostaviti, mu pa ozhitno na snanje daj, kaj ti od tega mislish, kar on govori.

Kader bosh kaj perpovedoval, der-shi se na tanko refnize, in bodi v' svojih besedah moder in varen. S' vsakim bodi perljuden; ne odtegni se nedolshnimu veselju; brumnost ga ne prepoveduje, temuzh fhe veljeva ga vshivati.

Zhe se bosh velikrat doma sgol sam s' Bogam pogovarjal, bosh potlej v' manjshi nevarnosti, kader se bosh mogel med ljudi podati.

Preden pa v' kakofhno drushino gresfh, profi vselej Gospoda, debi „varha postavil tvojim ustam.“ *) Med govorjenjem vselej misli, de je Bog v' prizho, in de te poslusha. Sdihni tudi vzhafi k' njemu v' serzu, (kader si v' drushini.)

Kader je govorjenje dokonzhano, premisli, kaj je bilo govorjeno, de bosh Bogu hvalo dal, zhe si se sraven prav sa-

*) Pl. 140, 3.

dershal; ali pa de se bošh sposnal, zhe si se sraven kaj pregrëshil.

Tako si bošh tišto modroštin tišto previdno nasajdershanje v'govorjenji perdobil, kteriga uzheniki poboshniga shivljenja tako možhno perporozhajo, in ktero je sareš snamnje velike popolnamasti.

Sedem in dvajseti rasdelik.

Od prave perjasnosti.

S l u s h a b n i k.

„Sveš perjatel je bogata saloga, pravi š. pismo, in kteri se Boga boje, jo bodo nafhli.“ *) Bog je tebi to salogo v' Elisabeti najti dal, o Marija! in tudi Elisabeti jo je dodelil, ker ji je tebe sa perjatlizo dal.

Obé nam daste sgled nar popolnišhi perjasnosti, svete perjasnosti, ktera je zhišta od všiga tega, kar fizerzhlovešhke perjasnosti popazhi.

*) Sir. 6, 14. 16.

Ker ste obé enake misli, in le svete misli imele, ste bile med seboj eniga serza in eniga duha. Ti si nad Elisabeto visoko obrajtala gnado in bogabojezhnost, in ravno to tudi ona nad teboj.

Ve ste se veliko med seboj pogovarjale, ste ena drugi vse saupale, ste ena drugi kaj svetovale, in ste si ena drugi s' veliko ljubesnijo postregle. Pa vsa ta vajna perjasnost je le na to shla, de bi bil Bog bolj zheshen.

Elisabeta je mogla sposnati, de je njeno serze od tega zhasa, kar je bilo s' serzam Marije tako sklenjeno, veliko svetejshi obzhutljeje imelo, kakor popréd.

Ti pa, o sveta deviza! si v' hishi svoje tete ravno tako v' svetošti rasla, kakor ko bi bila v' svoji samoti v' Nazaretu ostala.

Vesele in sadovoljne s' svojo perjasnostjo ste se ena od druge lozhile, bres de bi bile nehale, se med seboj ljubiti. Kader bogabojezhost dva serza sklene, je perjasnost stanovitna.

M a r i j a.

Nikar ne misli, moj sin! de bošh kedaj tišto nedolshno veselje vshival, ktero is perjasnosti pride, zhe ga ne bošh v' bogabojezhi perjasnosti ifkal.

Nikjér se zhlovek tolikokrat ne golu-fa, kakor per isvoljenji svojih perjatlov. Ti se le na prijasnost taziga sanesi, kteriga posnash, de je pravizhen, in de po véri shivi.

Veliko bošh navadnih in takih per-jatlov nashel, kateri ti bodo le po suna-njim skasovali, de so tvoji perjatli. Vezh pa nikar ne perzhakuj od posvetnih per-jatlov.

Tako dolgo bodo tvoji perjatli, dok-ler bodo is tvoje zhasne frezhe dobizhik imeli; zhe pa tvoja zhasna frezha sgine, bodo tudi perjatli sginili.

Taki perjatli te bodo odvrazhevali le od takih pregreh; po kterih bi tudi oni kakoshno shkodo terpeli; v' tište grehe pa, ktere sizer kerfhanstvo prepoveduje, kateri pa pred svetam kaj zhasi ali dobizh-ka pernesó, v' take grehe te bodo ravno posvetni perjatli nar pervizh sapeljali.

Le poslušaj, kakofhni je pravi perjatelj: on pomaga v' nadlogah, troshta v' sopernostih, svetije v' zvizbih, rad kaj pokashe per opravih, odvrazhuje od napzhine poti; posebno pa napeljuje s' besedo in s' sgledam k' dopolnovanju dolshnost.

Tode tak perjatelj se malokedaj najde sato, ko se tudi to malokedaj sgoti, de bi se per isvoljenji perjatla na bogabojezhost porajtalo.

Ljubi bogabojezhost, in potlej boshshe taziga perjatla nashel, kateri bo tebe vreden, in kateri bo ves tebi enak.

Marfiktera perjasnost se sdi od sazhetka resnizhna in perferzhna; pa kmal mine sato, ko se je skosi greh sazhela.

Tvoja perjasnost naj bo taka, de bo tebi in tvojim perjatlom, kolikor bo mogozhe, k' dobrimu flushila, de bosh ti svojim perjatlom dobre sgledede dajal, in tudi nad njimi dobre sgledede nashel.

Bodi jim dobrotljiv in postreshljiv, kolikor ves perpušti; soper svojo ves pa nikar ne ravnaj.

Pa tudi ti nikar nizh od svojih perjatlov ne sheli, kar ni pravizhno in po-

šhteno; slasti pa jih nikar ne hvali is tega naména, de bi tudi oni tebe hvalili.

Ofem in dvajseti rasdelik.

Od saupanja na Boga, in od vdajanja v' boshjo previdnost.

Kdor v' Boga saupa, ta njegovim popolnomaštim nar vezhi zhašt skashe. In vezhi ko je saupanje, bölj je Bog pozhašten.

Kader prav va - nj saupamo, ga spoznamo sa nar višhiga Gospoda, kateri vse samore, karkoli hozhe, in kateri je ravno tako dobrotljiv, kakor mogozhen.

Saupanje je tudi grosno mozhen perpomozhik, veliko gnad in posebnih dobrot od Boga prejeti.

Marija nam je od te zhednosti vezh sgledov dala. Posebno lep sgled je ta, ko vidimo, de je sa svojo zhašt le Boga fkerbeti pustila.

S. Joshef, kateri ji je bil varh njeniga divišhtva dan, je she enkrat mislil,

de se je morde pregresshila. Toraj jo je hotel na skrivnim sapustiti.

Marija pa ni bila zhes to nizm nepokojna. Polna saupanja v' Boga je f' ponishnostjo perzhakovala, dokler je od boshje previdnosti pomozh prishla.

Bog ji je tudi ref pomagat, je Joshefa rasvetlil, in njegovi zvizbli so sginili. Njegovo serze je bilo potem polno zhasi do svetosti Mariine, in on potlej nikoli vezh ni nehal, nji vso svestobo in zhasi fkasovati.

Is tega se vidi, kako dobro je, se Bogu isrozhati, in vse svoje skerbi v' njegove roke poloshiti.

Tistimu, kateri terdno saupa, je vse obljubljeno, kar je dobriga v' nebesih in na semlji; zhasni dobizhki in vezhne saloge.

„Kdor nazhloveka saupa, in ima meso sa svojo mozh ..., bo kakor refje v' puhavi,“ *) in bo vsahnil.

„Kdor pa v' Gospoda saupa... bo kakor per vodah safajeno drevo, katero v' mokrotno sem-

*) Jer. 17, 5. 6.

ljo svoje korenine poshene; in se ne ustrašhi, kader vrozhina pride. Smiram bo selenelo in sad rodilo." *)

Vse naj k' saupanju obuduje: Boshja dobrota, njegova mogožhnost, njegove obljube, njegova svestoba, sposnanje naših potreb, naša lastna slabost, in skušnija, ki jo vsak dan storimo, kako malo ljudje samorejo, in kako so nesvesti.

Naj bodo tedaj tvoje teshave kakor fhnekoli hozhejo, le v' boshjo previdnost saupaj. Pertoshih se, de ti Bog v' tvojih okolishinah nobene pomozhi ne skasuje; perpravljen ti je pomagati, pa le zhaka, de bi s' saupanjem k' njegovim nogam padel, in ga pomozhi profil.

Dobro vé sa tvoje shalostne okolishine, v' kterih se snajdesh; pa vender, zhe tvoje saupanje ne bo od tega s' njim govorilo, se bo proti tebi tako sadershal, kakor ko bi nizz od tega ne vedil.

Tako fi nepokojin in zagoviten, „kakor ko bi ne bilo Boga v' Israelu." **)

*) Jer. 17, 7. 8. **) IV. Kral. 1, 6.

Velikrat se zhlovek grima, je nepokojin in prestrašen; pa ko bi kolikaj hotel saupanje v' svojim serzu obuditi, bi bila dušha prezej pokojna in mirna.

Kader si v' nevarnostih, dvomih ali v' zvilnih, v' sopernostih, si vselej persadeni, ishi perpomožkov, prashaj sa svet; pa tvoje nar pervo perbeshalifhe more Bog biti.

Ljudje ti le toliko samorejo, vedó in hozhejo pomagati, kolikor jim Bog da.

Dokler nashe saupanje v' Boga ni predersno, ne more nikoli preveliko biti.

Kakor je zhlovek sam na sebi slab, tako možniga ga stori Bog, zhe svoje saupanje na - nj postavi.

Kar ti je tvoje sdravje vselo, to ni nizh možhi odvselo tistimu, kateri sam ti samore sdravje spet dati.

Smert ti je kakofhniga zhloveka odvselo, ki ti je veliko pomagal; tistiga pa ti ne more nihzhe vseti, kateri je tega zhloveka vladal ali vishal, de ti je dobro storil.

Ko bi prav premislili, bi nashli, de nam je Bog le sato svojo pomozh katerikrat odtegnil, ker smo se savoljo pre majhniga saupanja tiste nevredne storili.

Devet in dvajseti rasdelik.

Od pokorshine.

Kér sta bila Marija in Joshef is Davidove rodovine, sta shla is Nazareta v' Betlehem, de sta se tam popisala po sa-povedi zesarja Avgusta, kateri je ukasal, po vsih svojih deshelah ljudi foshteti, de je mozh svojiga zesarstva na tanko sposnal.

Zhe je zesar to povelje is lakomnosti ali is prevsetnosti dal, sa to nista nizeh poprashevala.

Povelje je bilo enkrat dano, vedila sta sa - nj, sta se mu tedaj podvergla.

Ko bi bil zesar Avgust Marijo posnal, bi ji bil rekel, kakor je Afuer rekel Estri: „Ta postava ni sa - te.“ *) Papostava jo je sadela, kakor vfaziga drusiga; je bila tedaj pokorna kakor drugi, ja she bolj, kakor drugi; pokorna je bila v' ponishnosti, v' poterpeshljivoosti in bres godernjanja.

Marija je v' povelji zesarjevim le boshjo voljo sposnala. Sa - njo je bila ta

*) Est. 15, 13.

sapoved, kakor od boshje previdnosti dana, kateri se bres pomislika podvershe.

Kdor je pokoren, nobeniga povelja ne preiskuje, temuzh ga na ravnost dopolni. Duhu pokorshine ni nobena rezh tako nasproti, kakor preiskovanje mese-niga zhloveka, kateri hozhe vse vediti, vse prefoditi.

Kaj bi bilo na sadnje f' podloshnost-jo, ko bi mogle sapovedi teh, ki imajo pravizo sapovedovati, she le od tistih pre-sojene biti, katerim so te sapovedi dopolnovati?

Zhe tudi kak deshelsk gospod, kateri ti kaj sapové, tvoje pokorshine sam sa - se ne saflushi, jo pa saflushi Gospod vsih gospodov, namesti kteriga je postavljen.

Ref je, de se sna ta, kateri ti sapoveduje, smotiti. Pa vender, dokler nizh taziga ne sapoveduje, kar je boshji sapovedi nasproti, ne more tvoja pokorshina napzhina biti, ktero mu savoljo Boga skasujesh; ja, she veliko saflushenja bosh skosi to pred Bogam imel.

Svetniki nas uzhe, de je veliko boljshi: majhine rezhi is pokorshine storiti, kakor velike is lastne volje.

Rasumnost posvetnih ljudi saframu-
je ponishno nedolshnost pokornih ferz;
sato ko ne sapopade, kar je od boshjiga
Duha.

Pa koga je takimu, kateri hozhe po
naukih f' evangelja shiveti, na tem leshe-
zhe, kako ga ljudje sodijo? —

Per vsaki pokorshini pa ni saflushe-
nja. Tista pokorshina, ktero le sato ska-
sujesh, ko je tisti dober, kateri ti sapove-
duje, je le natorna pokorshina. Sa tako
pokorshino samoresh le od ljudi plazhilo
tirjati.

Vzhafi se she v' tisto pokorshino, kte-
ro zhlovek savoljo Boga komu skasuje,
veliko napzhnosti in pomankanja perme-
sha, de skosi to nekoliko od svoje vred-
nosti in od svojiga saflushenja sgubi.

Kdor le takrat hitro in s' veseljem
uboga, kader rad stori, kar se mu sapo-
ve, tisti velikovezh svojo lastno, kakor
ptujo voljo dopolnuje; to se pa ne pravi:
pokoren biti, ampak velikovezh: sam se-
bi sadostistoriti.

Prava pokorshina ne perpušti nobe-
niga odkladanja, kader je enkrat kaj sa-
povedano, pa tudi nobeniga godernjanja

zhes tistiga, kteri ima pravizo sapovedovati.

S. pismo nasuzhi, de moremo „gospodam s'všim straham podlošni biti, ne samo dobrim in krotkim, ampak tudi zhmernim.“ *)

Pokorshina bi bila veliko menj teshavna, ko bi zhlovek sraven ne mislil toliko na zhloveka, ki mu je pokoren, kakor veliko bolj na Boga, savoljo kteriga mu je pokoren.

Po sprizhevanji s. Duha „bo ubogljiv zhlovek od premaganja govoril.“ **) Lastna volja je isvirik smot. Zhe pa zhlovek svojo lastno voljo skosi pokorshino posvezhuje, si veliko sopernosti in kefanja odverne, in si boshje dopadenje perdobi.

*) I. Petr. 2, 18. **) Prip. 21, 28.

Druge bukve.

*Premišljevanje shivljenja in zhednost
presvete devize Marije od rojstva
njeniga boshjiga Sina v' Betlehemu
do tistiga zhasa, ko ga je na gori
Kalvarii vidila njegovo shivljenje
dati v' odreshenje svetá.*

Pervi rasdelik.

Od frezhniga stanu revnih.

S l u s h a b n i k.

S' veseljem premišljuje, kako popolnoma je bila tvoja dusha, o sveta deviza! v' Betlehemskim hlevzu, kjer si Jesusa rodila.

Ta mir tvoje dushe se ni nizm smanj-
shal, desiravno ti je bilo takrat veliko po-
nishevanja preštati, kader nisi mogla ni-
kjer v' Betlehemu prebivališha najti.

S' veseljem si se vidila, o kraljiza an-
gelov! od revnih pastirjev obdana. Go-
spoda zele natore si rodila, in si vender
rada ostala v' revnim hlevzu, v' katerim
si bila pred mrasam in slabim vremenam
malo prevarovana.

Pa si bila v' tem hlevzu tavshentkrat
bolj sadovoljna s' svojim revnim stanam,
kakor bogatinzi v' Betlehemu s' vso svojo
obilnostjo, v' kateri so shiveli.

M a r i j a.

Uzhi se is tega, moj sin! kako malo
je porajtati na posvetno blago; uzhi se,
svoj stan zhislati, zhe tudi premoshenja
nimash.

Ali se morejo reveshi sa refnizhno
nefrezhne imeti, zhe premislijo, de je
Jesuf hotel svojo mater revno imeti, de
Jesuf per svojim rojstvu ni imel druge si-
belke, kakor revne, prav revne jaslize;
de v' svojim shivljenji, ni toliko imel,
kamor bi bil svojo glavo polo-

shil," *) in de je, kader je umiral, namesti postelje le krish imel?

Svojih apottelnov si ni poiskal med bogatimi in uzhenimi, ampak med neuzhenimi in revnimi; prishel je svoj evangelij posebno revnim osnanovat; revne ljubi tako, de vse, kar se njim dobriga stori, tako vsame, kakor ko bi se njemu storilo.

Bogatinzi sanizhujejo reveshe. Pa ravno tisti Bog, kateri bogatinzam pravi: „Gorje vam!“ **) povabi reveshe „k' svoji vezherji.“ ***)

„Svelizhani so, pravi Jesus ubogi v' duhu, sakaj njih je nebeshko kraljestvo. ****) Te besede sadenejo tiste revne, kateri svojo revshino sa ljubo imajo, in tudi tiste bogatinze, kateri svojiga serza na bogastvo ne navesujejo.

Reveshi ne smejo svoje revshine od tiste niske in sanizhljive strani premishlevati, od ktere jo svet vidi, ampak od tiste visoke in zhasitljive strani, od ktere jim jo vera pokashe.

*) Luk. 9, 58. **) Luk. 6, 24. ***) Luk. 14, 21. ****) Mat. 5, 3.

Noben revesh, kteri vero ima in po njej sodi, bi ne hotel samenjati svojiga stanu s' stanam bogatinzov in frezhnih sveta.

V' obilnosti, moj sin! se zhlovek le na svet navesuje, na nebefa pa posabi; fkufhnjave so hude in padzi pogostni. Bogastvo sheleti se pravi, ravno to sheleti, kar je sa svelizhanje nar shkodljivshi.

Sastonj si zhlovek v' shivljenji saloge nabira, sej jih per smerti ne vsame seboj.

Per smerti je le poboshnost ali brumnost tista edina saloga, ki nam ostane; in ravno revni stan nam da k' pravi poboshnosti nar vezh perloshnosti.

Bogatinz, od kteriga s. evangeli govori, je bil v' pekel pokopan; revni Lazar pa je bil po smerti od angelov v' narozhje Abrahama pernesen. (Luk. 16, 22.)

S l u s h a b n i k.

Tukaj me uzhih, sveta deviza! de je revshina boljshi, kakor bogastvo. Spròsi mi, de bom posihmal le nebeshkih salog shelel, posvetne pa sanizheval.

Drugi rasdelik;

Od radovoljniga ubojstva.

S l u s h a b n i k.

Koliko si mogla preštati per svoji revshini, o devishka mati boshja. Vender se nifi nikoli zhes to pertoshila. Ljudje pa tudi niso na to mislili, de bi ti bili kaj pomagali.

Pa sakaj nifi Jesufu potoshila, kako teshaven je bil tvoj revni stan? Bila si njegova mati, ko bi bila le kaj rezhi hotla, sej ti ni mogel tvoj sin nizh odrezhi.

Prezej bi bila angeljze sa svojo postrezhbo dobila, kateri bi si bili to sazhaft sarajtali, ko bi bili tebi v' tvojih potrebah pomagali.

M a r i j a.

Zhlovek je dosti bogat, moj sin! zhe ima le Jesufa. — Dufha, ktera ima le Boga sa svojo edino salogo, pazh malo porajta na saloge tega sveta, in je prav rada revna.

Vidila sim Jesufa, kralja in gospoda nebes in semlje, „de je on, kér je bil bogat, savoljo naf uboshen postal, de bi mi ponjegovim ubofhtvu obogateli.“*) Svojo zhaft sim v' tem iskala, de fim njega posnemala.

Srezhni so radovoljni ubogi, kateri se po njegovim sgledu posvetnimu bogastvu odpovedo, de potlej le na to mislijo, kako bi si bogastvo njegove ljubescni in nebesfke saloge perdobili.

Srezhni so taki, zhe po Jesusovim sgledu vse teshave, ktere is revfhine pridejo, s' voljo prenasfhajo, in zhe svojiga ferza fhe na take rezhi ne navesujejo, ktere so jim perpushene.

Vender jih je pa veliko, kateri imajo, desiravno so ta stan popolnamasti nastopili, fhe delezh do tiste popolnamasti, ktero bi mogli po svojim stanu dosezhi.

Vzhafi svoje ferze na kakofhne majhine rezhi, ktere si perdobiti smejo, tako slo naveshejo, de bi ga na nar vezhi saloge, ko bi jih imeli, bolj ne mogli navesati.

*) II. Kor. 8, 9.

Ali se samore rezhi, de je isljubesni do Jesusa reven, kdor fizer bogastva, in tistih teshav in nevarnost, ki so s' bogastvam sklenjene, nozhe imeti, to pa vender imeti sheli, kar je per bogastvu prijetniga?

Tisti, kateri so si is ljubesni do Jesusa radovoljno uboshtvo isvolili, so si ravno njega v' sgled vseli, ker je bil v' veliki revfhini v' Betlehemu rojen, v' Nazaretu isrejen, na gori Kalvarii umorjen.

In po ravno tem sgledu naj bi si flehern kristjan persadeval, popolnoma svo je serze od vsiga posemljiskiga bogastva odtergati.

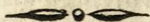
S. Duh v' svetim pismu ne pravi usakimu: „Sapusti svoje bogastvo.” Te stopnje popolnamasti ne tirja od vsaziga. To pa vsm pravi, „de naj svojiga serza na bogastvo ne obeshajo. *)

Bog ne more svojiga sedesha v' nobenim takim serzu imeti, ktero je na strohljive saloge tega sveta navesano.

Kader je Jesus na svet prifhel, si ni posvetne frezhe isvolil. Saloge tega sve-

*) Pf. 61, 11.

ta je sanizheval, toraj so gotovo sanizhljive. Lete saloge so golufne in fhkodljive; le tistim so dobre, kateri si s' njimi vezhne saloge kupujejo.

Tretji rasdelik.

Od usmiljenja do ubogih.

M a r i j a.

Moj sin! ljubi uboge, in polajshaj jim s' veseljem per vsaki perloshnosti njih revni stan.

Skosi to bosh pokasal, de si vreden otrok dobrotljiviga Boga, kateri se v' svetim pismu naravnost pomozhnik revnih imenuje; kateri miloshine ali ubogajme-dajanja ni le samo svetoval, temuzh ga je v'fim sapovedal, kateri kaj dajati samorejo.

S l u s h a b n i k.

O zhahtitljiva deviza! tudi v' tej rezhil' s' svojim sgledam podpirafh svoj nauk.

Eden tvojih nar imenitnih flushahnikov (s. Bonaventura) nam pové, de so se reveshi vdeleshili tistih bogatih darov, ki so jih trije kralji pernesli, kader so prishli, ravno rojeniga svelizharja molit.

Ti si se teh darov tudi nekoliko sama poslushila, de si si is nar vezhi revshine, v' kateri si bila v' Betlehemu, pomagala; pa si vender ta stan rada imela, ker te je tvojimu boshjimu Sinu enako storil.

Svoj revni stan si raji imela, kakor vse perjetnosti, ktere bi si bila lahko napravila. Radovoljno si v' revnim in niskim stanu ostala, v' katerim te je Bog pustil rojeno biti, desiravno si bila kraljeve Davidove rodovine.

Zhudim se zhes ta lep sgled sadovoljnosti in usmiljenja; sakaj reveshem si velikrat s' takimi rezhmi pomagala, s' kterimi bi si bila lahko svojo lastno revshino polajshala.

M a r i j a.

Zhtovek ne more svoje obilnosti boljshi oberniti, kakor zhe ubogim pomaga. Zhe imash veliko premoshenja, pomisli,

de te je boshja previdnost, ko tiga jedala, ofkerbnika postavila tistih, kateri nize nimajo.

Nikar ne posnemaj tistih skopih bogatinzov, kateri svojim revnim bratam smiram svoje serze sapirajo; in jih raji vidi-jo v' njih revshini konez jemati, kakor de bi jim s' nar manjsi rezhjo pomagali.

Taki le na to mislijo, kako bi si sa letó zhasno shivljenje vezh salog nabrali. Pa enkrat bo zhas prishel, ko bo treba is tega zhasniga shivljenja tje v' vezhnost iti, in takrat se bodo kakor is spanja prebudili, „in ne bodo nize v' svojih rokah nashli.“ *)

Bodi enak tistim usmiljenim in ljubeshnjivim bogatim, kateri so ozhetje ubogih, in kateri se nize ne boje, de bi skosi obilnost svojiga ubogajme - dajanja sami ne oboshali.

O, kakoshno povrazhilo prejmejo she na semlji; in kolikanj lepsi jih pashle le v' nebesih zhaka!

Velikrat jim Bog she tukaj s' obrest-jo ali zhimshem poverne, kar so reve-shem is ljubeshni v' narozhje vsuli. Kar

*) Pf. 75, 6.

jih pa s'he v' vezhnosti zhaka, bo vse popolnoma po obljubah, ktere je Bog v' sim tistim storil, ki bodo svojimu blishnjimu ljubesen in usmiljenje skasovali. Mat. 25, 34, i. t. d.

Zhe si tudi s' svojimi grehi nebeshko stanovanje saprejo, jim ga ubogajme - dajanje spet odpre; s' tem bodo „svoje grehe odkupili.“ *)

Stori si tedaj to dolshnost ubogim pomagati. Nikar ne poslufhaj lakomnosti, ktera meni, de nima nikoli dosti.

Dobro gospodariti ti je perpusheno, le ne bodi terd in skop.

Hvale vredna je shparovnost is tega naména, de bi mogel blishnjimu bolj pomagati.

Nikar ne misli, de nisi dolshan ubogajme dajati, zhe le sam nisi prav reven. „Dajaj po svojim premoshenji. Zhe imash veliko, obilno dajaj, zhe imash malo, gledaj, de tudi malo rad podelish.“ *)

O moj sin! s' kakoshnim saupanjem bodo vsi tisti, kteri so dela milosti dopernashali, pred sodni stol milostiviga Boga stopili! —

*) Dan. 4, 24. **) Tob. 4, 8. 9.

Zheterti rasdelik.

De je potrebno in dobro, svete rezhi premishljevati.

S l u s h a b n i k.

Betlehemski hleviz, povej nam, kaj je takrat, kader so prishli pastirji Jesufa moliti, kaj je takrat Marija v' tebi flifhala. — Ali pa nam raji ti fama povej, o deviza, mati boshja! kaj se je takrat v' tvojim ferzu godilo.

M a r i j a.

Moj sin! leta prezhudna pergodba, lo je boshje dete v' jaslizah leshalo, in v' revne pelnize bilo povito, je bila same neismerjen isvirik premishljevanja.

Nikoli nisim mogla dosti te skrivnosti premisliti. „Kar sim vidila in flifhala, sim vse ohranila, in v' svojem ferzu premishljevala.“ *)

Jest sim se zhes ta zhudesh, kteriga sim tukaj vidila, she bolj zhudila, kakor

*) Luk. 2, 19.

pastirji. Vse moje dušhne mozhi so bile na to veliko pergodbo obernjene.

Is tega je prishlo tavshent ljubesnjivih obzhutljejev, kateri so se is mojiga serza povsdigovali, in tavshent hvaleshniga povishovanja, f' katerim sim neprenehama vfigamogozhniga Boga zhasnila.

Zheshelish, moj sin! od visokih refniz nafhe vére prav vnet biti, si jih moresh refnizhno k' serzu vseti, in jih s' samerkljivostjo premishljevati.

Grosno veliko je kristjanov, per kterih je véra sato tako mlazhna in slaba, kér si ne persadevajo, de bi jo f' premishljevanjem redili in mozhno storili.

O, koliko pregreh in nerodnost je na svetu! Urshah tega je posabljenje vezhnih refniz.

Svetniki so se le skosi to od vsih stvari odlozhili, in so vse nagnjenje serza le k' stvarniku povsdigovali; kér so velikrat boshje popolnamašti premishljevali, in velikrat zhes to mislili, kako prasne so vse zhloveshke rezhi.

Per tem svetim premishljevanji so se navadili, le samo to obrajtati, kar je pred Bogam veliko in zhasnitljivo; skosi to je bilo njih serze vneto; skosi to se je v-

shgal tisti nebeski ogenj, kateri se je v' njih
ferzih sazhel, in v' Bogu konzhal. —

Nikar tedaj nobeniga dne memo iti
ne pusti, bres de bi svoje dushe f' pre-
mishljevanjem kakoshne svelizhanske ref-
nize ne napasel. Tako se sadobi uzhenost
svetnikov.

Nikar se ne isgovarjaj, kakor se jih
toliko isgovarja, de nimash zhafa premish-
ljevati. Zhaf bi se dobil, pa terdne volje
manka.

Prav sa prav imash le eno samo opravi-
lo v' svojim shivljenji, in to je opravi-
lo tvojiga svelizhanja. To opravilo bi
moglo grosno majhina rezh biti, kobi ne
saflushilo, de bi zhlovek nobeniga dne
ne pustil memo iti, bres de bi na to mislil.

Toliko zhafa vselej najdesh, de ref-
nizhno vse premishljujesh, kar zhasen in
posveten dobizhik sadene. Ali ti je pa
na kateri rezhi bolj leshezhe, ali ti je kte-
ra rezh potrebnishi, kakor dobizhik ve-
zhnosti?

Pa se tudi f' tem nikar ne isgovarjaj,
de ne vesh, kako ti je premishljevati. Do-
sti imash brihtnosti, tavshent rezhi pre-
mishljevati is prav nepotrebne radoved-
nosti; kader je pa vprashanje od premish-

ljevanja nar potrebnihih rezniz vere in vezhnosti, se hozhesf f' tem isgovarjati, de ne vefh, kako ti gré premifhljevati?

Kdor tak mogozhen perpomozhik k' svelizhanju v' nemar pufi, pokashe prav sanizhljivo, de mu je na Bogu in na svelizhanji malo leshezhe.

Tvoje shivljenje, moj fin! bo smiram prav dobro, zhe fi bosh vsak dan zhafvsel, pred Bogam premifhljevati, kaj de fi, in kaj bi mogel biti.

Nikoli se ne bosh smerti ustrafhil, zhe se bosh vsak dan uzhil dobro umreti.

Zhe bosh le en sam firtlez ure vsak dan v' to obernil, de bosh pred kakim altarjem ali pred kakofhno britko martro premifhljeval boshjo visokost, njegovo ufmiljenje, njegovo shuganje, njegove obljube; fi bosh veliko vezhi uzhenost perdobil, kakor je vfa uzhenost modrijanov, kateri f' svojimi besedami vse drugo uzhe, le samo uzhenosti svelizhanja ne.

Koga samore zhloveku pomagati, zhe fi tudi vse uzhenosti perdobi, ktere so pred svetam dobre in zhafstljive, zhe pa nima tiste uzhenosti, ktero so svetniki imeli, in po kateri so se posvetili?

Poboshnost se ne dofeshe f' samimi sheljami, zhlovek se more tudi refnizhno sa-njo truditi, in se more vsih perpomozhkov poslushiti, f' kterimi se dofeshe.

Profi Jesusa gnade, de bi mogel premagati sopernost, ki jo imash nad premishljevanjem, od kteriga te satan le sato odverniti hozhe, ker dobro vé, koliko k' svelizhanju pomaga. —

Is svetiga premishljevanja ne bosh le sam sa svoje lastno sadershanje narvezhi dobizhik imel, ampak tudi sa tiste, kteri so tvoji skerbi posebno isrozheni.

Peti rasdelik.

Od dopolnjenja boshje postave.

Marija je spozhela skosi mozh f. Duha, in je mati postala, bres de bi bila nehala deviza biti. Po rojstvu svojiga Sina je le she bolj zhišta postala. Postava ozhishevanja je tedaj ni nizz sadela.

Vender je pa hotla po postavi ravnati, desiravno ni bila v' njej sapopade-

na; in tako na tanko jo je spolnila, de tudi nar manjšhi okolishine ni v' nemar pustila.

Sgled Jesufa, kateri se je tudi postavil obresovanja podvergel, ni perpuštil, de bi se bila ona svoje posebne pravize poslušila; in postava pa tudi ni od nobeniga govorila, kateri bi bil isvset. Marija je tedaj ubogala bres odlashtanja in bres isjemka.

Je, kakor se vidi, svojiga Sina, kader ga je po postavi v' tempeljnu v' dar dala, med druge zhloveshke otroke samehala; sakaj postava pravi, de naj matere svoje pervo rojene otroke v' tempeljnu Bogu darujejo. Nebeshki Ozhe bo she, kader bo sa dobro sposnal, zhast Jesufovo na snanje dal. Marija le na pokorshino misli.

Ta sgled je she sadošti, de v' framoto perpravi našho mlazhnost, kader se je treba boshji postavi podvrezhi; in de raskropi tiste prasne isgovore, f' kterimi se ishemo hitri in svešti pokorshini odtegniti.

Grosno zhudno je to, de zhlovek nar višhimu Gospodu pokorshino odre-

zhe, sam jo pa vender od vsih tirja, kteri so pod njegovo oblastjo. —

Ti, prah in pepel, ti se predersneš nar višhimu Gospodu, samimu Bogu reži, de ne moreš pokoren biti, de njegova postava prevezh od tvoje slabosti tirja? — Kakofhna predersnost! kakofhna hudobija!

O framota! Jarm Gospodov se nam preteshak sdi, desiravno on sam pravi, de je sladak in lahak. Raji imamo jarm sveta, zhe je tudi tako tiranski.

Svetu se da is pokorshine do njega vse, kar ima zhlovek le kaj vredniga: svoje nar boljshi leta, brihtnost svoje duše, nar slajshi obzhutljeje svojiga serza, in vse, kar samore s' svojo telesno in dušno mozhjo storiti. Gospodu pa še le prihodni zhaš odlozhimo, v' kterim hozhemo, kakor sdaj pravimo, njegovi volji pokorni biti.

To pa se pravi, sa Boga hraniti svoje flabe, stare leta in sadnje ostanke obzhutljejev, s' eno besedo, sa kar še svet takrat ne bo vezh maral.

De zhlovek svetu dopade, se bres odgovarjanja in popolnoma slepo podverše vsim njegovim termam, in vsim nje-

govim s'he tako zhudnim s'hegam. Kader je pa treba Bogu, nar ljubesn'jivshimu Gospodu, skosi popolnoma pokorshino do njegovih sapoved dopasti, se nam to podvershenje vse preterdo sdi, ali pa s'he morde urshohov ishemo, ta jarm popolnoma od sebe spraviti.

Zhe se bosh sam seboj ali s' svetam posvetoval, preden sklenesh, Bogu pokorshino skasati, ktero si mu dolshan; mu je ne bosh n'zh skasal, ali pa ne popolnoma, sakaj boshja postava je tvojimu nagnjenju in postavam sveta nasproti.

Meso in kri se takrat ne sme sa svet popras'hati, kader je od boshje postave govorjenje. Nafha natora naf ne more k' drugimu napeljevati, kakor k' samopashnosti, in svét k' sopervanju.

Vs'igamogozhni Gospod! kateri imash le sam pravizo sapovedovati, bres de bi mi pravizo imeli presodovati, sakaj to ali uno sapovedujesh; „odpri moje serze svoji postavi.“ *)

„Tvoja praviza je vezhna praviza, in tvoja postava je sgo-

*) II. Mak. 1, 4.

li refniza." *) Pústi jo „kakor rófo" **) v' moje ferze paſti.

Tvoj prerok nam v' enim svojih pſalmov perpoveduje, de bo obilin mir dodeljen tiſtimu, kateri tvojo poſtavo ljubi in dopolnuje.

Nam pové, de to dopolnovanje nar perproſtiſhimu modroſt daje; de k' pravi frezhi pelje; de ſhaloſt ferza preſhe- ne, in duſhne temote raskropi; de je boljſhi, kakor slato in ſhlahtni kamni, in de je ſlajſhi, kakor nar boljſhi med.

Novizh ſe sdajſaveshem, de ne bom nikoli od dopolnovanja tvoje ſapovedi odſtopil. Stori ſe vredniga, o Goſpod, mene v' mojim ſklepu poterđiti.

Do svojiga ſadnjiga sdihljeja hozhem tvojo poſtavo dopolnovati. Ona je v' mojih ozheh kakor bogata verbſhina, katero hozhem ſkerbno hraniti. Smiram hozhem veſelje nad njo imeti.

*) Pf. 118, 142. **) V. B. Mojs. 32, 2.

Šesti rasdelik.

Od dobrega sgleda.

Marija dopolni poslavo ozhišhevanja sato, de Judam, kateri niso vedili, de je deviza, ne da nobeniga pohujšhanja; pa tudi sato, de Joshefu, svojimu moshu, in vsem tistim, katerim je bila, kakor njemu, od Boga ta skrivnost rasodeta, de vsem tem da sgled popolne pokoršhine bres vsiga isgovarjanja.

Nikar nikoli nize ne opuști storiti, desiravno nisi k' temu savesan, zhe bito opušhenje vtegnilo pohujšhanje dati.

In ko bi imel savoljo tega tudi she tako perjetno sveto premišljevanje popuštiti, vender le stori. To se pravi, Boga savoljo Boga popuštiti.

Zhe zhlovek Boga ljubi, ishe njemu ferz perdobiti. Tega pa ne more boljshi opraviti, kakor zhe s' dobrimi sgledi druge uzhi, kako de naj Boga ljubijo.

Opominjevanje k' brumnimu shivljenju stori, de se brumno shivljenje v' zhasi ima. Ali kader se s' opominjevanjem tudi she djanje sklene, se she veliko vezh

opravi. Sgled svetnikov je storil nove svetnike.

Sveto shivljenje apostelnov in prvih kristjanov je marfikterimu k' spreobrnjenju ravno toliko perpomoglo, kakor njih pridige in zhudeshi.

O kako malo je dan danashni kristjanov, kateri so skosi svete sglede „dober duh Kristufov.“ *)

Zhloveku se sdi, kakor de bi ljudje le sato eden s' drugim drushino imeli, de bi skosi flabe sglede, ktere si dajejo, eden drugimu k' pogubljenju pomagali?

Zhe se she hozhefh pogubiti, se sam pogubi; „nikar ne pomagaj k' pogubljenju svojimu slabimu bratu, savoljo kteriga je Kristuf umerl.“ **)

Kakofhna hudobija je to, kader kdo svojimu blishnjimu vsame zhasno blago in premoshenje; kakofhna velika hudobija more pa she le biti, kader mu vezhne saklade odvsame! — Tak je prav refatanov najemnik in njegovo orodje.

*) II. Kor. 2, 15. **) I. Kor. 8, 11.

Posebno so tisti dolshni, dobre sglede dajati, kateri imajo kaj vezh oblasti; ker si njih podloshni persadevajo njih sadershanje posnemati.

Kakor hitro naprejpostavljeni in viksh boshjih in zerkovnih sapoved ne zhasé, imajo kmal dosti posnemavzov. Ljudje mislijo, de je zhasitljivo, sglede imenitnih posnemati.

Ali so pa oni imenitnishi, kakor Marija, ktera je kakor boshja mati, vso zhasé in visokost imela, kolikor jo sa Bogam kakka stvar le imeti samore?

Od lete devize, od lete matere samiga Boga, naj se uzhe, kako naj se svojiga imenitniga stanu le Bogu v' zhasé, ki jim ga je dal, poslushijo.

Ali ima kdo savoljo tega, ko je visoziga stanu, mar pravizo, slabshi kristijan biti? Nar vikshi stan, zhe ga hozhemo prav imenovati in prav zeniti, ni nizh drusiga, kakor nar vezhi dolshnost.

Sedmi rasdelik

De moremo ponishnnost ljubiti in obrajtati.

Moj Bog! sa tvojo sveto mater je bila ref velika ta ponishnost, ko je postavo ozhishevanja dopolnila; postavo, ktera je bila le sa navadne matere.

Po té shegi je bila svetloba tistiga devishstva nekoliko otemnjena, sa kteriga se je vender takrat tako bala, kader ji je angelj skrivnost vzhlovezhenja osnanit perfhel.

Pa ona je dobro vedila, de boshtudi ti enkrat framoto in sanizhevanje mogel prestati; in se je tedaj sa frezhno sposnala, de je samogla tebi v' tem enaka biti.

Kolikor vezhi gnade si ti nji pred drugim shenam dal, toliko raji se je med druge samefhala, de je svoje posebne gnade skrila.

Tisti dufhi, ktera, kakor Marija, le Bogu dopasti sheli, je na posvetni zhashti pazh malo leshezhe. Ona malo porajta na hvalo.

Nji je, kakor pravi prerok David, ljubfhi niskoſt v' boshji hiſhi, kakor vſa ſvetloba in imenitnoſt, f' ktero ſo otrozi ſveta obdani.

In reſ je ſa brumnoſt veliko bolj varno v' niſkim in ſanizhevavnim ſtanu, kakor v' ſredi zhaſti in imenitnoſti.

Bolj ko ſe zhlovek zhloveſhkim ozhem ſkriva in vmika, bolj ſe ſveti v' boshjih ozheh.

Prava brumnoſt nizh druſiga ne ſhe-li, kakor le Bogu dopaſti. Ona ſe ſa tolikanj frezhniſhi derſhi, kolikor je bolj neſnana, ali pa ſhe zelo ſanizhevana pred ſvetam.

Boshja previdnoſt, ktera zhuje nad pravizhnimi, jih ſama velikrat po poti ponishnoſti perpelje k' ſafluſhenju in k' zhaſti.

Reſ je, de laſtna ljubesen per ſanizhevanju veliko terpi; pa ravno ſato pomaga ponishnoſt nar bolj k' svelizhanju.

Svetniki ſo Boga hvalili, kader ſo bili ſaſramovani, kakor de bi bili velike gnade prejeli.

Zhe ne ſtorim tudi jeſt ravno tako, le ſato ne ſtorim, ker ſim ſhe veſ poſve-

ten in mesen, in ker ne ishem le famiga Boga.

Nekteri svetniki so s he zelo Boga profili sa veliko ponishnost; tako velike so bile njih shelje po popolnanmasti.

Zhe ne zhutim tudi jest ravno take mozhi v' sebi, (de bi Boga sa ponishnost profil,) se morem pa saj per tistim ponishevanju v' boshjo voljo podati, kteriga meni Bog bres moje profhne poshle k' mojimu pridu.

Bolj kakor s' nar imenitnifhimi darmi samorem Boga pozhasliti s' ponishnostjo, zhe se sraven popolnama v' boshjo voljo podam, kakor je moja dolshnost.

Sin boshji se je bil, kakor pravi s. ap. Pavel, tako globoko ponishal, de se je prav k' nizh storil. Persadevati si morem, de se bom tudi jest po tem sgledu ravnal.

Nad ponishnostjo gnusenje imeti, je gnusenje imeti nad tisto enakostjo s' Jesu sam, ktero skosi ponishnost dobimo.

Zhe me Bog pogosto ponishuje, se to le sato sgodi, ker me hozhe popolnama svojimu Sinu podobniga storiti.

Jest bi imel to, kar me ponishuje, s' ravno takim veseljam in s' tako hvalesh-

nošjo sprejeti, s' kakoršhino bi kaki kof-
zhik od praviga Kristusoviga krisha pre-
jel.

Osmi rasdelik.

*Kako nam gré Bogu tiste ofre
perneſti, ktere on od nas tirja.*

S l u s h a b n i k.

Dar, kteriga so druge matere s' svo-
jimi pervorojenimi otrózimi v' tempelj
Bogu nofile, jim ni bil teshek; ampak ta
dar, ker si ti, o sveta deviza! svojiga Si-
na Jesufa darovala, je bil sa-te velik
ofer.

Ti si vedila, de bo mogel enkrat svo-
je shivljenje sa svelizhanje sveta dati;
toraj si ga ti she sdaj Bogu popolnoma v'
dar perneſla.

Ravno kakor popolnoma ofer si ga
ti tje dala, in tako se je on tudi sam svo-
jimu Ozhetu daroval.

To je bil tako rekozh prvi sazhetik
vsiga tistiga terpljenja, kteriga si ti do

sadnje ure Jesufoviga shivljenja preflati imela.

Tukaj se je sazhelo spolnovati, kar ti je Simeon, ko je Jesufa na svoje narozhje vsel, prerokoval, „de bo tvojo dušno mezh (shalofti) prefu nil.” *)

Posvetne matere fizer ljubijo svoje otroke; pa vse svoje ljubesni jim vender ne fkasujejo. Koliko jo she perhranijo sa prasne rezhi, koliko fame sa-se! Ti pa si Jesufa ljubila, ti si ga is zeliga ferza ljubila; ti si le njega ljubila.

On je bil tvoj edini fin. In komej si sazhela prav to veselje vshivati, de si mati, in mati taziga otroka, si se vender kmal na pot podala, „kader so dnovi ozhishevanja dopolneni bili, de si ga pred Gospoda postavila.” **)

O vredna Abrahamova hzhi, vredna érbina njegove vére! ti si v' sebi sadushila vse natorfke pozhutke, de si le boshji glas poslušhala, kteri je od tebe ravno to sa ofer imeti hotel, kar ti je bilo nar ljubshi na svetu.

*) Luk. 1, 35. **) Luk. 2, 22.

M a r i j a.

Moj sin! bodi po mojim sgledu stanoviten in perpravljen, kader Bog kaj od tebe tirja, naj bo she kar hozhe.

Ah! od mene je to v' dar imeti hotel, kar sim reflohka nar bolj ljubila. Kaj pa od tebe vezhi del tirja? De imash to tje dati, kar bi mogel she tako sovra-shiti.

Zhe Boga ljubish, moresh obilno v' djanju svojo ljubesen skasovati. Skopo in stisnjeno serze nizh ne vé, kaj se pravi ljubiti.

Kdor se nozhe savoljo Boga kaj so-
perniga podstopiti, kdor se od vsake te-
shave, ki se sraven pokashe, ostrashti
da, ali ta ljubi Boga?

V' sopernostih in v' vojskovanju se
prava ljubesen skashe. Kdor hozhe Je-
sufov uzheniz biti, in po njegovih nau-
kih in sgledih shiveti, ne sme mehkushen
biti. —

Zhe shelish, de bo to, kar Gospo-
du darujesh, njemu dopadljivo, moresh
prezej k' temu perpravljen biti, in ne
she le prerajtovati, koliko bi si mogel
persadjati, de bi to Bogu ofral.

Svet od tistih, kateri ga ljubijo, gro-
no veliko tirja; pa de jim le na snanje
da, kaj hozhe imeti, prezej mu bresvfi-
ga perdershka postreshejo. Ali bo tedaj
le Bog sam tist Gospod, kterimu nizh no-
zhemo storiti, preden ne prerajtamo,
zhe prevezh ne tirja?

O moj sin! kako malo tist Boga lju-
bi, kateri si v' takih rezheh, s' kterimi ho-
zhe Bogu svojo ljubesen fkasovati, sam
miro stavi! —

Gotovo bi si zhlovek nikoli ne upal,
svetu, kteriga le svojoglavnost visha, in
kteri per svoji ljubesni le lastni dobizhik
ishe, takiga serza dati, kakor so po na-
vadi tiste serza, ktere si vezhi del kristja-
ni Bogu dajati podstopijo.

Sin, kateri svojimu ozhetu le samo
to stori, kar mu terdo sapove; ali pa
shena, ktera si nizh is tega ne stori, zhe
tudi svojimu moshu ne vstreshe, kakor
hitro bi se sraven kaj truditi mogla; ali
fkashejo taki resnizhno ljubesen, de bi
je samogel kdo vesel biti?

Bog je vsm svojim svarem neskonzh-
no dober; „on pa tudi nobeniga

sraven sebe ne terpi, in hozhe le sam ljubljen biti." *)

Tist njemu ne flushi tako, kakor on hozhe, in kakor je vreden, „kteri ne oftane popolnoma, in v' vsih rezeh njegove volje ne dopoln'i." **)

Sram te bodi, k'er tako sanikerno Bogu flushish; sram te bodi, ker tako malo sa - nj storish, ko je vender on toliko sa - te storil.

Vzhaf vidish, de Bog tebi take rezhi sapoveduje, ktere ti grosno teshko dopolnujesh. Pa she teshi sapovedi ti bo dajal, moj sin! sakaj nebesko plazhilo se more dobro saflushiti.

Morde bo she tvoje premoshenje, tvoj mir, tvojo zhaf, tvoje sdravje, ali she zelo tvoje shivljenje od tebe tirjal. On ima to pravizo.

Nikar se ne zhudi, de, vezhko mu dash, vezh hozhe. On le sato tako dela, de te tukaj k' nar vezhim gnadam perpravlja, in de ti perloshnost daja, nesmirjeno plazhilo v' nebesih saflushiti.

*) 2. B. Mojs. 34, 14. **) Kolof. 4', 12.

Deveti rasdelik.

*Kaj gre misliti od vsiga hudi-
ga, ktero she naf zhaka.*

M a r i j a.

Moj sin! sakaj tako folsize tozhish,
in tako proti nebesam sdihujesh?

S l u s h a b n i k.

Ah kraljiza vsih svetnikov! komaj
fim sazhel mir okufhati, in she me spet
nove teshave v' nepokoj perpravijo.

Kriviza, obrekovanje, nehvalesh-
nost se na novizh soper mene vsdigujejo.
O usmiljena mati! stori se vredno, svo-
jiga otroka f' svojo pomozhjo varovati.

M a r i j a.

Moj sin! ti si skoraj v' ravno takih
okolishinah, v' kakorshnih fim bila jest,
kader fim v' tempeljnu Simeonovo pre-
rokovanje saslifhala. —

Po tem, ko je bil prihodno visokost
Jesufovo osnanil, mi je rekel, „de je

ta postavljen v' snaminje, kteri-
mu se bo sopergovorilo; de bo
mezh (shalosti) mojo dufho presu-
nil," *) in de bom jest vse to terpljenje,
kteriga bo moj Sin prestati mogel, s' njim
vred obzhutila. — Sraven tega me je tu-
di s. pismo poduzhilo, koliko bo Jesusu
terpeti. Ubit Abel, prodan Joshef, pre-
ganjen David, saklano velikanozhno jag-
nje, to so bile sgoli podobe, ktere so mi
osnanovale, kaj se bo s' njim godilo.

Ah! kakoshine grenkosti sim jest vse
svoje shive dni obzhutila savoljo strafhni-
ga terpljenja Jesusoviga in njegove smer-
ti, ktero mi je bilo smiram pred ozhim!

Serze se mi je hotlo vtergati, kader
sim Jesusa na narozhji dershala, in premish-
ljevala, de mu ne bo drugazhi sveta odre-
shiti, kakor s' nar strafhnejshi smertjo!

Kader sim v' tempeljnu kakoshino
jagnje saklati, ali kakoshniga goloba da-
rovati vidila, sim sama per sebi rekla:
Tako le bodo tudi enkrat, mojiga Jesusa
umorili! —

*) Luk. 2, 34. 35.

S l u s h a b n i k.

Jest dobro saštopim, o deviška mati! kako velike so mogle biti tvoje serzhne bolezhine; in de te f. zerkev po vsi pravizi imenuje kraljizo marternikov.

Marterniki so bili ob glavo djani, so bili divjim sverinam versheni, so bili v vodi in ognji pomorjeni. Pa njih martre so bile vezhi del kratke; tvoje so pa terpele tri in trideset let!

Zel ta zhaš si ti s' vezhi serzhnostjo in mozhjo, kakor vsi marterniki, neprestrašheno svoje terpljenje, ki ti ga je Bog perpravil, in ki se je vsaki dan ponavljalo, premišljevala, posebno pa tišo terpljenje, ki si ga imela na hribu Kalvari prestati.

Jest sim pa ves slab in zagoviten, zhe se le spomnim na to terpljenje, ktero me zhaka.

Kakor se je tvoja shalošt vselej ponovila, kader si se spomnila terpljenja, ki ga je imel Jesus prestati, tako se je tudi vselej tvoje pervo premagovanje ponovilo, s' kterim si ga ti v' tempeljnu Bogu darovala.

Tvoja dušha je bila v' grosovitnih britkostih, pa vender ni svojiga miru sgu-bila; sakaj ti si bila popolnoma Bogu v-dana, in si le to hotla, kar je on hotel.

Ješ se pa ves tresem, kader na ka-koshino novo teshavo mišlim, ktero mi je Bog namenil. Nekjér ni pokoja, nekjér miru sa-me. Dušha se vstavlja, ser-ze shaluje.

M a r i j a

Moj sin! „Bog je svest, on ne bo perpuštil, de biti hujšhi skufhan in shaljen bil, kakor samorešh prenešti;” *) ampak bo svojo pomozh tvojim skufhnjavam permeril. Le poslušhaj njegovo gnado, ktera se ti še glasi, in delaj s' njo.

Vezh ko Bog komu krishev pošlje, vezh mu tudi perpomozhkov da, de jih samore prenešti.

Britkosti so nar vezhi dar, kteriga Bog svojim stvarem da; in voljno poterpljenje v' britkostih je nar prijetnišhi flush-

*) I. Kor. 10, 13.

ba, ktero samorejo stvari svojimu stvarniku storiti.

Zhe so britkosti, ktere moresh prenashati, velike, bodi preprizhan, de Bog sraven le ta namen ima, de bi te k' veliki svetosti perpeljal. Ali hozhesh ti braniti, de bi se boshji nameni spolnili?

Nepokoj in tarne ti ne bodo odvsele krishev. Stori, kar hozhesh, nositi jih vender le moresh.

Kteri je tedaj nar boljshi del, ki ga isvòli? — De se bosh popolnoma boshji volji podvergel, to bo gotovo nar boljshi sa-te, moj sin! Le rezi: „On je Gospod, naj stori, kar njemu dopade.“ *)

Vidil bosh, de bo Bog skosi tvoje podvershenje omezhen, in de tibo, ker je svest v' svojih obljubah, tiste krishe, kteri se ti od delezh tako teshki sde, bolj polahkal, kakor mislish.

Tako ti jih bo polahkal, de sampozhesh: „Obilnishiko je Kristufovo terpljenje v' nas, obilnishiko je tudi skosi Kristusa nash trofht.“ **)

*) I. B. Kral. 3, 18. **) II. Kor, 1, 5.

S l u s h a b n i k.

Hvala bodi tebi, vse zhaſti vredna Marija! sa ta nauk, kteriga ſi mi dala. V' novizh oshivi moja flaba duſha.

Ah! v' temu poduzhenju zhuti moja duſha novo mozh, de bom sdaj f' ſerzhnoſtjo teshavam naproti ſhel, kterih ſim ſe préd tako bal.

„Hvaljen bodi Goſpod, moj Bog, kteri (ſkosi nauk ſvoje boſhje matere) uzhi moje roke sa bojvanje in vojkovanje,“*) v' kterim bi jeſt, reven zhlovek, bres take pomozhi gotovo premagan bil.

Defeti rasdelik.

*Kako ſe more duſha takratsa-
dershati, in kak oſhne miſli
imeti, kader ne more ſapo-
paſti, zhemu Bog tako s'
njo ravna.*

Na enkrat je Bog ſkosi ſ. Joſhefa, kteri je bil od angelja opominjen, Marii de-

*) Pl. 143, 1.

vizi nasnanje dal, de moreta dete Jesufa pred hudobnim Herodeshem oteti, in v' Egipt s' njim beshati.

Ali nima Bog v' svoji nefkonzhni mozhni sadošti perpomozhkov, ferze tega oblastnika spreoberniti? Ali ni to Boga nevredno, pred slabim zhlovekam beshati?

Ali ni mogel Bog, de bi bil Jesufa reshil, s' ravno takimi zhudeshi Herodesha fhtrafati, s' kakorshnimi je Egipzhane fhtrafoval, de je svoje ljudstvo reshil?

Ah! Marija ni nizeh premishljevala, kakoshne naméne ima Bog s' njo.

Boshja volja je vselej vredna, de jo dopolnimo, naj she urshahe, sakaj nam kaj sapoveduje, sapopademo ali pa ne.

Ali bo pa tudi kaj shivesha najdla na tako dolgi poti, v' takih pushavah, v' takim ptujim kraju, kamor jo Bog poshlje? Po tem ni nizeh vprashala.

Ravno tist Bog, kteri ji vkashe, se na pot podati, je sadošti mogozhen, jo s' shivesham previditi, defilih ona nizeh ne vé kako.

Ali ji je smiram v' Egiptu ostati? Tudi sa to se ne smeni. Ona pojde spet od ondod, kader ji bo Bog nasnanje dal, de naj spet nasaj gre.

In ko bi ji Bog s'he kaj bolj mesapopadljiviga sapovedal, bi v'ender mir nje ne du'she nizh smanj'shan ne bil.

Zhemu bi pa tudi samogla taka du'sha nepokojna biti, ktero Bog vodi? Ali samore kdo v' bolj'shim varstvu biti, kakor je varstvo boshje previdnosti?

Ti mi sapovedujesh, o Gospod! po potih hoditi, kterih ne posnam. To mi je s'he sado'sti, de mi ti sapovedujesh. Tvoja volja mi je namest s'posnanja in pameti.

Jest fizer ne vem, kam grem; topa vem, de ne bom nikoli safhel, zhe se bom pustil od tako modriga visharja voditi, kakor si ti.

Desiravno je vse temno okoli mene, v'ender f' saupanjem naprej grem, ker vem, de me ti ne bosh sapustil. —

Zhemu mi je moja slaba previdnost na poti, ktero mi ti sam pokashe'sh, in na ktero naj se po tvojim povelju f' popolnoma pokor'shino podam. Kakor hitro ti sapove'sh, morem jest ubogati, bres de bi sam sebe poslušhal.

Sej se s'he kakof'nimu zhloveku, kteriga sa previdniga in modriga s'posnamo, bres fkerbi voditi pustimo; in jest bi v' te

ne saupal, kader me vodish, ki si vezhna modrost? —

Tvoja previdnost vzhafi svojzil in konez f' takimi perpomozhki dofeshe, ktere so vidit tvojimu namenu nasproti.

Naj bodo tedaj nameni, ktere ti s' mano imash, she tako nesapopadljivi, jest jih hozhem vender le zhasiti. Ti samorefsh vezh storiti, kakor sim jest sapopasti v' stanu. —

Tvoje sadershanje, desiravno ga ne sapopademo, je vender smiram vse zhasi vredno. Per vsih tvojih delih je nar vikshi modrost, desiravno mi tvojih skritih namenov sraven ne vidimo.

Jest se hozhem tedaj tvoji sveti volji, tudi takrat, kader mi bo popolnoma nesapopadljiva, ravno tako podvrezhi, kakor refnizam, ktere si ti nam rasodel.

Defilih jest teh refniz tudi ne sapopadem, sim vender od tistih tako prepri-zhan, kakor ko bi jih pred ozhmi imel; sato, ko si ti govoril.

Enajsti rasdelik:

*Od skerbi boshje previdnosti
sa pravizhne.*

S l u s h a b n i k.

S' veseljem se spomnim tistiga miru, kteriga si ti, o pokorna deviza! v' svojim serzu ohranila, kader si mogla v' Egipt beshati.

Preprizhana si bila, de bo Bog, od kteriga si se voditi dala, na poti sa-te skerbel, in de te tudi potlej ne bo sapustil, kader bosh she v' tist kraj prishla, kteriga ti je on namenil.

Ali so mogle kdaj njegove ozhi od tebe in od tistiga saklada odvernjene biti, kteriga je on tebi isrozhil, in kteriga si ti seboj nofila?

O nizh, zelo nizh se ti ni bilo bati, ne skrivniga salesovanja po nozhi, patudi ne pushiz, s' kterimi bi te bil lohka lak sovrashen zhlovek po dnevi umoril.

„Gospod je savoljo tebe svojim angelam sapovedal, de te na vseh tvojih potih varjejo.“*)

*) Pl. 90, 11. i. t. d.

On jim je sapovedal, vse nevarnosti od tebe odverniti, in ko bi bilo treba, „tebe na rokah nositi.“

Naj bo na semlji, po kateri hodish, she toliko strupenih shival in divjih sverin, „ti bosh po kazhah in modrastih hodila, leva in lintverna bosh poteptala,“ (inne bosh pohkodovana.)

M a r i j a.

Moj sin! Gospod v' mnogih krajih s. pisma tiste varovati obljubi, kateri va - nj saupajo.

Naj bo povelje Gospodovo she tako teshko dopolniti, vender se nikar ne ustrashi, zhe tako povelje dobish. Le va - nj saupaj, sej ti bo on pomagal.

Ko bi te imelo dopolnovanje boshje volje tudi v' nar vezhi revshino perpraviti, vender le she smiram na njegovo previdnost saupaj. „Gospod ti bo na pomozh prishel in te bo re - shil.“ *)

*) Pf. 36, 40.

Zhe bosh tudi mogel od hudobnih ljudi saframovanje, rasshaljenje in preganjanje terpeti, nikar ne obupaj. „Gospod bo tvoj varh ob zhasfunadloge.“ *)

Saupanje, kteriga pravizhni v' Boga imajo, jim je gotova saftava njegove pomozhi. Zhe tudi nekaj zhasa odlashta jim pomagati, „jih vender ne bo vekomaj v' nadlogi pustil.“ **)

Prebivavzi Betulje she niso nizh vezh pomozhi perzhakovali od Boga svojih ozhakov; in ravno takrat je njegova previdnost nar bolj sa-nje sferbela.

Zhifiga Joshefa Bog tudi ni posabil. V' temni jezhi je sdihoval vklenjen; na enkrat je bil is jezhe vset in k' nar vezhi zhasi povsdignjen, in je nar vishi oblasti deleshen postal.

Vender pa boshja previdnost pravizhnih ne refhi vselej od vsiga strahu in od vse nevarnosti, in ne poskerbi sa njih potrebe vselej tako, kakor oni shele in profijo.

Per vsm tem je pa vendersadershanje boshje previdnosti smiram zhudenja

*) Pf. 36, 39. **) Pl 54, 2.

vredno, zhe pravizhnim v' njih potrebah pomaga, ali pa ne; zhe jih pred krivizhniki varje, ali pa zhe perpufti, de jim v' roke pridejo.

Bog jim v' njih teshavah gnado da, de vse voljno poterpe; in s' to gnado jim vezh k' svelizhanju pomaga, kakor ko bi jim she toliko zhasne srezhe dal.

O koliko je kristjanov, kateri na vsih rezheh pomanjkanje terpe; in vender se sdi, kakor de bi jim nizh ne manjkalo, tako so f' svojim stanam sadovoljni.

Oni boshjo previdnost hvalijo, in bi s' nobenim ne menjali, kateri dobrote in veselje sveta vshiva.

V' vsih svojih teshavah se tedaj k' Gospodu obrni. Na - nj se sanesi. Deselih pomozh, katero bosh od njega dobil, ne bo vselej obzhutljiva, ozhitra, bo vender gotova in troshtljiva.

Dvanajsti rašdelik.

De ni nobeniga stanu in nobenih okolishin nashiga shivljenja, v' kterih bi ne mogli Bogu flushiti, zhe smo le po boshji volji v' njih.

M a r i j a.

Moj sin! sakaj se tako pertoshish zhes svoj stan in svoje okolishine, v' kterih se snajdesh? — Pravish, de v' teh okolishinah ne moresh tako Bogu flushiti, kakor se spodobi.

Glej, v' nebesih je veliko svetnikov, kteri so sveti postali v' ravno tem stanu, kakor je tvoj, in v' ravno téh okolishinah, v' kterih si ti.

Jest sim v' Egiptu, kamor sim mogla beshati, ravno tistiga Boga najdla, kakor v' Judeji, in sim si persadevala, njemu tamkaj ravno tako flushiti.

Kdor si vé povsod gnado in perjasnost boshjo ohraniti, bo lohka povsod zadovoljno shivel.

Ref je sizer, de je moglo meni in Joshefu, mojimu moshu, teshavno biti,

Israelfko deshelo sapustiti. Pa vender se nisva nizm zhes to pertoshila.

In kader sva bila spet nasaj poklizana, nisva nobeniga drusiga veselja obzhutala, kakorboshjo voljo dopolniti, sakaj le po nji sva se smiram ravnala.

Zhe ne shelish svoje lastne volje dopolnovati, ampak le voljo nebeshkiga Ozheta, potlej, moj sin! bosh vselej sadovoljen f' tem stanam in s' temi okolishinami, v' ktere te je Bog postavil, in ne bosh nizm drusiga shelel.

Bog je vsakimu tisto pot pokasal, ktera naj ga k' svetošti perpelja. Smota bi bila, ko bi zhlovek mislil, de bo po kaki drugi poti tudi lahko k' svetošti prišel.

Bres pomozhi gnade boshje ne more nobeden svet biti. Bog pa da vsakimu toliko svoje gnade, kolikor je potrebuje v' temu stanu, v' kteriga ga Bog poklizhe, in per téh opravilih, ktere mu on isrozhil.

Kdor se je v' samoto podal, se ne sme nasaj osérati na svet, kteriga je sapustil; in kdor med svetam shivi, ne sme rezhi, de ne more tako shiveti, de bi svelizhan bil.

Nar varnišhi stan sa vřaziga je tiřt, v' kterim ga Bog imeti hozhe.

Bodi v' kterim řtanu koli hozheřh, bořh vender le řkosi to svelizhan, zhe bořh sveřto s' gnado delal, ktero ti Bog daja.

Janes Kerřnik se je per reki Jordani, kjer ga je Bog imeti hotel, pořvetil. Ni-koli mu ni v' miřel priřhlo, od ondoditi. Stan apořtelnov, kteri řo Jesufa spremlje-vali in njegovi nauk vřhivali, se mu ni nizh perpravniřhi sdel sa řveto řhivljenje, kakor njegovi řtan.

Tvoj řtan tedaj, řam na sebi, te od řvetořti ne dershi. Kraj in opravila zhlo-veka ne pořvete, ampak zhlovek more kraj in opravila pořvezhevati.

Vzhaři řheli zhlovek le is nepokoj-nořti, ne is ljubesni k' dobrimu, biti v' kakorřnim drugim řtanu, kakor v' kterim se řnajde.

Koga bi ti pa pomagalo, ko bi řtan řpremenil? Ali bi bil řkosi to kaj pobolj-řhan? Kader se kraj in řtan řpremeni, se ne řpremeni tudi nagnjenje in natora. Pořvod neře zhlovek řvoje řlabořti řboj.

Ne tedaj, moj řin! de bi řvoj řtan řpremenil, ali řvoje opravila; ampak řam řebe moreřh řprenaređiti.

Posvezhuj opravila svojiga stanu skosi to, de jih bosh vse opravil v' boshjo zhas; in se ne bosh vezh pertoshil, de te rastresejo lete opravila.

David je imel veliko opraviti, ker je zhes tako kraljestvo kraljeval; vender ga to ni odvrazhevalo od molitve, „fედemkrat je na dan Gospodu pel hvalo.“ *)

Svetnikov ni to odvrazhevalo od svetiga shivljenja, ker so imeli veliko opraviti; temuzh ravno sato, ko so bili sveti, so bili v' stanu prav dopolniti vse svoje dolshnosti.

Svetost ne obstoji v' tem, de bi slushili Bogu, kjer bi sami hotli, in kakor bi hotli; temuzh kjer on hozhe, in kakor hozhe.

Zhe je boshja volja, de bolan leshish, ga bosh f' tem bolj pozhasil, kakor ko bi se na vso mozh trudil, mu dush perdobiti.

*) Pf. 118, 164.

Trinajsti rasdelik.

*Od gorezhosti v' boshji
slushbi.*

S l u s h a b n i k.

O sveta deviza! v' vsih okolishinah svojiga shivljenja, kolikor mi jih je snanih, mi dasih prelepe sglede nar vezhi gorezhosti v' poboshnosti (brumnosti.)

Leta sveta gorezhnost te je peljala „vfako leto v' Jerusalem ob velikonozhnim prasniku.“ *)

Defiravno je dolshnost, k' posvezhevanju tega veliziga prasnika v' Jerusalem hoditi, le Joshefa, tvojiga mosha, vesala, **) si vender vselej s' njim shla.

Tvoja ljubesen do Boga je bila tako gorezha, de nisi mogla per tem obstati, de bi bila le toliko storila, kolikor je bila tvoja terda in gotova dolshnost.

Ah, kako sim jest nehvalesen! Jest sim pa dosihmal vse drugazhi ravnal s' Bogam!

*) Luk. 2, 41. **) II. B. Mojs. 23, 17.

Defiravno mi je she toliko dobrot
skasal, fim mu vender smiram sapiral
svoje ferze. Ojstro mi je mogel vselej sa-
povedovati, zhe je hotel od mene imeti
pokorshino in podvershenje.

M a r i j a.

Moj sin! zhe ferze Boga ljubi, ne
samudi nizh, kar bi samoglo biti njemu
dopadljivo.

Pazh malo posnash Gospoda, ki mu
flushish, zhe si skop proti njemu.

Le premisli malo, koliko posvetni
ljudje store sa svet; in uzhi se od njih,
koliko si dolshen storiti sa Boga.

Le poglej, kako se trudijo; ne po-
rajtajo na nobeno teshavo, na nobeno
terpljenje, de le svetu ustreshejo, in se
podvershejo, de le svetu dopadejo, tu-
di prav niskim streshbam.

De bi pa Bogu dopadljivo shivel, in
njemu, nar vikshimu Gospodu, svojo lju-
besen v' djanji skasoval, to ti je vse pre-
teshko. Zhe se od tebe hozhe imeti, de
bodi samerkljiv in skerben per tem, kar
je boshjiga, to ti je she preteshko pod-
vershenje.

Ali te ni fram, de se ti more sgled posvetnih ljudi pred ozhi postaviti, in de bi imel k' njim v' fholo hoditi, de bi se nauzhl, kako morefh Bogu flushiti.

O, nikar se vender ne daj od otrok sveta v' gorezhosti premagati! Nikar ne terpi, de bi se svet hvaliti samogel, de mu njegovi perjatli s' vezhi gorezhostjo flushijo, kakor kristjani svojimu Bogu, kterimu so se podvergli.

Posihmal tedaj ne bodi vezh med tistimi kristjani, kteri mislijo, de so slopoboshni, zhe le to na tanko dopolnujejo, kar jim boshja postava pod fhtrafnigo sa-poveduje.

Per takih se lahko sodi, de bi jim bilo vse eno, ko bi tudi gnado boshjo sgu-bili, de bi le nobene fhtrafnige sato terpeti ne imeli. Taki se Boga le boje, ne ljubijo ga pa ne.

Prav, moj sin! de se bojish Boga, ker strashno fhtrafuje; pa zhes vse se boj, de bi njega, ki je tako dobrotljiv in ljubesnjev, promalo ne ljubil.

Ali bi te tvoj perjatel sa ljubesnjeviga perjatla sposnal, ko bi mu nizh druga-siga ne storil, kakor famo to, kar prav

more biti, de se perjasnost popolnoma ne rasedere?

Ljubesen je polna gorezhosti. Njejni sadošti, samo toliko storiti, kolikor je dolshnost. Kdor prav ljubi, ishe per vsaki perloshnosti tistimu dopasti, kteriga ljubi.

Ko bi Boga s' pravo gorezhostijo ljubil, bi vse, kar sa - nj storish, sa prav malo imel, in bi s'he veliko vezh storiti shelel.

Naj bo le gorezha tvoja ljubesen, in potlej ti ne bo nobena rezh vezh teshavna. Bog tistim dusham, ktere ga gorezhe ljubijo, tak sladok trofht v' serze vlije, de ravno tam nar vezh veselja najdejo, kjer so nar vezhi teshave.

S l u s h a b n i k.

O moja ljubesnjava mati! sprosi svojimu otroku gorezhost, od ktere govorish, in od ktere si nam take sglede dajala.

S' framoto morem sposnati, de me nar manjsi teshava she ustavi. Kakor hitro le kakofhno sopernost ali teshavo zhutim, fim she premagan.

Vzhaf mi tudi strah pred ljudmi to storiti ubrani, k' zhimur me gnada naklanja.

Vidish, kako mi je pomozh potrebna. Ah, ko bi pazh tvojsvelizhanfski nauk tako gorezho ljubesen v' mojim ferzu vsghal, kakorfhna se Bogu, ki je vezhna ljubesen, spodobi.

Shtirinajfti rasdelik.

Kako velika nefrezha je, Jesusa sgubiti,

Jesuf je bil dvanajst let star, kader je Marijo in Joshefa spremil, ko sta po navadi na velikonozhne prasnike v' Jerusalem shla.

Po prasnikih sta se Marija in Joshef v' Nazaret vernila, in Jesuf je sam v' Jerusalemu ostal, bres de bi bila vedila. She en zel dan sta hodila, potlej sta ga she le pogreshila.

Kako nepokojna sta bila, kader sta ga pogreshila. Kako globoko je posebno Marija to sgubo obzhutila!

Ali, moj svelizhar! Marija ni bila kriva, de te je sgubila. Ti si se njenim ozhem fkril, „kér si mogel biti v' tem, kar je tvojiga Ozheta." *)]

Jest sim te pa tolikokrat s' mojimi grehi sgubil; jest sim te tolikokrat perfilil, de si se mogel od mene odlozhiti. Ah, ali se morem kedaj dosti sgrivati zhes nefrezho te sgube in tega odlozhenja!

Marija je Jesufa le po telefonu sgubila njegovo perjasnost je pa she popolnoma ohranila. Jest pa sim gnado in perjasnost Jesufovo sgubil!

Ali samore svet in vse njegovo veselje, ktero sim bolj ljubil, kakor Jesufa, leto sgubo mi poverniti? —

O frezhni tisti, od katerih se Jesuf nikedar ni odloznil, kateri so ga smiram imeli! Le oni vedó, in isrezhi samorejo, kaj so nebefa na svetu. —

S' Jesufam biti, o preljubesnjava družina! o prefladko rasveseljenje! o perferzhna perjasnost! o nebeshko veselje!

Od Jesufa pa odlozhen biti, ah, kakoshna strashna samota! kakoshna tem-

*) Luk. 2, 49.

na nozh! kakofhno grosovitno pomanka-
nje! kakofhen pekel she na svetu!

Ko bi zhlovek, kateri je Jesufa sgu-
bil, to svojo nefrezho prav sposnal, bi rad
vse bogastvo, vso zhaft, vse veselje sveta
dal, de bi le Jesufa spet dobil. —

Zhafno sgubo objokujemo, in se ne
damo potolashiti. Kader pa Boga sgubi-
mo, te sgube nizh ne objokujemo, jene
obzhutimo. — Ah, ali samore kristijan
kaj vezh sgubiti, kakor svojiga Boga!

Kader zhlovek kakofhno dobro rezh
sgubi, vselej shaluje. Le tebe, o moj
Bog! ki si nar vezhi in nefkonzhna dobro-
ta, le tebe sgubimo bres obshalovanja. —
O, kako malo te posnamo! —

Ali samore shena, zhe ima le she
kolikaj obzhutenja, bres shalosti biti, ka-
der sgubi svojiga prav ljubesnjiviga mo-
sha? Ali samore fin, zhe ni popolnoma
hudoben, bres serzhne bolezhine biti,
kader svojiga prav dobrotljiviga ozheta
sgubi?

Ozhe vsiga usmiljenja! daj svojimu
otroku spet svojo perjasnost! Boshji she-
nin nashih dush! daj moji dushi spet svo-
jo ljubesen! Naj te omezhe solse, ki jih

tozhijo moje ozhi! tozhijo jih, ker polnoma obzhutim, kaj fim sgubil!

Prestrafhim se sam nad seboj, kader mislim, de fim saflushil, tebe sgubiti, tebe, ki mi tako ozhitno sprizhujesh, kako perferzhno me ljubish, in kako te veseli, s' menoj biti.

O, preflabo je moje serze, de bi samogel vso ostudnost svoje nehvaleshnosti dosti obzhutiti! Vse zhloveshke serza vkup bi ne mogle tako velikiga sovrashtva soper moje hudobije obzhutiti, kakor je ta nefrezha velika, de fim tako hudoben bil!

Ker fim med vsimi nehvaleshnimi nar nehvaleshnisthi, si le sato she upam, k' tebi se podati, ker je tvoja milost nesmerjena. Ona bo k' moji grivnigi perdjala, kar ji she manka, in kar sam shelim.

Shelim, de bi moja grivniga tako velika bila, kakor je moja vera, ktera me rasvetljuje in uzhi, kako neskonzhno bi moglo moje sovrashtvo do greha, in kako nesmerjena bi mogla moja ljubesen do tebe biti.

Sdaj sposnam in obzhutim vso tesho svojih pregreh. To bi pa manj sposnal, ko bi tvoja dobrota tako velika ne bila.

Ah, defiravno je bila moja nehvalshnost tako velika, se vender s'he ni utrudila tvoja poterpeshljivost! S' takim sanashanjem si na-me zhakal, de se ne morem dosti sazhuditi, in de ti ne morem dosti hvaleshen biti. —

Kam se bo opiralo moje saupanje v' tem revnim stanu, v' kterim sim pred tvojimi ozhmi, kakor le na tvojo dobroto!

O Jesuf, moj svelizhar! daj mi spet svojo perjasnost, in pokashi mi po tem, kako delezh samore tvoja ljubesen sezhi.

Vem, de sim saflushil, de bi me tvoja praviza strashno shtrafala. Le shtrafaj me terdovratniga; ah, pa tishi prostor mi spet dodeli, kteriga sim pred v' tvojim serzu imel!

Le vse mi, rad pervolim, premoshenje, zhast in imenitnost, obrajtanje in perjasnost ljudi, in vse, kar me na svet navesovati samore; le v' to nesrezho me nikedar vezh pasti ne pusti, de bi tebe sgubil.

O, de bi pazh posihmal s' svesto in gorezho ljubesnijo perhiteti samogel, kar

sim samudil, kader sim od tebe odlozhen shivel!

Stori se vredniga, o Jesus! mi dovoliti, de spet k' tebi pridem. Tvoje ferze je smiram tisto, smiram odperto, de naf sprejme, zhe se od svojih napzhinih potov spet k' tebi povernemo.

V' tvoje ferze tedajs' saupanjem per-beshim. O, de bi se nikedar vezh od njega ne odlozhil! de bi zelo vezhnost v' njem prebival! —

Petnajsti rasdelik.

*Kako in kjé moremo Jesusa
iskati, zhe smo imeli ne-
srezho, ga sgubiti.*

Komaj je Marija Jesusa pogreshila, ga je shla prezej s' veliko skerbjo iskat, narpréd med shlahto, potlej v' Jerusalem, kjer ga je frezhno nashla.

Kader je svojiga ljubiga Sina sagledala, se je ravno tako rasveselila, kakor britko je shalovala, dokler ga ni nashla.

O moja dušha! ti si tudi Jesufa sgu-
bila. Posnemaj skerbnošt lete ljubesnji-
ve matere. Po njenim sgledu vse sapu-
sti, de le njega najdešh.

Tvoja grivniga in tvoje folse naj ga
tirjajo od vsih stvari, od nebes in semlje,
od svetlobe in teme.

Zhlovek velikrat Jesufa ishe, pa ga
ne najde, sato ko ga ne ishe tam, kjer
bi ga iskati imel. Maršikteri ga tako ishe,
de se vidi, de mu ni zelo nizh mar, ga
najti.

Tvoja gorezhost, f' ktero ga ishesh,
in tvoja skerb, ga najti, morete sprizhe-
vati, de veliko shalošt zhes to obzhutish,
de si ga sguvil.

Kjé ga bosh pa nashel? Ali v' fredí
med svetam? — Jesus svet slo sovrashi.

Le nikar ne misli, de ti bota meso
in kri pomagala, ga najti. Marija ga ni
nashla med shlahto in snanzi.

Posvetovaj se f' s. evangeljem, upra-
shaj svetnike, poprashuj tudi per flu-
shabnikih Gospodovih; in svedil bosh,
kje de ga iskati.

Ti bosh Jesufa ravno tam najdel, kjer
ga je Marija nashla. V' tempelnu, v' hi-

fhi molitve, per andohti, v' drufhini njegovih duhovnov in flushabnikov.

Tudi v' famoti ga bofh nafhal, posebno v' famoti svojiga ferza, to se pravi: kader bodo mirne tvoje hudobne nagnjenja, in sbrano tvoje ferze.

Glej, v' to famoto te hozhe fam peljati, in tam tvojimu ferzu govoriti." *)

Tukaj so ga iskali in ga fhe ifhejo vfi, kteri hozhejo saref k' njemu nasaj priti, zhe so se f' hudobijami pregresfniga shivljenja od njega odlozhili, ali zhe so ga v' mlazhnosti in radovoljnim rastrefenji isozhi fpuftili.

O, kakofhin fladek mir bofh vshivala, moja dufha! kader bofh njega nafhla! Ali samore, kdor je od Jesufa odlozhen, kakofhno frezho vshivati?

Kdor Jesufa najde, fam islastne fkuhnje fposna, de taka neismerjena saloga pazh saflushi ifkana biti.

*) Osea, 2, 14.

Sheftnajsti rasdelik.

*Kako se more sãdershati, kdor
je Jesufa spet najdel.*

S l u s h a b n i k.

Tedaj si Jesufa spet nahla, o Marija! in ga v' Nazaret nasaj peljesh. Kako velika je tvoja frezha! angelji bi sheli f' teboj se veseliti!

Kakofhno materno fkerb si potlej imela sa letó ti isrozheno salogo! She bolj si po tem sa - nj in sa njegovo shivljenje fkerbela.

M a r i j a.

Moj fin! ref je to velika frezha, Jesufa najti, in zhlovek si more vse persadjati, de ga spet ne sgubi.

S l u s h a b n i k.

Stori se vredna, o sveta deviza! in podúzhi me fama, kaj mi je storiti, de leté nar vezhi dobrote nikedar vezh ne sgubim.

M a r i j a.

Moj sin! narpréd dobro premisli, kaj je Jesufa od tebe odlozhilo, in kako si tako delezh prishel, de si njegovo gnado in njegovo perjasnost sgubil.

Ali se ni to posebno savoljo tega sgodilo, kér si tako mlazhen postal v' njegovi flushbi, in kér si se mu s' marfiktero sanikernostjo sameril, de se je savoljo tega njegova ljubesen do tebe smanjshala?

Ravno skosi pogostne male grehe in sanikernosti se zhlovek od Jesufa po zhasi lozhi, de sam ne vé kedaj.

Ali nifi kakoshne nevarne shelje v' sebi redil, namesti de bi jih bil prezejsadushil, kakor hitro si zhutil, de se je le ena iskra poshelenja v' tvojim serzu pokasala?

Kader je Bog hotel, de bi is ljubesni do njega kakoshno perloshnost ali preveliko nagnjenje do kakiga zhloveka popustil, ali se mu nifi ustavljal?

Zhe se zhlovek ustavlja, kader Bog hozhe, de bi zhlovek is ljubesni do njega kaj storil se sgodi, de mu Bog odtegne svojo posebno previdnost, ktera ga

frezno vodi skosi vse nevarnosti, in obvaruje shalošnih smot.

Kakor hitro sposnash, de se je istih ali is drusih takih urshohov Jesus od tebe odlozhil, poishi prvi sazhetik in urshoh svoje nefrezhe. Greh v' tebi ne bo jenjal, dokler njegove korenine is serza ne istrebish.

Bolj skerbno sam na - se merkaj, „s' vso varnostjo varuj svoje serze,“*) in nikoli v' nemar ne pušči varstva svojiga serza.

Vselej je nevarnost, kader se more serze vojskovati. Zhe je serze premagano, je tudi dušno shivljenje sgubljeno.

Bodi v' majhinih rezheh svest, detudi v' velikih nesvest ne postanesh. Kdor se majhinih grehov ne boji, bo szhafama v' velike padel. **)

Jesus ne mara sa rasdeljeno serze. Tvoje serze je le sa - se stvaril, in ga ho - zhe vsiga sam imeti.

Leti majhini grehi, na ktere tako malo porajtash, moj sin! in ktere si marfiktera mlazhna duha tako lahko pregleduje, zhloveka od Jesusa odlozhijo, de

*) Prid. 4, 23. **) Sir. 19, 1.

fam ne vé kedaj; in ravno tako tudi Jesufa odvernejo.

Skosi te grehe se fizer njegova perjasnost she ne sgubi popolnoma, temuzh so perprava k' tej sgubi. Sa snamnje jih vsame, de dusha v' ljubeshni flabi, in sa voljo tega ji pa tudi manj gnad deli.

Le svestoba ohrani tisto ljubeshnjivo sveso, ktera serze Jesufovo in serze pravizhniga sklenjene dershi.

Sadershi se do Jesufa, kakor shelish, de bi se on do tebe sadershal. Shelish, de bi ti vse bogastvo svoje ljubeshni dodelil, tedaj mu tudi ti svoje zelo serze daj.

Kdor je skop proti njemu, pokashe, de ima malo serza do njega. Kakor hitro ima kdo kaj ljubeshni do kakoshne druge stvari, se mu she nekako nesvest vidi.

Od zhloveka, kteriga ljubimo, vsako nar manjsi besedo prav dobro sprejmemo. Tako pa tudi ti s' ljubeshnijo in s' svestobo sprejmi Jesufovo opominovanje, kader ti f' svojo gnado perpomozhke nasnanje daje, greha se varovati, ali pa v' bogabejzhnosti smiram popolnishi perhajati.

S l u s h a b n i k.

O deviza Marija, ktera si tako natančno vedila kaj je ljubesen, kaj je svestoba! saupam, de bom tvoj nauk dobro obernal f' pomozhjo gnade boshje, ktero mi bosh ti po svoji dobroti sprofila.

Pa perpušti mi, o sveta deviza! de ti svojo skerb potoshim. Ali ne bom, ker sim tako slab, she kedaj nefrezhe imel Jesufa sgubiti, in morde vezhno sgubiti?

M a r i j a.

Prav dobro je, moj sin! de imash to skerb. Ko bi je ne imel, bi ti jo bila jest sprofila.

Vender pa ne smeta skerb nepokojna in prevelika biti, ampak more biti saupanjem sklenjena.

Le persadevaj si, kolikor ti je mogozhe, de Jesufu svest ostanesh; in potlej se sanesh na njegovo dobroto, de ti bo gnado stanovitosti dal.

S l u s h a b n i k.

O moja ljubesnjiva mati! kako te

shavno je sa dušho, ktera se nobene re-
zhi tako ne boji, kakor de bi nesvestane
postala; kako teshavno je to, ko ji Bog
ne pusti vediti, zhe bo do konza stanovit-
na ostala!

M a r i j a.

V' tej nevednosti, moj sin! se snaj-
dejo vsi, kteri so she popotniki. Bog
tako hozhe; sakaj fizer bi se ti bilo bati,
de bi v' predersno saupanje ne safhel.

Ta nevednost te more v' ponishnosti
obdershati, in more storiti, de ne bofh
fam na - se prevezh saupal, in „de bofh
s' straham in trepetanjem delo
svojiga svelizhanja delal.” *)

She le v' nebesih bomo samogli bres
vsiga strahu biti, in tamkaj she le bomo
to sveto veselje imeli, de nas nizh ne bo
moglo vezh od Jesusa odlozhiti.

*) Filip. 2, 12.

Sedemnajsti rasdelik.

De svesta dusha ne sme saupanja sgubiti, kader snotranojo sapushenje in suhoto zhuti, kakor de bi se bil Jesus od nje odlozhil.

Bog vzhafi tako f' pravizhnimi ravna, de imajo sraven veliko nepokoja in fkerbi. Ker hozhe njih svestobo poskufiti, se jim nekoliko zhasa fkrije, de njegove prizhujozhosti ne zhutijo.

Ravno tako se je Jesus tudi do svoje svete matere sadershal. Dobro je vedil, ko bo nepokojna, kader ga bo pogreshila; pa se je vender nekaj zhasa od nje odlozhil, in je, bres de bi bila ona vedila, v' tempelnu ostal.

Kershanska dusha! zhe bo dobrotljivimu Bogu dopadlo, te na ravno tako fkufhnjo postaviti; ne bodi nepokojna, „bodi mozhna in serzhna, in zhakaj Gospoda.” *)

Defiravno je smiram per tebi, deti pomozh daje, kader ga sa-njo profish;

*) Pl. 26, 14.

je vender dobro sa-te, de se ti vzhafita-ko sdi, kakor de bi se bil od tebe odlozhil, sato de prav sposnash, kako nesrezhen bi bil, ko bi ga saref popolnoma sgubil! —

Kader Bog kakofhni dushi svoje to-lashbe daje, jo hozhe f' tem le v' njenim terpljenji podpirati. Zhe pa potlej Bog perpušti, de dusha v' sapushenje in v' shalost pride, se to le sato sgoti, de se savoljo gnad, ktere ji deli, ne prevsame.

Skorej v'fim boshjim perjatlam se je tako godilo, de so vzhafi veselje, vzhafi shalost; vzhafi gorezhost, vzhafi merslo-to; vzhafi mir, vzhafi pa skufhnjave imeli.

Kader se jim je sdelo, de jih je Je-suf sapušttil, ali kader jih je tako rekozh fame sebi prepustil, takrat so prav svojo slabost obzhutili; saupanja pa vender ni-so sgubili, ker so dobro vedili, de se sme-jo vender she smiram na njegovo pomozh sanashati, defiravno njegove prizhujo-zhosti niso smiram obzhutili.

Vedili so, de je Bog vse teshave pre-vidil, ktere imamo prestati, de je pa tu-di she perpomozhke perpravil, f' kteri-mi si jih samoremo k' dobrimu oberniti.

Kader te je njegova gnada f' sladkosti in s' tolashbo podpirala, fi s' veseljem in s' lahkoto tekel po poti poboshnosti. Pa nikar ne misli, de fi savoljo tega kaj dalje prifhel.

Na poti brumnoſti fi takrat veliko vezhi ſtopinje delal, kader nobenih troſhtov niſi imel, in fi vender ſapušhenje, ktero je Bog perpuſtil, f' poterpeſhljivoſtjo in f' ponishnoſtjo v' boſhjo voljo vdan, preterpel.

To ſapušhenje je fizer ſhaloſten ſtan, ref je ſato, ko zhloveka ſkerbi, alinito veliko bolj ſhtrafniga, kakor ſkuſhnja.

Pa vender nikar ſaupanja ne ſgubi, kerſhanska duſha! kader ſe v' tem ſtanu ſnajdeſh; temuzh le terdno ſe ſaneſi, de boſh ſvojiga preljubiga Jeſuſa ſkoraj ſpet vidila, ravno tako ljubesnjiviga, kakor popred; in de bo zhaf tvoje ſkuſhnje kratak, kakor je bil zhaf Mariine ſkuſhnje.

Bodi ravno tako ſkerben, kakor je bila letá boſhja mati, kader je ſvojiga ſina iſkala. Iſhi ga, kakor ona, f' ſvetimi ſheljami in f' ſveto nepoterpeſhljivoſtjo, de bi ga ſkoraj ſpet naſhel.

Pa nikar ne godernjaj. Jeſuf ti ni nizh dolſhan. Zhe ſe pa le hozheſh per-

toshiti, se pertoshi po sgledu Marije, is
sgole ljubeshni. Rekla mu je: „Sin! kaj
si nama tako storil? Glej, tvoj
ozhe in jest sva te s' shaloftjo
iskali.” *)

Ravno tako mu tudi ti rezi: O moj
Jesuf! sakaj si moje serze na tako teshko
skufhnjo postavil? Dobro vesh, koliko
terpim, kader se od mene odlozhish.

Ali te je kakofhna moja nesvestoba
od mene odlozhila?

Odpústi mi, o Gospod! zhe sim sa-
voljo kakofhniga, ti soperniga sader-
shanja sam kriv, de si se od mene odlo-
zhil. Posihmal se bom bolj skerbno vsi-
ga varoval, kar bi ti samoglo soperno
biti.

Naj bo pa urshoh tvojiga sadersha-
nja do mene, kateri koli hozhe, popol-
nama se tej skufhnji podvershem, kakor
hozhefh in dokler hozhefh, de le tvojo
ljubesen v' svojim serzu ohranim.

*) Luk. 2, 48,

Osemnajsti rasdelik.

Od skritiga shivljenja.

Slushabnik.

O sveta deviza! stori se vredno, in rasloshi mi skrivnosti svojiga niskiga in skritiga shivljenja v' Nazaretu. Ko bi se bila ti ozhitno pokasala, bi bila Jesufu veliko serz in veliko flushabnikov perdobila.

Marija.

Moj sin! jest sim svojo zhaft v' tem iskala, de sim samiga Jesufa posnemala, kateri je hotel dolgo zhasa na svetu „skrit Bog“ *) biti.

On je prishel na svet ljudi uzhit, de naj bodo ponishni, in de se ne smejo pred svetam fkasovati. Pa preden jim je she ta nauk dal, jih je ravno to she s' svojim sgledam uzhil, ker je tako skrito v' Nazaretu shivel.

Nebeshki Ozhe, je hotel s' skritim shivljenjem Jesufovim pozheshen biti, in

*) Is. 45, 15.

Jesuf je to skrito shivljenje bolj obrajtal, kakor vse zhudeshe, ktere bi bil lahko delal.

S' tem je pokasal, de je veliko ljudi, kterih popolnomaš in saflushenje ne obstoji v' tem, de bi velike rezhi sa Boga delali, ampak v' tem, de si, kakor je njegova volja, s' svojimi rokami kruh flushijo, in niske, pred svetam sanizhljive dela dopernafhajo.

Hotel je tudi ljudem tiše napzhine sapopadke odvseti, ktere si od svetosti delajo, ker mislijo, de je le takrat prava svetost, kader se skosi velike in imenitne zhednosti ozhitno skashe.

Posebno pa savershe Jesuf s' svojim skritim shivljenjem tisto skerbno poshele-nje, ki ga veliko ljudi ima, se skasati, obrajtan, hvaljen in zheshen biti.

Moj sin! bodi rad skrit, nesnan, posabljen. Koga ti je leshezhe na dopadenji sveta, zhe boshje dopadenje imash? Svet mine in vse s' njim vred.

V' Nazaretu sim Jesufa imela; sim imela njegovo ljubesen, in on mojo. Ali ni to she nar vezhi frezha?

Majhni kót sveta, kjer bosh prav skrito shivel, zhe tudi nizh drusiga ne bosh

imel, kakor podobo krishaniga Jesufa, bofh bolj obrajtal, kakor vse kraljeve hiſhe.

Tamkaj bofh naſhel ſtudenez ſpokornih ſols, ktere bodo smiram bolj in bolj tvoje grehe ismivale.

Tamkaj bofh s' Jefufam smiram bolj perferzhno ſklenjen, in v' njegovi ljubeshi ſhe tukaj nebeſhko veſelje pokuſhal.

Skrito ſhivljenje ſe ti ſhaloſtno ſdi, ſato ko njegovih ſladkoſt ſhe nikoli niſi pokuſil. Ko bi jih bil pa kterikrat pokuſil, bi ſpoſnal, de je vſa zhaſt in vse veſelje ſveta groſno nezhimerno in praſno, ſhe bolj nezhimerni in neſpametni pa tiſti, kteri po tem hrepene.

Reſ je, de more zhlovek v' takim ſhivljenji veliko ſaſramovanja od poſvetnih ljudi preſtati, kteri ne morejo ſapoſtati, kako more kdo njih veſelje ſanizhevati. Pa ravno to ſaſramovanje je groſno dobro; ſakaj kdor le Jefufa iſhe in ljubi, bo ravno ſkosi to ſhe bolj nanj navesan.

Malo jih je tudi, moj ſin! kteri v' miru ſhivje; malo jih je, kteri ſo v' duhu in ſami v' ſebi ſbrani, ſato ko jih je tudi groſ-

no malo, kateri posvetno družino radi sapuste, de bi s' Jesufam sami bili.

Nekteri hozhejo sizer poboshno shiveti, pa se vender le grosno malo prave andohti per njih najde sato, ko so le prevezh v' sunanje rezhi samishljeni, in ko prevezh shelé se fkasovati. Njih poboshnost je le v' besedah. — In ref je loshe od poboshnosti govoriti, kakor poboshno shiveti.

Gnada ne ostane dolgo v' taki dufhi, ktera je v' sunanje rezhi samishljena, ali ktera drugim bolj dopasti sheli, kakor nebeshkimu sheninu.

Prófi Boga, de tudi tebi tako rasvetljenje poshlje, kakor ga je svojim svetnikam poslal, po katerim so sposnali, kako neisrezheno frezhno je „shivljenje v' Bogu s' Kristufam fkríto.“ *)

Devetnajsti rasdelik.

Od snotranjiga shivljenja.

Sprizhevanje s. Duha: „Vsa zhaft kraljeve hzhere je snotranja,“**) se posebno Marii devizi spodobi.

*) Kolof. 3, 3. **) Ps. 44, 14.

Karkoli od njeniga sunanjiga djanja vemo, je grosno malo proti temu, kar se je v' njenim duhu godilo.

Misli si leto devishko mater v' nje hishi v' Nazaretu. Pregledaj in premisli prav njeno snotranjo shivljenje.

Pa kdo samore isrezhi, kakoshno veselje, kakoshne misli, kakoshne shelje je ona imela! Kdo samore isrezhi, kaj se je v' tem zhashtljivim tempeljnu godilo!

Vse mozhi njene dushe so bile le nate obernjene, o moj Bog! Le ti sam si bil sazhetik in konez vsiga njeniga djanja.

Ti si bil njenimu duhu smiram prizhujozh; v' vsih stvarih je le tebe vidila; nizb je ni moglo od tebe odlozhiti; ti si ji bil vse v' vsih rezbeh.

Nje sodbe so bile po sapovedi tvoje vezhne modrosti, nje stopinje od tvojiga Duha vladane, nje pogovori polni ljubeshni dotebe.

Odlozhena od vse posvetne drushine je tako prosto Bogu flushila, in svoje domazhe dela opravljala, kakor sploh dushe, ktere se od zhloveshkih namenov in misli popolnoma odtergajo.

Desiravno je s' posebno gnado boshjo vse misli in nagnjenja svojiga serza po-

polnama v' svoji oblasti imela, je vender smiram skerbnno zhula, de nobena sunanja stvar ni njeniga serza prevsela.

Vfako nagnjenje, vsak namen, vse shelje bi si bila ona ozhitala, ktere bi ne bile v' Boga obernjene, in bi ne bile njegove zhasi mnoshile.

Istega sgleda se vidi, v' zhim obstoji snotranje shivljenje. — V' tem obstoji, de zhlovek sam nad seboj zhuje: nad svojim serzam, de vse njegovo nagnjenje po Bogu ravna; nad svojim umam, de vse svoje misli le k' Bogu povsdiguje.

Leto zhuvanje je kakor odperto oko, ktero raslozhi, kar od nature pride, de to savershe; in kar od gnade pride, de tako dela.

S' tem zhuvanjem sadobi zhlovek gnado in mozh, de smiram tako rayna, kakor Bog hozhe, ne kakor natora posheli.

Bres tega zhovanja zhlovek veliko pregreshi in veliko samudi; f' tem zhuvanjem pa narvezhi zhednosti pogosto dopernafha, pa she tako, de njegova go-rezha ljubesen pred svetam sakrita ostanee.

Koliko svetih puhavnikov in svetih deviz je le skosi saflushenje snotranjiga shivljenja perve fedeshe v' nebefih sado-bilo.

Zhe ne bosh snotranji zhlovek postal, ne bosh nikoli tistiga miru in veselja vshival, kateri pride od f. Duha. *)

Snotranji zhlovek je smiram gospodar sam zhes-se. Kér sam zhes-se zhuje, de se tistih skufhnjav obvaruje, ktere duho v' greh sapeljejo in vjamejo; ohrani mir svojiga serza she zelo v' takih okolishinah, ktere tudi poterpeshljiviga zhloveka v' nevoljo perpraviti samorejo.

Sunanji zhlovek pa si persadeva, se trudi in je nepokojin savoljo tavshent prasnih, nepotrebnih, njegoviga truda prav nevrednih rezhi; in tako sgubi mir in sadovoljnost.

Snotranji zhlovek ne posna druge modrosti, kakor ktera je po boshjim dopadenji. Ta modrost zhloveku prav pokashe, kako prasne so vse rezhi na svetu; in ravno skosi to njegove misli in she-

*) Rim. 14, 17.

lje k' premišljevanju nebeskih rezhi povsdiguje.

Sunanji zhlovek se pa le s' meseno umnostjo posvetje. Kar se musdi, de je tej nasproti, je v' njegovih ozheh pomankanje prave brihtnosti, ali pa she zelo neumnosti.

Snotranji zhlovek smiram zhuje zhes svoje pozhutke, de ga ne golufajo in ne sapeljejo.

Sunanji zhlovek pa le po pozhutkih fodi in ravna, in vse po njih nagnenji.

Ti pa svoje veselje v' tem imej, de bosh le na Boga mislil, v' vsih rezhek njega iskal, vse savoljo njega storil, in tako bosh „boshje kraljestvo v' sebi imel,“ *) in bosh med tistimi, od kterih Jesus pravi: „de prav molijo, ktéri v' duhu in v' resnizi Boga molijo.“ **)

Sakaj so ljudje vezhi del smiram nepokojni, in sakaj se smiram pertoshujejo? Sato ko le sunanje shivljenje imajo; le sa to fkerbe, kar je posemeljskiga.

*) Luk. 17, 11. **) Joan. 4, 23.

Pa tudi tisti, kateri tako shivé, de ljudje mislijo, de so smiram s' Bogam sklenjeni, niso vselej taki, kakor so viditi. Njih serze je savoljo veliko nepotrebnih shelj rasdeljeno, njih duh je savoljo veliko prasnih misel rastresen.

Vse misli snotranjiga zhloveka, le Bog vlada ali visha. Le Bog mu je vselej per serzu in pred ozhmi, vsa njegova skerb je le Bogu dopasti. Sa vse drugo, naj bo she tako imenitno in zhasitljivo, se nizh ne smeni.

Sunanje se more po snotranjim ravnati. Pa veliko jih je, katerih sunanje dela snotranje posnanje samoré.

Uzhi se tedaj sam v' sebi ostati; le kolikor Bog hozhe, imej s' sunanjimi rezhmi opraviti.

Pa tudi takrat, kader bofh imel po svojim stanu s' sunanjimi rezhmi opraviti, se daj gnadi vladati, ktera te opominja, de v' svoje serze pojdi, in tam svoje nagnjenje in svoje namene preglej.

Nikar ne misli, de je snotranje shivljenje le sa nektele stanove in le sa nektele zhasé.

To shivljenje se vsame s' dolshnostmi vsakiga stanu, in tudi s' nar vezhimi skerbmi.

To shivljenje se samore imeti v' nefrezhi in v' frezhi, v' bolesni in v' sdravji, v' opravlilih in v' pozhitku, v' teshavah in skufhnjavah, in v' pokoji in miru.

V' vsih okolishinah svojiga shivljenja samore zhlovek sam v' se iti, de pregleduje, kaj se v' njegovim duhu godi.

Posebno pa ti je potrebno snotranje shivljenje, zhe te Bog klizhe, de bi druge k' poboshnosti in zhednosti napeljeval. Zhe ta perpomozhik k' poboshnosti v' nemar pustish, se bosh prevezh v' sunanjih rezheh sgubil, in bosh bolj sam sebe, kakor Boga, iskal.

In Bog te tudi ne bo odlozhil, de bi ti dusham k' popolnamasti v' zhednostih perpomogel; sakaj zhlovek ne more poti, ktere sam ne sna, drugim kasati.

Dvajseti rasdelik.

O d m o l z h a n j a.

Uzhi me, kraljiza vsih zhednost! ka-

ko naj molzhim, in le ob pravim zhasu govorim.

Zhednost molzhanja si tako popolna ma dopolnovala, de me samoresh boljshi, kakor vsak drug, poduzhiti, kako naj jo tudi jest dopolnujem.

Sveti evangeli nam pové nektere tvojih besed; in is teh vidim, de si le sa to govorila, de si kako zhednost dopolnila.

Kakoshna ljubesen do zhistosti, kakoshna ponishnost, kakoshna pokorshina se najde v' tistih besedah, ktere si s' angeljam govorila, ki ti je v' imenu presvete Trojize zheshenje pernesel!

V' hishi Elisabete si govorila, de si Boga sahvalila sa njegove dobrote.

Kader si svojiga Sina Jesufa v' temeljnu spet nashla, si govorila, de si mu svojo materno ljubesen s' besedo na snanje dala.

In per shenitovanji v' Kani si govorila, de si drugim v' njih potrebah pomagala; sakaj po svoji usmiljeni ljubeshni si potrebo drugih tako obzhutila, kakor svojo lastno.

Pa si tudi per marsikteri perloshnosti molzhala, per kteri se nam sdi, de bi

bila imela svoje misli tistim, ki so bili per tebi, rasodeti.

Bila si prizha tistih zhudeshev, ki so se per Jesufovim rojstvu godili; vse si flifhala, kar so tisti govorili, ki so Jesusa nar prvi molit prifhli, in si vse dobro sapopadla; „pa si vse te rezhi ohranila, in si jih le v' svojim ferzu premifhljevala.“ *)

V' tempeljnu, kjer si déte Jesusa ofrala, si molzhala in si se zhudila. S. evangeli nam pové to v' nash poduk.

S' Jesufam si tudi na gòro Kalvarijo fhla, si pod krishem stala, in si njegovo sadnje sdihovanje flifhala. Pa ta veszhaf si smiram molzhala, ponishna in vsa v' boshjo voljo vdana.

M a r i j a

Moj sin! moje molzhanje k' tebi govori. To govorjenje umejo dobro vse poboshne dushe.

De sim vselej molzhala, kader ni bilo savoljo boshje zhasti in ljubeshni do

*) Luk. 2, 19.

blishnjiga treba govoriti, to mi je duh premišljevanja noterdajal; prvi urshoh je pa bila gnada boshja.

Ta duh te uzhi, de moresh, zhe hohesh v' duhu sbran ostati, malo govoriti, s' premišlikam govoriti, in le povdajaji s. Duha govoriti, kateri tištimu, ki se s' njim posvetuje, v' ferze da, kaj de naj govori.

Kdor rad veliko govori, da na snanje, de je rastreseniga ferza in duha. In to rastresenje je grosna slabost.

S' obilnim govorjenjem se lahko go-rezhoš sa andoht sgubi; molzhanje jo pa ohrani in možno štori.

Malo ljudi bosh nashel, katerim bi bilo kedaj shal, de so molzhali; takih pa prav veliko najdesh, kateri se kefajo, de so govorili.

Moder zhlovek govori le ob „per-pravnim zhafu; *) to je, kader bi bilo shkodljivo ali nerodno molzhati.

Kdor ne sna svojiga jesika v' bersdi dershati, „je podoben odpertimu mestu bres osidja,“ **) v' katero lahko vselej sovrashniki pridejo.

*) Sir. 20, 6. **) Prip. 25, 28.

Skoraj ni mogozhe, „de bi bilo bres greha, kjer je veliko govorjenja. Kdor je pa gospodar svojih snablov, je nar bolj pameten.“ *)

Vsakdanja skushnja uzhi, de kjer je veliko molzhanja, je tudi veliko nedolshnosti.

To lesi prav dobro samerkaj: Vselej je dobro molzhati, kader ni potreba govoriti.

Grosno teshko je vediti, ob pravim zhasu molzhati, in ob pravim zhasu govoriti. Zhlovek sna marsikaj drusiga prav dobro vediti, tega pa ne. Gnada boshja to boljshi uzhi, kakor vfi ljudje.

Menj ko bosh s' ljudmi govoril, moj sin! bolj bo Bog s' tvojim ferzam govoril.

Vse tiste prasne rezhi, od kterih se vezhi del posvetni ljudje pogovarjajo, sposnaj sa sgoli sadershke svetiga pogovorjanja, kteriga sheli Bog s' teboj imeti.

Posebno pa od tega malo s' ljudmi govori, kaj imash terpeti in prestati. Ljudje ne obzhutijo tvojih teshav tako s' te-

*) Prip. 10, 19.

boj, kakor misliš. S' Bogam pa veliko od tega govori; on je smiram perpravljen te trofhtati.

Nikoli bres prave potrebe ne govori, od svojiga terpljenja, kader je tvoj blishnji kriv, de terpiš, fizer bi si mogel velikrat ozhitati, de si prevezh govoril.

Eno in dvajseti rasdelik:

De more dušha s' Bogam sklenjena biti.

S l u s h a b n i k.

O Bog, vezhna ljubesen! vekomaj bodi hvaljen, ker si tej sveti devizi, ktero si mater nashiga svelizharja isvolil, tako perferzhno in saupljivo perjasnost po svoji dobroti fkasoval.

Pa tudi ti, o sveta deviza! saflushiš hvaljena biti, ker si s' gnado svojiga Boga tako svesto delala.

Nikedar se ne morem zhes tvoje vifoke zhednosti dosti sazhuditi; posebno

fe pa zhes to slo zhudim, de si samogla tako na tanko in neprenehama s' Bogam fklenjena oštati.

Prasno vřiga nagnjenja do řvari je bilo tvoje řerzė, kakor snotranje prezhudne nebefa, kjer je Gospod veselje imel prebivati, in kjer si ti v' miru njegovo prizhijozhořt vřivala.

She v' řpanji si bila s' njim fklenjena; in lahko si s' nevesto v' viřoki peřmi rekla: „Jeř řpim, ali moje řerze zhuje.“ *)

Ah, sakaj ne morem tudi jeř tako s' Bogam fklenjen oštati, de bi bil le famo ř' telefam řhe na semlji! —

M a r i j a.

To je bila velika gnada, moj řin! ktero mi je Bog dodelil, de njegove prizhujozhořti nikoli niřim sgubila.

Zhe ti ravno to gnado dořezhi řhelish, moreřh prėd řvoje řerze od vřiga pořvetniga nagnjenja odtergati, in od řebe odverniti vse, kar ni boshjiga.

*) Viř. Teř. 5, 2.

To bošh le s' terdim bojem dosegel, ref je; ali plazhilo, ki ga bošh sa svoje vojskovanje in premagovanje dobil, ne more nikoli došti saflusheno biti.

Tudi, kar je okoli tebe, naj te k' Bogu povsdiguje. Od vsih strani bošh tavshent perloshnost nafhel, Boga hvaliti in zhaštiti.

Prelepo nebo nad teboj osnanuje boshjo zhašt. Svetloba svesd je podoba njegove lepote. Velikost in shirjava morja ti skasuje njegovo neismerjenost.

Vse stvari v' zeli natori govoré od njegovih popolnamast. Vse stvari, do nar manjšhi roshize na polji, so sa-te odper-te bukve, ktere te k' Bogu napeljujejo.

Pa tudi snash Boga najti, zhe na nizh drusiga ne bošh pasil ali merkal, kakor le sam na-fe; „fej le v' njem shivimo, v' njem se gibljemo in smo.“*)

Le on rasvetli tvojiga duha, on naklone tvojo voljo; „glej, on stoji per vratih (tvojiga serza) in terka;“ **) perferzhno sheli tvoje serze imeti, in ljubesnivo pravi: „Moj sin, daj mi svoje serze.“

*) Dj Jogr. 17, 28. **) Skriv. Rasod. 3, 20. ***) Prip. 23, 26.

On sam, leta nar dobrotljivſhi Bog, ima ſkerb ſa tvoje ohranjenje, in ſapove natori, neprenehama ſa tvoje potrebe ſkerbeti.

Tedaj mi ni treba, de bi ga delezh ſu- naj ſebe iſkal; le ſam v' ſe pojdi, in mer- kaj na njegovo prizhujozhoſt.

Svojo prizhujozhoſt ti bo mnogote- ro obzhutiti dal: vzhafi bo v' tvojim du- hu kakofhno ſhivo ſpoſnanje obudil; vzhafi te bo na enkrat raſſvetlil; vzhafi bo ſkrivnoſtno tvoje ſerze omezhil; vzhafi bo tvoje ſerze ſ' ſvetimi obzhutljeji napolnil, in vzhafi ti bo tudi ſ' ljubeshnijo tvojo ne- ſveſtobo ozhital.

Le varij ſe, de ne boſh ſkosi nepre- miſhljeno ſadershanje ali ſkosi radovolj- no mlazhnoſt teh gnad odvrazheval.

Bodi priden v' boſhji ſluſhbi, po- ſebno v' tiſtih delih, kateri te nar bolj k' Bogu povſdigniti ſamorejo; tode opravi vſe po duhu ſvete vere.

Per ſvojih navadnih delih, per opra- vilih ſvojiga ſtanu ravnaj po namenih boſh- je previdnoſti, ktera ti je tako rekozh ſa- ma tvoje vſakdanje delo odkasala.

Stori vſe ſ' premišlikam: Prenagloſt tudi v' ſvetih rezheh je vſelej ſhkodljiva

snotranjimu shivljenju, ktero nas s' Bogam sklene.

Bodi v' veselji ali v' britkosti, nikedar se nagibkam svoje nature ne prepusti. Ne stvarem, ampak le samimu Bogu odkri svoje ferzé.

Le s' Bogam se rad pogovarjaj od svoje britkosti, kakor tudi od svojiga veselja. Imej ga kakor ozheta ali perjatla, kterimu lahko s' saupanjem rasodenesih vse, kar tvoje ferzé sheli ali pa veselji.

Po takim perferzhnim saupanji, si bošh njegovo ljubesen posebno perdobil, in bošh smiram bolj poterjen v' sveti savési s' njim, ktera je nar flajshhi veselje sa kershansko dusho v' tem shivljenji.

Dva in dvajseti rasdelik.

Od dolshnost stanu.

Malokedaj hozhe Bog od nas, de bi mu svojo ljubesen skosi velike in zhasitljive dela na snanje dajali. Ta ljubesen se skashe nar bolj skosi stanovitno svesto-

bo v' spolnjenji vseh, tudi nar manjših dolshnost svojiga stanu.

Skosi tako svestobo si je Marija toliko saflushila, de je zhes vse angelje povsdignjena.

Trideset let je s' Jesufam v' Nazaretu na tihim ostala, in je posebno s'kerbela sa postreshbo svojiga boshjiga Sina, tudi de je ljubesen svojiga mosha smiram bolj saflushila, in de je svoji drushini s' svojim delam, kolikor je bilo mogozhe, vse potrebne rezhi perdobila.

Zhe hozhesh svetošt dosezhi, úzhi se is tega sgleda, kaj ti je pred vsim drugim storiti.

Smota je, zhe kdo svetošt v' drugih opravih ishe, in ne v' dopolnovanji dolshnost svojiga stanu; in zhe te dolshnosti v' nemar pusha, de bi samogel kaj drusiga opraviti.

Nar vezhi popolnamast je ta: svoj stan ljubiti, in vse svoje dolshnosti, zhe so she tako majhine, dopolniti, zhe je ta stan le po volji boshje previdnosti isvoljen bil.

Delavez, kteri v' potu svojiga obra-sa svoj kruh flushi; hishni ozhe, kteri v' niskim stanu per majhnim premoshenji

sadovoljno shivi, si ravno tako lahko ne-
befa saflushi, kakor tisti, ki imajo ime-
nitnišhi opravila; ali she zelo kakor tisti,
kteri imajo nar svetejšhi opravilo. Ja, she
mènj nevarnosti ima, nebefa sgubiti.

Nar boljshi stan sa-te ni ta, kteri
se tebi nar popolnišhi sdi, ampak tisti,
v' kterim te Bog imeti hozhe.

Smota je, zhe hozhez hlovek po svo-
ji glavi, in ne, kakor Bog hozhe, sve-
tošt dosezhi. Le takrat zhlovek svoje de-
la popolnoma dobro opravi, kader jih
opravi sato, ko Bog hozhe, in tako, ka-
kor on hozhe.

Per vsakim delu je nashe saflushe-
nje tolikanj vezhi ali manji, kolikor ve-
zhi ali manji je nasha skerb in volja sgo-
li po boshji volji delati.

Bog od tebe sgoli majhine rezhi i-
meti hozhe, ti hozhesh pa le velike sto-
riti, in tako se sgodi, de nobenih prav
ne storish.

„Marta, Marta! skerbna si,
in si veliko persadevash;“ *) pa
se golufash, ker hozhesh vezh storiti, ka-
kor Bog od tebe imeti hozhe. Le to do-

*) Luk. 10, 41.

bro opravi, kar on od tebe imeti hoze, opravi to s' ravno tako gorezhostjo, kakor ko bi she tako velike opravila bile.

Kaj je pa veliziga storila tista „ferzhna,” ktero s. Duh v' svetim pismu pohvali? *) Predla je, in svoje majhine domazhe opravila je oskerbela.

V' zerkev hoditi, moliti, bolnike obiskovati, to so res dobre dela. Zhe pa hozhesh to takrat storiti, kader ti dolshnosti tvojiga stanu vse kaj drusiga sapovedujejo, ali tedaj samoresh rezhi, de boshjo voljo dopolnujesh?

Dolshnost je moliti, in pogosto moliti; ja „vselej moliti in ne jenjati.” **) Zhe pa savoljo molitve svoje navadne domazhe dolshnosti v' nemar pustish, ni Bogu dopadljiva tvoja molitev.

Koliko je sa nebesa sgubljenih del, ker so le is svojoglavnosti storjene! Pa tudi koliko obilniga saflushenja is sgoli majhinih in vsakdanjih opravil, zhe se vse po boshji volji sode! —

Veliko je ljudi, od kterih se ti nize ne sdi, de bi si kaj veliko saflushenja na-

*) Prip. 31. **) Luk. 18, 1.

berali, in vender bodo savoljo svoje te-
bi nesnane svestobe v' nar manjših dolsh-
nosti svojiga stanu v' nebesih viklhi pov-
sdignjeni, kakor mislišh.

Tisti Gospod, od kteriga s. evangeli
govori, ne pravi svojimu hlapzu: „Poj-
di v' veselje svojiga Gospoda,
ker si velike dela dopernafhel; temuzh
pravi: „ker si bil v' malim svest.“*)

Tri in dvajseti rasdelik.

*Kako imamo svoje delo in vse
svoje vsakdanje opravila po-
svezhevati.*

M a r i j a.

Dolshnosti tvojiga stanu ti veliko sker-
bi store, moj sin! pa vender, kader jih
dopolnuješh, nizeh na Boga ne mislišh.

S l u s h a b n i k.

O svesta in vselej zhujezha deviza!
Ti me poduzhi, kako se samorem po tvo-

*) Mat. 25, 21.

jim sgledu med delam in dopolnovanjem svojih dolshnost s' Bogam skleniti.

M a r i j a.

Nobeno delo, moj sin! in nobene, s'he tako teshavne in smedene opravila ne bodo zhloveka od boshje ljubeshni odverniti mogle, z'he le duhovno in snotranje shivljenje vedno v' sebi ohrani.

Kdor je snotranjiga shivljenja navajen, se prav lahko per vsaki perloshnosti Boga spomni, s'he zelo takrat, kader je na take opravila svojiga stanu navésan, od kterih se sdi, de ga morejo rasmishljeniga storiti.

Tak zhlovek vse svoje dela is svetiga naména stori in opravi, in vse Bogu daruje; in tako je obvarovan vsiga rastresenja, v' kteriga menj zhujezhe dushe velikrat pridejo.

Duh vere in kershanstva vse poviksha, vse polajsha, vse posveti. Kar se po veri stori, to Bog vse s' dopadenjem sprejme, in svojiga plazhila vredno sposna.

Stori to sa Boga, kar ljudje radi sa svet in sa kakoshen zhasen dobizhik sto-

re. Opravljaj, kar je v' tvojim stanu opraviti, v' duhu in po sgledu svojiga svelizharja. Tako bošh sa zhašno in sa vezhno ob enim delal.

Zhe grešh k' delu le is nagnjenja, is lastne volje, is strahu, is navade, ali fi-zer is kakofhniga drusiga zhloveshkiga naména, in ne savoljo Boga, bodo zele ure pretekle, in se ne bošh Boga spomnil.

Nikar ne rezi, de ne morešh na dve rezhi na enkrat misliti. Kar Bog hozhe, de naj se mu rezhe, to mu serze lahko bersh pové.

Marta, ki je sa Jesusa opraviti imela, ni bila sadershana od svojiga dela, kader je s' Jesufam govorila.

S' temi, kateri so sraven tebe, se med delam smiram od svojih rezhi pogovarjash. Ravno tako se pa tudi s' Bogam pogovarjaj, kateri je smiram sraven tebe, delaj kar hozhešh.

Pogovarjanje s' Bogam je vse druga-zhno, kakor s' ljudmi, „nima grenkosti, nima sopernosti, ampak veselje in dopadenje.“ *) In per

*) Modr. 8, 16.

tem pogovarjanji je tudi to dobro, de se samore per vsih delih in opravih njegova prijetnost vshivati.

Zhlovek sna velik svetnik postati per vsakdanjih delih, zhe jih le po navadi posvetnih ljudi ne opravlja.

Vezhi del ljudje, kar storé, le sato storé, ko morejo. De bi pa to storili sato, ko jim Bog sapoveduje, ali sato, de bi njemu dopadli, v' to nizh ne mislijo.

Ti pa, moj sin! vselej per svojim delu Bogu rezi: Gospod! moje veselje je tvojo voljo dopolnovati in si hozhem tudi per nar teshjih delih vse persadjevati, de le tebi dopadem.

Skleni svoje dela s'vsm tem, kar je Jesus sa tvoje svelizhanje storil, in tako jih Bogu daruj.

Zhe po svoji volji delo opravish, hvalli Boga, de se je dobro isfhlo. Zhe ga pa ne, se Bogu podversi; ponishuje te, de tvojo poterpeshljivoost na skufhnjo poslavlja.

Zhe bosh tako s' Bogam sklenjen v'vsm svojim djanji, bodo vse tvoje dela, zhe se bodo ljudem she tako majhine in sanizhljive sdele, tako visoko povsdignje-

ne, de si bofh s' njimi posebno zhaft v' nebesih saflushil.

Shtir in dvajseti rasdelik.

Od ljubesni do Jesusa.

S l u s h a b n i k.

Sveta mati Jesufova! kader si s' Jesusam v' Nazaretu shivela, ga ljudje niso sposnali; fhe sanizhevali in sapuštili so ga. Vender je pa to veselje imel, de ga je njegova mati resnizhno, gorezhe, perferzhno in neprenehama ljubila.

Ker si dobro vedila, de je on Bog in nefkonzhno popolnoma, si ga bolj ljubila, kakor so ga vfi angeli in svetniki ljubili, kakor ga sdaj ljubijo, ali kakor ga bodo kedaj ljubili.

Tvoja ljubesen do Jesusa je bila veliko vezhi, kakor ljubesen drugih mater do svojih otrok. Ljubila si Jesusa kakor boshjiga in zhlovekoviga Sina fkupej.

Sato si tako neisrezheno shelela, de bi ga vse pametne stvari ravno tako mozno ljubile, kakor si ga ti ljubila.

Sveta ljubesen ima to lastnost, de sheli, in pomaga, de bi ravno tako, kakor je ona od svetiga ognja vshgana, tudi vse serza od tega ognja vnete bile.

Mi bi mogli Jesufa ravno tako posnati, kakor si ga ti posnala, de bi ga samogli tako popolnoma ljubiti, kakor si ga ti ljubila.

De bi samogli od te ljubesni s' vredno ljubesnijo govoriti, bi mogli pred v' tvojim serzu brati; kakofhne obzhutljeje si ti do Jesufa imela, kteriga si zhes vse ljubila.

Odpri nam fama sveje svoto serze, ktero je tako popolnoma ljubilo. Rasodeni nam vso sveto zhistost, ljubesnjivost, gorezhost, in vse svete obzhutljeje, s' kterimi je bilo tvoji serze napolnjeno.

M a r i j a.

Moj sin! jest bi ne bila vredna, Jesufova mati biti, ko bi moja ljubesen do njega ne bila vezhi, kakor ljubesen vsih drugih pametnih stvari.

Ta ljubesen je v' mojim serzu vsak dan vezhi perhajala sato, ko sim tudi vsak dan nove popolnamasti v' svojim boshjim Sinu rasodela.

Jest nifim drusiga veselja in druge frezhe posnala, kakor v' njegovi ljubeshni. Ona je bila moj shivesh, moje shivljenje, moj mir, moj trosht in moje rasveselenje.

V' Nazaretu sim revno shivela, v' sim nesnana; pa sim bila vender popolnoma frezhna in bogata, ker je bil Jesus moje bogastvo. Kdor njega ima, je bogatejsihi, kakor nar mogozhnishi kralj na svetu.

Srezhne, tavshent in tavshentkrat frezhne tiste serza, ktere od ljubeshni do Jesusa goré, ktere le njemu shivé!

Le fama ljubesen do Jesusa stori serze mirno in sadovoljno. Zhe je serze té ljubeshni prasno, mu nobena rezh ne more dolgo dopasti.

Kaj samore tak na svetu prijetniga imeti, kateri ne vé, kako ljubeshnjiv je Jesus!

Bolj ko bosh Jesusa ljubil, bolj bosh obzhutil, kakoshno veselje je to, tistiga ljubiti, kateri je vreden, resnizhno in neskonzhno ljubljen biti.

Ko bi bil she tako nefrezhen na svedu, bi vsa tvoja nefrezha nizh ne bila proti tej nefrezhi: Jesufa ne ljubiti.

Ali je le ta, kdor Jesufa ne ljubi, kedaj pomislil, kdo je Jesus? ali vé, kako ljubesnjev je on?

V' Jesufu se snajdejo vse natorne popolnamasti; pa tako posebno in visoko, de so nar popolnishi delo Stvarnikovih rok.

V' Jesufu se snajdejo vse popolnamasti gnade tako, de vsak, kteri gnado prejme, jo le is saloge, ki je v' Jesufu, prejme.

V' Jesufu se snajdejo vse boshje popolnamasti, ker ima tudi boshjo natoro.

On je mogozhen is boshje mogozhnosti, lep is boshje lepote, moder is boshje modrosti, svet is boshje svetošti.

S l u s h a b n i k.

Ah, ko bi ne bil Jesus she sam na sebi vse ljubesni neskonzhno vreden, bi je bil pa saj sato vreden, ker me je tudi on neskonzhno ljubil! Ah, koliko je terpel, de me je svoje ljubesni preprizhal!

M a r i j a.

Sraven tega pa s^he rezi, moj sin!
de Jesuf, desiravno je neisrezhenoveliko
terpel, je vender s^he vse vezh terpeti
shelel. Ljubesen nikoli ne pravi: dosti
je. In nobena ljubesen ni tako gorezha,
nobena se tako shivo ne skashe, kakor
Jesufova ljubesen.

Jesuf bi bil sa tvoje svelizhanje s^he
vezh dal, kakor je dal, ko bi bil le kaj
vezh dati samogel, kakor sam sebe.

O moj sin! zhe najdes^h kakoshno
stvar, ktera bi bila tvoje ljubesni bolj vred-
na, kakor Jesuf, jo le ljubi, on ti to per-
pu^hti. Zhe pa Jesuf tvojo ljubesen pred
vsim in zhesvse saflushi, ali se mu jo bos^h
predersnil odrezhi?

S l u s h a b n i k.

O, kako sgine vse, kar je od tega
sveta, pred mojimi ozhim! Nizh drusiga
nozhem ljubiti, in tudi nizh drusiga ne
ljubim, kakor Jesufa!

M a r i j a.

Kdor Jesufa posna, navse drugo ne porajta. Kdor je kedaj pokusil sladkosti njegove ljubesni, njemu je zeli svet nizh.

S l u s h a b n i k.

Zhe hozhem, imam Jesufa sa perjatla. Ko bi si to veliko frezho perdobiti samudil, bi po vfi pravizi saflushil, nefrezhno shiveti.

M a r i j a.

Ref je tako moj sin! Ljubi tedaj Jesufa; njegove ljubesni se ne bosh nikedar ksal, njegova ljubesen ne bo prenehala, se ne bo spremenila, she v' fmer-ti ne; sakaj ravno, kader se bosh lozhil is tega sveta, bosh Jesufa, zhe ga refnizhno ljubish, sa vezhno plazhilo prejel.

Le sam Jesuf je svest in stanoviten perjatel, kteri te ne bo nikoli sapustil, zhe se tudi vfi drugi perjatli od tebe odlozhijo.

Ena sama beseda tega perjatla vlije trofht v' shalofno ferze. Vsi drugi so le nadleshni trofhtarji. *)

Zhe je ljubesen do Jesufa v' tvojim ferzu, ali samorefh kakofhno sopernof, kakofhno preteshnigo imeti? Ali ti samore kakofhen sovrashnik kaj fhkodovati?

Zhe Jesuf v' tvojim ferzu kraljuje, zhe v' tebi svoj sedesh ima, gotovo ni nobeniga bolj bogatiga, bolj mogozhniga in frezhniga zhloveka na svetu, kakor fi ti, in tudi ne more biti.

Ljubesen Jesufova je taka saloga, de kdor jo ima, nizh drusiga ne potrebuje. Kaj pa manka Jesufu, de bi ne mogel popolnoma frezhnostoriti ferze, ktero nje-ga ljubi?

S l u s h a b n i k.

O moj Jesuf! o moj Bog! po ljubeshni, ktero je tvoja sveta mati do tebe ime-la, te profim gnade, de bi te mogel zhes vse ljubiti, de bi nizh tako ne ljubil, ka-kor tebe, in de bi sploh vse drugo, kar ljubim, le is ljubeshni do tebe ljubil.

*) Job. 16, 2.

Ref je, de te ne morem nikedar tako ljubiti, kakor saflushih ljubljen biti; pa saj toliko te shelim f' pomozhjo tvoje svete gnade ljubiti, kolikor samorem.

Pet in dvajseti rasdelik.

De moremo Jesusa dobro poznati, in si njega sa sgled vseti.

M a r i j a.

Moj sin! ali nisi tudi ti eden tistih kristjanov, kateri boljshi govore, kakor shive? Kader te ravno gorezhost obide, so tvoji sklepi prav lepi; ali kako jih pa potlej dopolnujesh?

Velikrat pravish Bogu: Ljubim te! In sdi se ti, de to tudi v' svojim serzu obzhitish, ker vzhafi, kader te njegova gnada omezhi, kakoshne sladke solse v' tvoje ozhi pridejo. Pa samo to she ni sadosi, de bi se resnizhna in perferzhna ljubesen skasala.

Jesuf perzhakuje od tebe, de bi mu svojo ljubesen f' tem pokasal, de bi sve-te sglede posnemal, ktere ti je on dajal.

S l u s h a b n i k.

Po letih nar popolnifhkih in nar sve-tejfhkih sglelih fi ti, o sveta deviza! zeli zhas ravnala, kar fi ga s' Jesufam v' Nazaretu preshivela.

Is f. evangelia vidimo, de fi vse Jesufove besede s' samerkljivoftjo poslufhala; de fi na vse njegovo djanje na tanko gledala; de fi v' to vezhkrat mislila, „in vse te rezhi v' svojim ferzu ohranila.“ *)

M a r i j a.

Ja, moj fin! Jesufa premifhljevati nifim nikoli prejenjala; in njega posnemati, to je bila moja nar perva fkerb. Tudi ti Jesufovo shivljenje vedno premifhljui, is tega namena, de bi ga posnemal.

*) Luk. 2, 51.

Le prav priden bodi v' tem. Jesu-
fa prav posnati, to je edino pravo sna-
nje. On naj je tvoj edini uzhenik.

Jesuf je kralj, kateri od tebe vso zhaft
saflushi. On hozhe, de mu jo fkosi to
fkashi, de bosh njegove zhednosti posne-
mal.

Preglej se vezhkrat sam po tem pre-
lepim sgledu, preden bosh per sodbi
boshji po ravno tem sgledu sojen.

Is ljubesni do tebe ti je Jesuf toliko
sgledov od ponishnosti, poterpeshljivosti
in pokorshine dal; ti jih pa is ljubesni
do njega posnemaj. Kader bosh v' tem
posnemanji teshave nashel, si vselej Jesu-
fa pred ozhi postavi:

Skleni povsod in v' vsih rezheh, ko-
likor ti bo le mogozhe, svesto po njego-
vih sgledih ravnati.

Kader molish, spomni se na-nj, ka-
ko je bil on v' fvojih molitvah sbran in
gorezh.

Kader gresh v' zerkev; pojdi po nje-
govim sgledu f' pravo serzhno andohtjo,
in ves v' boshjo voljo vdan.

Kader si v' drushini, misli, kako se
je Jesuf sadershal, kader je bil med lju-
dmi, kako je bil moder, kako krotak.

De bošh Jesufa pošnémal, kteri je bil krotak in is serza pošishen, nikar ne bodi nevoljen, kader bošhimel kaj terpeti; štori dobro sa hudo; bešhi pred pošvetno zhašjo; bodi rad pošabljen, sanizhevan.

„Kristuf ni iskal sam sebi dopašti.“ *) — Tako naj je tudi sazhetik in konez vsih trojih del bošhja zhaš in dopolnovanje njegove švete volje.

Všaka okolishina njegoviga šhivljenja na semlji ti je nauk. Njegovi pravi uzhenzi najdejo v' njegovim samotnim, kakor tudi v' njegovim ozhitnim šhivljenji neisrezheno veliko naukov.

Jesuf je pot, rešniza in šhivljenje. **) Le v' njegovih sgledih samorešh najti pot, po kteri ti je hoditi; rešnizo, ktero pošlušhaj; in perpomozhke, s' kterimi perhrani šhivljenje švoje dušhe.

Bodi v' kakoršhnih okolishinah koli hozhešh, vselej se vprašhaj: Kaj je Jesuf v' takih okolishinah štoril, kaj govoril? — In potlej štori po sgledu, kteriga ti on s' besedo in s' djanjem daje.

*) Riml. 15, 3. **) Joan. 14, 6.

Dobro vesh, kaj je njega veselilo, koga je shelel, kako je ravnal. Sdaj pa sam sebe premisli, po njem sam sebe preglej in presodi, in kar boš pomankljivi- ga našel, popravi. Tode pomisli, de poboljšanje, ktero te bo Jesusu podobniga storilo, ni v' enim samim dnevu opravljeno.

Jesuf je tako popolnoma sgled vsih zhednost, de ga ne moremo nikoli popolnoma posnemati. Vender pa si moremo vsak dan do konza svojiga shivljenja persadevati, mu od dne do dne bolj podobni perhajati.

Ker pa zhlovek te srezhe, de bi po sgledu Jesufa shivel, bres njegove gnade ni v' stanu dosezhi, more vsak dan svojiga shivljenja sa to gnado profiti.

Shest in dvajseti rasdelik.

Kako srezhna je bogabojezha drushina.

Sveto drushino, ktera je v' Nazaretu prebivala, kader je Jesuf s' Marijo in

f. Joshefam tam shivel, je Bog pazh s' velikim dopadenjem gledal.

O, kakofhen mir, kakofhna edinost je mogla tukaj biti! sakaj tukaj je bilo prebivalishe vsih zhednost.

Nizh posvetniga ali neumniga, she senze greha ni bilo v' tej sveti drushini.

Tisti zhaf, ko je Jesus pred Bogam in pred ljudmi, kakor v' letih, tako tudi v' modrosti in gnadi rafel, je Marija smiram na -nj gledala, de se je prav po njegovih sgledih dershala.

Ravno tako je tudi f. Joshef smiram samerkljiv bil, de si je sglede matere in Sinu v' prid obrazhal.

V' tej drushini se je vse s' Bogam sazhelo, vse se je savoljo Boga storilo. Sama Jesusova prizhujozhost je vse serza s' veseljem napolnila, njegovi boshji pogovori so jih f' svetim ognjem vnémali.

Ker je bil Jesus tako podvershen in pokoren, de se Marija in f. Joshef nista mogla sadošti sazhuditi, sta se is tega uzhila svojo niskost bolj sposnati, in pred Bogam bolj in bolj se ponishevati.

O Bog vse svetosti! tukaj so te v' duhu in v' refnizi molili. Kako prijetna ti

je mogla zhaft biti, ktero so ti tukaj skasovali!

Zhlovek si ne more lete svete drushine misliti, bres de bi nje veliko frezho sposnal, in shelil je deleshen biti. O kako dobro bi bilo, ko bi se vse kerškanske drushine po tem lepim sgledu ravnale.

Ah! ko bi se v' vsih kerškanskih hišah tako ljubesen do Boga snajdla, kakor v' flabi hišhizi, v' kateri so Jesus, Marija in s. Joshef prebivali, potlej bi vse prav shlo, vsi bi bili sadovoljni in sklenjeni med seboj.

Mosh in shena bi shegen in ufmiljenje od Gospoda imela; otrozi bi v' boshjim strahu rasli; posli bi le sgledede lepih zhednost vidili, in se v' svojim stanu posvezhevali.

Potlej bi ne bilo vezh grenke nevošnjivosti in prepiranja, in tudi ne tistih hudobij, ktere is nesaupljive in spridene ljubesni is-hajajo. Tudi bi tako grosno veliko pohujshanja ne bilo, kakor ga moremo v' sdanjih zhafih viditi.

Namesti de bi svoje bogastvo v' prevsetno in shkodljivo ofhabnost obrazhali, bi ga raji milostljivo med uboge rasdelili; in bi svoje bogastvo posvezhevali sko-

si to, de 'bi bili sa-nj Bogu hvaleshni, in de bi ga f' kerfhanfko smernostjo in modrostjo vshivali.

Previdno in pravizhno gospodarstvo bi tako drushino obvarovalo stradanja in pomankanja. V' taki hifhi bi ne bilo ne-vozhljive lakomnosti, ne rasujsdaniga sa-spravljanja in bahanja.

Ko bi sopernosti prifhle, bi ne bilo ne toshbe, ne godernjaja zhes boshjo previdnost. V' revfhini ali per sredni pre-moshnosti bi ravno tako Boga hvalila, kakor v' bogastvu in v' imenitnosti.

Mosh bi f' pohlevno oblastjo gospo-daril; shena bi pa po namenih svojiga mosha ravnala, in bi s' vfo fkerbjo zhes svoje domazhe zhula; in oba bi imela to veselje, de bi vidila ubogljive otroke go-ri rasti, kateri bi se she v' prvi mladosti lepih zhednost navseli.

Koliko dobriga bi is tega prifhlo sa zelo kerfhanstvo! Kakoshno ljubesnjivo, ponishno sadershanje! kakoshna odkrito-serzhnost in nedolshnost! Kakoshna edi-nost in ljubesen! Kakoshni lepi sgledi, in kakoshen shlahten sad svetosti!

V' kako lepim miru bi ljudje v' taki drushini svoje dni preshiveli! In kader bi

prishel z haf se lozhiti is tega sveta, o kako hvaleshno bi Bogu svoje shivljenje v' dar dali, ker bi jim vesti sprizhevanje dajala, de so svoje dni v' pravizhnosti in v' ljubesni svojiga Boga preshiveli. —

Sedem in dvajseti rasdelik.

Kako mozna je molitev.

Per shenitovanji v' Kani, per kterim je bila Marija s' Jesufam in s' njegovimi uzhenzi, je bilo vino poshlo. Shenin in nevesta sta se Marii smilila, ko si nista vedila pomagati; in ker je ona popolnoma saupala v' mozh svojiga Sina, mu je to pomankanje potoshila.

Bog hozhe svojih gnad proshen biti. Smiram je sizer perpravljjen, nam gnade dajati, vender pa hozhe, de ga sa-nje profimo; pa tudi hozhe, de ga s' saupanjem profimo.

Kdor ima premalo saupanja, pokashe, de ima slabo vero; in od tod pride, de je toliko neushlifhanih molitev.

Zhe hozhemo Bogu svoje dolshne molitve opraviti, ni treba na perloshen zhaſ zhakati. Bog je vselej perpravljjen naſ poſluſhati. Smiram nam pravi: „Proſite in ſe vam bo dalo. — Vſak, kteri proſi, prejme.” *)

Sakaj ſe tedaj mi, ki ſmo ſluſhabniki vezhniga Boga, kteri je tako dobrotljiv, de nobeniga od ſebe ne ſoſhene; in tako bogat, de vſim dati ſamore, ſakaj ſe tako kaſno perpravljamo, ſami ſebi, ali po ſgledu Marije drugim ſa njegove gna-de proſiti? —

Mariina proſhnja je bila prav kratka. Bog ni, kakor ljudje, nozhe in ne ſheli iſmiſhljenih in iſiſkanih molitev. Kdor hozhe ſ' njim govoriti, ne potrebuje ne viſokih, ne obilnih beſed.

Kader ga ſ' priproſtim, ponishnim ſerzam in le ſa to proſimo, kar ſposnamo, de njemu bo k' zhaſti, nam pa k' ſvelizhanju, ali ſaj temu ne naſproti; taka molitev mu je dopadljiva, in ga nam dobrotljiviga ſtori.

*) Luk. 11, 19.

Ne toliko besede nashih shnablov, ampak veliko vezh sdihovanje ferza nam njegove gnade perdobé.

Skosi nekte re ferzhne sdihleje, ktere je Samuelova mati Ana k' Bogu posflala, ni le fina dobila, sa kteriga je profila, temuzh ta fin je bil potlej tudi prerok in sodnik Israelzov. Ana je v' svojim ferzu molila. *)

Jesuf je svoji materi tako odgovoril, kakor de bi ne imela nobeniga upanja imeti, de bo uflifhana. Marija pa vender upanja ni sgubila; in tako je dosejala, kar je profila.

Malokedaj se sгоди, de bi kdo stanovitno profil, in vender ne bil uflifhan. Nadleshne proshnje so ljudem soperne, in jih v' nevoljo perpravijo. Gospoda pa nikar ne nehaj profiti, on se ne utrudi, te poslushati.

Zhe bosh she tako gorezhe molil, se ti bo vender vzhasi sdelo, de Jesuf tudi tebi, kakor svoji materi, pravi: „Moja ura she ni prifhla. **) Zhe bo pa tvoje saupanje stanovitno, bo gotovo prifhla tista ura, de te bo uflifhal.

*) I. B. Kral. 1., 13. **) Joan. 2, 4.

Kdor boshji dobroti zhas odlozhi, v kterim ga ima uflifhati, ta se njegove dobre ne vredniga stori.

Ref je, de nam Bog vzhafi, desiravno ga stanovitno profimo, vender ne da, kar ga profimo. Nam pa kaj drusiga da, kar nam je she boljshi, kakor to, kar smo ga profili.

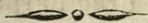
S. Pavel je profil, de bi od skufhnjave refhen bil; pa jo je vender smiram imel. Ker je pa le profil, mu je Bog tako gnado dal, de si je s' njo veliko saflushenja nabral. Ali se ne pravi to, uflifhan biti?

Morde she veliko let profish, de bi od svoje telesne bolesni refhen bil; pa Bog te ne refhi od nje. Ampak gnada, de vse voljno poterpish, je sad tvoje molitve; in tako si uflifhan.

Velikrat bi bila kakofhna rezh, ktera se nam dobra sdi, in sa ktero Boga profimo, velika nesrezha sa nas, ko bi jo prejeli. Bog jo nam odrezhe sato, ko nas ljubi.

Bolj moremo zhiflati tiste gnade, ktere nam Bog sa posvezhenje shivljenja in sa svelizhanje daje, kakor pa samo zhasne gnade; sakaj te gnade Bog tudi svo-

jim nar vezhim sovrashnikam deli, une
pa le svojim isvoljenim prijatlam.

Osem in dvajseti rasdelik.

*De sme tudi poboshen zhlovek
vzhafi v' drushino iti.*

Is sgoli ljubeshni se je Marija, kakor
tudi nje Sin, per shenitovanji v' Kani sna-
shla. Gotovo bi bila raji doma v' Naza-
retu ostala, in tam v' tihóti sladkost sve-
tiga premishljevanja vshivala. Pa ni ho-
tla shenina in neveste, ki sta jo povabila,
rasshaliti, in jima tega odrezhi.

Tedaj sme tudi poboshni zhlovek v-
zhafi v' drushino iti. Ja, poboshnost ho-
zhe, de naj tudi te dolshnosti dopolnimo,
ktere imamo v' drushini s' drugimi ljud-
mi; in le poboshnost naf uzhi, te dolsh-
nosti sveto dopolnovati.

De bosh pa Marijo v' tej rezhi popol-
nama posnemal, si pred ozhi postavi, ka-
ko se je ona per ti perloshnosti sadersha-
la. Ona je grosno malo in varno govo-
rila, in je svoje ozhi vedno sadershevala.

Nje modro sadershanje je sa - te nauk, kako bodi spodoben in varen s he takrat, kader kakofhno prav perpu fheno in nedolshno kratkozhasnost vshivash.

Poboshnosti bi krivizo delali, ko bi rekli, de vse veselje prepoveduje. To bi se reklo, tisto krivo sodbo, poter dovati, po kateri se misli: poboshnost zhloveka odludniga stori.

Temu ni tako. Prava poboshnost nikoli ne stori zhloveka odludniga. Zhlovek sna vse dolshnosti, ktere ima v' drushini, dopolniti, sraven pa vender poboshen ostati.

Prava poboshnost v' dobro oberne tudi tisto djanje, ki ni ne sapovedano, ne prepovedano, ker ima sraven sgoli dobre naméne, in ker le is dobrih urshohov ravna.

Poboshnost pravi: Nikar se nikoli kakofhnimu veselju popolnoma ne vdaj, zhe je s he tako nedolshno; temuzh le nekoliko ga deleshen bodi.

De se bos h pa per veselji, kteriga moresh savoljo spodobnosti v' drushini deleshen postati, prevelikiga rastresenja obvaroval, se sraven vezhkrat na boshjo prizhujozhost spomni.

Bodi v' drushini tako moder in sder-shen, kakor ko bi se Jesuf in Marija sra-ven snajdila.

Po sunanjim fizer stori po sgledu angela Rafaela, kteri je Tobia spremljal; stori kar drugi store, dokler nizeh taziga ne store, kar ni perpuheno; sraven pa tudi, kakor ta angel, „nevidno je d'*) vshivaj, ktera tvojo dusho rasveseli; to je, povsdigni svoje misli v' nebefa.

Spomni se tistiga neisrezheniga veselja, ktero svetniki v' nebesih vshivajo, in pomisli, de to veselje ravno sato vshivajo, ker so se v' shivljenji odpovedali veselju tega sveta.

Povsdigni svojo misel in svoje serze k' Gospodu, in mu terdno obljubi, de veselje zeliga sveta ne bo per tebi nikedar v' posabljivost perpravilo tistiga svetiga veselja, ktero dushe vshivajo, ki njemu flushijo.

Rezi mu, de s' pomozhjo njegove gnade prav rad vse tje dasi, kar te na svetu s'he tako veseli, de bi se le tvoja ljubesen do njega sa eno samo stopnjo v' tvojim serzu povikshala.

*) Tob. 12, 19.

Devet in dvajseti rasdelik.

Kako prijetno je, Jesusov glas poslušati, in s' kako s' hno gorezhostjo naj dušha njegov nauk sprejme.

Marija je trideset let, ktere je s' Jesusam v' Nazaretu preshivela, njegovo prizhujozhost in njegove pogovore s' veseljem vshivala.

Zhe to premislimo, se nam sdi, de ji po tem nizh drusiga ni bilo treba, kakor v' tihi samoti premishljevat, le samo te nauke, ktere je she od njega slishala, bres de bi ji bilo treba, povsod sa njim hoditi, koder je svoj sveti evangelij uzhil.

Vender nam pove s. Janes, „de je nekte re dni s' Jesusam v' Kaparnavmu ostala;“ *) gotovo le sato, de je njegov sveti nauk poslushala.

Drugi evangelisti nam pa povedo, de per drugi perloshnosti, „kader ni mogla do njega priti savoljo mno shize,“ ktera je bila okoli Jesufa, de

*) Joan. 2, 12.

je njegov nauk poslušala, je shelela ga viditi, in s' njim govoriti *)

Noben zhlovek ni bolj posnal vrednosti njegovih naukov, in nihzhe ni bolj obzhutil prijetnosti njegovih pogovorov, kakor Marija.

Kdor vé Jesufov glas od glasu ljudi raslozhiti, o kakoshno veselje ima poslušhati besede shivljenja, ktere is njegovih ust gredó!

Dusha, ktera enkrat sladkost Jesufovo pokusi, she ne more vezh bres Jesusa shiveti. Zhe je she per tavshent perloshnostih njegov glas flishala, gapa she per tavshent drugih flishati sheli.

Noben kraj ji ne dopade, kjer svojiga preljubiga Jesusa ne najde; vsak glas ji je sopern, zhe ni Jesufov glas.

Kako ostudni so ji pogovori posvetnih ljudi, ker vidi, de le od nezhimernih rezhi govore. Le besede, ktere Jesus k'nji govori, „so ji duh in shivljenje.“ **)

Kakor hitro njega govoriti flishi, vse druge misli na stran pusti, de s' vso sa-

*) Mat. 12, 46. Mark. 3, 31. Luk. 8, 20.

**) Joan. 6, 64.

merkljivoſtjo njegov boſhji glaſ poſluſha; ſato ko jo ta glaſ veliko bolj veſeli, kakor vſe, kar bi ſamogla od ſvetá prijetniga ſliſhati.

Njegov glaſ ſ' nar vezhim veſeljam poſluſha, ga nar bolj ſkerbno ohrani, in nar bolj na tanko premišljuje; pa tudi ravno ta glaſ boſhji nar obilniſhi ſad pobošnoſti v' nji obrodi.

Zhe ſaſpi, kakor neveſta v' viſoki peſmi, ſe tudi kmalo sbudi, kakor ta neveſta, per nar manjſhem ſhumu ſvojiga ſhenina. Ah! pravi, „glaſ ſvojiga „ljubiga ſliſhim; poglej, on „pride!“ *) —

In ſe ne smoti; ſakaj kdor le Jeſufa ljubi, kmalo poſna, de Jeſuf govori.

Svét, nezhimernost in poſvetno veſelje imajo veſ drug glaſ, kteriga duſha, ki le Jeſufa ljubi, nerada ſliſhi, in kteriga prezej ſanizhuje, kakor hitro ga ſaſliſhi.

Ozhi Magdalenine niſo Jeſufa ſpoſnane, kedar ſe ji je po ſvojim vſtajejni perkaſal; pa komej je ſvoje uſta odperl,

*) Viſ. Ref. 2, 8.

de je s' njo pregovoril, je prezej nje serze zhutilo, de je Jesus.

O Jesus, moj svelizhar! odverni od mene vsak ptuj glas, kateri me tolikokrat od tvoje svéte besede odvrazhuje. Nobe-niga nozhem vezh poslushati, kakor le famo tebe.

O neumne kratkozhasnosti! nezhi-merne, prasne rezhi, ktere ste me toli-tollikokrat sadershale, de nisim Jesusa v' svojim serzu poslushal! sdej vas nozhem vezh poslushati. Pusite me, le per Je-susu hozhem biti! —

O moj nebeshki uzhenik! de bom frezho imel, tebe slishati, „hozhem povsod sa tabo iti, kamor koli pojdesh.“ *) Zhe ne bom vezh v' Na-zaretu tvojiga glasu slishal, te pojdem pa v' Kaparnavm ali v' Jerusalem poslushat.

Kjerkoli se bom snajdil, povsod bom imel frezho, tebe slishati. Govòri, o Go-spod, govòri smiram k' mojimu serzu. S' samerkljivoštjo „bom poslushal, kaj bo Gospod Bog v' meni govo-ril.“ **)

*) Mat. 8, 19. **) Pl. 8/1 9.,

„Blagor zhloveku, kteriga ti, o Gospod, poduzhifh, in kterimu ti svojo postavo raskladash, de mu polajshash hude dni.” *)

Tvoji flushabniki govore velikrat v' tvojim imenu k' meni; veliko bukev, ki jih s' veseljem berem, mi govori od tebe. Zhe pa tvoj lastni glas sraven ne govori, kaj mi bodo samogle vse druge besede pomagati?

Kar mi rezhejo, je ref, in mi k' serzu gre. Zhe pa tvoja gnada sraven ne pride, se refnize ne vtifnejo globoko v' spomin, in serze ni dosti omezheno.

Daj mi tedaj, o nebeshki shenin moje dushe! daj mi flifhati tvoj glas, de bosh tudi ti mojiga flifhal. Govori k' mojemu serzu, de bo tudi moje serze k' tebi govorilo.

Tvoj glas me na enkrat vezh nauzhi, kakor bi se v' sholi modrijanov svetá v' veliko letih mogel nauzhiti.

Tvoj nauk, ki so ga od tebe prejele, poduzhi tudi take ljudi, ki jih ima

*) Pf. 3, 12.

svet sa neumne in nevedne, de se vedo od boshje ljubeshni sprelepo pogovarjati, in she od tvojih nar vezhih skrivnost ume-tno govoriti.

Tridefeti rasdelik.

*De ne smemo iskati zhashti
pred svetam in obrajtanja
per ljudéh*

S l u s h a b n i k.

Gotovo te je veselilo, o boshja mati Marija! kader si vidila, kako je bil tvoj Sin per vezh perloshnostih zheshen, ko je okoli hodil ljudi uzhit. To te je pa le savoljo njega veselilo; sama na - se ni - fi sraven nizeh mislila.

Nikjer se ni vidilo, de bi bila savoljo tega kakoshne zhashti iskala, ko te je Bog isvolil, de si tistiga na svet rodila, nad kterim so se savoljo njegovih zhashtiljivih zhudeshev in nebeshkih naukov vsi ljudje zhudili.

Bila si vsa drugazhna, kakor druge matere, ktére se ozhitno hvalijo savoljo saflushenja svojih otrok, in hozhejo njih zhafti se vdeleshiti.

Le sato si sa Jesusam hodila, de si njegov nauk poslufhala, in svojo dufho paflla; ne pa, de bi bila zhafti, hvale in povikshevanja deleshna, ktero fo mu ljudje fkasovali.

Smiram si v'ferzhni ponishnosti offla, tudi v'takih okolifhinah, kadar si bila Mati takiga Sina, frezhna imenovana.

Skosi to si pokasala, kako je pregrefhno, kadar zhlovek po zhafti pred svétam hrepeni, in ifhe od ljudi obrajtati biti; to je tifti fhkodljivi ftrup, kteri kamor pride, vse dobre dela popazhi.

M a r i j a

Ref je, moj fin! de fim se f' pomozhjo gnade boshje vselej tega varovala, kar po vfi pravizi fhkodljiv ftrup imenujesh.

Samimu Bogu gre vsa zhaft. In ktere rezhi se more revna fivar hvaliti, de bi je ne bila od Boga prejela?

Gospod me je she, ko me je mater Kristusovo isvolil, visoko zhes vse druge povsdignil. Kako bi bila she sama posebno zhaſti pred svetam iskati sméla?

Kdor le Boga ishe, sunaj Boga nizh veliziga ne vidi. Vsa zhaſt pred svetam mu je prasna, in vse, kar ljudje nar bolj obrajtajo, se mu sgoli majhine in flabe rezhi sdé.

Le posvetovaj se f' svojo vero, moj sin! ali pa le f' svojo pametjo, in ne boſh vezh tako shelel posvetne hvale in zhaſti.

Po tem boſh sazhel druge zhaſti sheleti, namrezh le samo tiſte zhaſti, ktero je Bog svojim isvoljenim v' nebefih perpravil.

In zhe boſh tudi od ljudi posabljen in ves savershen, ne boſh tega nizh shalosten, ampak she prav vesel, sato, ko nobena pot zhloveka bolj gotovo na visoko stopnjo v' nebefih ne perpelje, kakor sanizhevanje, zhe ga zhlovek f' ponishnim serzam v' duhu kerſhanſtva prenese.

Prepuſti tedaj tiſtim, ki svet ljubijo, vſo prasno zhaſt, vse povishevanje, f' kterim se hvalijo. Glej pa, de enkrat bolj ſtanovitno in gotovo zhaſt dofesheſh.

Prósi, kakor David, vezhkrat Boga, „de tvoje ozhi odverne od rezhi tega sveta, de ne bodo nezhimernih rezhi gledale.” *)

Veliko jih je savoljo tega pogubljenih, ker so svet sa svojiga malika imeli. Ah, nikar ne bodi v' shtevilu nespametnih, kateri sht smiram svet bolj zhašté, kakor Boga! —

S l u s h a b n i k.

O sveta deviza! Tvoj sgled in tvoj nauk si bom v' dobro obernil. Sdaj le to sa zhašt sposnam: tvoje zhednosti prav posnemati.

Kér je pa moje serzé tako slabo, in kér se tako lahko sposabim, te prosim tvoje pomozhi. Sprósi mi pravo stanoovitnost, ktera mi je tako potrebna, de ne bom nizh porajtal, ne na sanizhevanje sveta, pa tudi ne na njegovo gólufivo perlisovanje.

*) Ps. 11, 37.

En in tridefeti rasdelik.

*De moremo s' svojim blishnjim
s' ljubesnijo in s' krotkostjo
poterpeti.*

S l u s h a b n i k.

O deviza Marija, ki si med vsimi stvarmi nar krotkejši! s' svojim saderšanjem do tolikanj nehvaleshnih, kterim je Jesus svoje nebeske nauke dajal, in savoljo kterih je takó velike zhudeshe délal, me uzhish, kako naj tudi jest slabosti in hudobije svojiga blishnjiga prenasam.

Sakaj, desiravno so vzhafi Jesusa s' hvalo in s' povikšhevanjem zhasili, so mu vender tudi velikrat grosno nasproti govorili in ravnali.

Nevoshljivi sovrasniki so njegove svete nauke pred ljudmi zhernili, njegove zhudeshe sa gólufije iméli, in tega nebeskiga uzhenika s' nar hudobnistimi besedami popisovali.

Kolikrat si bila prizha takih hudobij! Vender si pa iméla, kakor tvoj boshji

„Sin, do svojih sovrashnikov smiram
ferzhno ljubesen in „misli miru.“ *)

Le greh si sovrashila, greslnika
pa smiram ljubila.

Le savoljo boshjiga rasshaljenje si
bila shalofna, in toraj se nifi nikolizhes
lete nehvaleshne pertoshila.

Nasproti si jim bila, she tako do-
brotljiva, de si sa - nje Jesusa profila. — Ah,
ravno tako si se do njih sadershala, ka-
kor se she tako dolgo do mene sader-
shish! —

Med vsimi tvojimi flushabniki, fim
nar bolj nesvest in nehvaleshen. Vender
poterpish s' mano tako dobrotljivo, in
mi vsak dan nove gnade od Boga sprofish.

O mati nashiga Boga, kteri je Bog
ljubesen in miru! sprosi mi to gnado, de
ne bom nikedarkoga „rasshalil s' hu-
do besedo.“ **)

O Marija! she tvoje ime in tvoja po-
doba obude v' mojim serzu obzhutljeje,
krotkosti; sprosi mi tisto sveto krotkost,
tistiga duha miru, s' kterimi si samorem
to zhasht saflushiti, „de bom otrok
boshji imenovan.“ ***)

*) Jer. 29, 11. **) Sir. 18, 15. ***) Mat. 5, 9.

M a r i j a.

Profila, bom sa-te moj fin! to de morefh ti tudi, kolikor ti je mogozhe, delati, s'gnado ktero ti bom sprofila. Gnada ne odvsame teshav, temuzh le premagati jih pomaga.

Vém, de ti je tvoj blishni savoljo svojiga posebniga sadershanja velikrat sopern.

Ali gnada boshja, zhe se bofh le njej vladati dal, te bo vzhila, kako s' velikim saflushenjem vse lete sopernosti premagati.

Svetniki niso vsak dan perloshnosti imeli, velike dela dopernafhati; ali s' poterpeshljivim prenafhanjem slabost svojiga blishnjiga so si vsak dan svojo nebfhko krono olepshali.

Shivljenje kristjana je vedno vojskovanje in premagovanje; in blishnji nam s' svojimi slabostmi smiram perloshnost k' temu vojskovanju daje.

„Ljudje v' veliko rezheh grefhé;“ *) se morejo tedaj poslushiti perpomozhkov, s' kterimi se samorejo

*) Jak. 3, 2.

svojih grehov spokoriti; noben perpomozhik jim pa v' tej rezhi boljshi ne flushi, kakor zhe v' duhu pokore f' svojim blich-njim voljno poterpe.

In sej ima vsak zhlovek svoje slabosti, moj sin! Nar popolnishi je tisti, kteri jih ima menj, kakor drugi.

Ti bosh per svojih bratih slabosti nafhel, in oni jih per tebi najdejo; sej mende nisi is fhtevila tistih, kteri si domishljujejo, de nobenih slabost nimajo, in imajo ravno savoljo tega nar vezhi.

Tvoji bratje te morejo prenashati taziga, kakorshen si; prenashaj tedaj tudi ti njih, kakorshni so.

Saj toliko poterpi f' svojim blich-njim, kolikor moresh savoljo svojih slabost sam seboj poterpeti.

She dolgo si persadevash, de bi se poboljshal, pa vender si she malo sam per sebi opravil. Kako moresh tedaj upati, de se bodo drugi prezej po tvojim dopadenji spreobernili?

Vse tvoje toshbe savoljo sopernost, ki jih moresh prestati od nekterih ljudi, kterim nisi perjasen, jih ne bodo nizeh poboljshale, ne bodo ne tebi, ne unim salegle.

Nar boljſhi bo sa-te, zhe boſh v' takih ſopernoſtih vſelej Jeſufa gnade proſil, de bi ſamogel is njih dobizhik imeti, in ſizer ta dobizhik, de bi ſkosi ſopernoſti ſam ſebe bolj ſpoſnal, in v' dobrim bolj poterjen bil.

Dva in trideſeti raſdelik.

De ſe v' vſih rezhek boſhji volji vdajmo, ſhe zelo v' takih, ktere ſo njegovi zhaſti naſproti.

O mati Jeſuſova, kakofhno ſhaloſt ſi mogla obzhutiti, kader ſi vidila, kako malo ſo ſi Judje pridige tvojiga Sina v' dobro obernili!

Deſiravno je bil njegov nauk veſ boſhji, in s' velikimi zhudesbi poterjen, jih je bilo vender ſhe veliko tavshent terdovratnih, kteri ſe niſo ſpreobernili, ſato, ko ſo hotli po ſili ſlepi oſlati.

Kakor tiſti bolniki, kateri roko, ki jih hoſhe osdraviti, od ſebe fujejo; ravno tako ſo leti neverniki svelizhanje, ki jim ga je Jeſuf ponujal, ſavergli.

Kaj ſi pazh takrat miſlila? — Sdihovala ſi zheſ ſlepoto in terdovratnoſt letih hudobnih ljudi. Na tihama ſi sdihovala; sraven ſi pa ſmiram profila Boga njih ſpreobernjenja.

M a r i j a.

Moj ſin! ref ſim bolj, kakor vſi drugi, ſhelela, de bi bili vſi Jeſufa ſpoznali. In ravno ſato, ko ſim tako gorezhoſt ſa njegovo zheſhenje imela, ſim bila tako perſerzhno ſhaloſtna terdovratnoſti Judov. Svojiga ſnotranjiga miru pa vender ſavoljo tega niſim ſgubila.

Vedila ſim, de ſe Bog vzhafi tudi hudobnih ljudi poſluſhi, de ſvoj konez doſeſhe, in de velikrat kaj [dobriga is hudiga perpravi. Na tihama ſim molila neſkonzhno modroſt, ktera vzhafi perpuſti, de hudobija premaga.

S l u s h a b n i k.

Leta tvoja poterpeshljivost, o sveta deviza! naj mi je v' vsih okolishinah mojiga shivljenja v' sgled; posebno pa v' takih, ktere bi samogle mojo vero oflabiti.

M a r i j a.

Prav je, moj sin! kader bosh vidil, de je hudobija v' frezhi, in de se prevsetnost zhes nedolshnost vsdiguje; se nikar ne daj nespametni gorezhosti premagati, ktera te v' nepoterpeshljivost in nevoljo perpravi. S. véra ti to prepoveduje.

Sakaj nozhesh prenesti, kar Bog sam prenasha? On bilahko, kar ti je mordek' spotikleji, s' poti spravil. Pa vender tega ne stori. Ima she svoje urshohe, de to perpušti. Tvoja dolshnost je, te urshohe ponishno zhasliti.

Nizh se na svetu bres boshjiga perpushenja ne sgodi. Hudo in dobro, oboje flushi njegovi previdnosti. Sdaj fizer she ne sapopadesh, kako ravna boshja previdnost; pa enkrat bo she tisti dan

prishel, ko bosh sposnal, de neskonzhno pravizhno in modro ravna.

Ne smesh fizer neobzhuten biti, kader sveta vera preganjanje terpi; prav je zhe si tega shalosten; saref, to smesh Bogu prav perferzhno tudi potoshiti.

Ko bi se pa nad tem pohujshal, in tako pohujshal, de bi tvoja vera in tvoj mir sraven shkodo terpel, to bi she ne bila gorezhost, to bi bila le napzhinost in nespamet.

Zhednost ne more drugi zhednosti nasproti biti. Kdor ima pravo gorezhost sa boshjo zhasht, se sraven lahko popolna ma v' boshjo voljo poda v' vsih rezheh, ktere Bog perpuhti.

Vzhasi pridejo take teshave, de se ne moresh fols in sdihovanja sdershati; tode morejo te folsé per Gospodovih nogah prelite, to sdihovanje v' njegovo serze poslano biti.

Govori s' njim od svojiga terpljenja, profi ga, de bi tvojim teshavam konez storil, in s' sveto odkritoserzhnostjo, ktera ga ne bo nikoli rasshalila, mu rezi: „Vstani, o Gospod! sakaj spisih? vstani, in ne saversi nas sa vselej! Sakaj obrazhash svoje ob-

lizhje od nas, sakaj posabish nashe revshine in nadloge?" *)

Glej, tebi, o Gospod! se vojška napoveduje; tvojimu nar svetejšhimu imenu se nezhašt dela; tvoj sveti nauk se sanizhuje; tvoje lastno delo hozhejo pokonzhati! Brani svojo rezh, in ne perpušti dalje, de bi hudobija premagovala. Sej se po tem tvoja zhašt smanjšhuje.

Tako, moj sin! bosh dopolnil, kar si is gorezhosti sa boshjo zhašt in sa sveto vero storiti dolshan. Po tem pa le mirno zhakaj, dokler Gospod na pomozh in k' tvojimu troshtu ne pride.

Tri in trideseti rasdelik.

Od snamnjev prave svetosti.

Neka shena je nekedaj svoj glas povsdignila, in je svelizharju rekla: „Srezhno je telo, ktero je tebe nosilo, in persti, ktere si ti sesal! — On pa je rekel: Veliko vezh srezh-

*) Pl. 43, 23. 24.

ni so, kateri boshjo besedo poslušajo in jo ohranijo." *)

Jesuf je hotel f' temi besedami na snanje dati, de Marija ni bila zhes vse druge le skosito zhasť povikshana, koje bila boshja mati; ampak posebno skosito, ko je tako stanovitno in svesto vse dolshnosti dopolnovala, ktere na sveta vera uzhi.

In je hotel tudi na snanje dati, de njeno pravo saflushenje ne obstoji v' tem, de je bila sa boshjo mater isvoljena, sakaj to je od Boga imela, in le od samiga Boga; temuzh njeno saflushenje obstoji v' njeni svetosti, ktero si je sa Bogam sama sebi perpisati imela, ker je svesto s' gnado boshjo delala, in sveto shivela.

Prav sa prav nam Bog ne daja plazhila sa to, kar on sa naš stori, ampak le sa to, kar mi sa - nj storimo.

Tisti dobri in sveiti hlapez, od kteriga s. evangeli govori, ni imel v' temu svojiga saflushenja, de je pet talentov prejel, ampak v' tem, de jih je dobro obernil.

*) Luk. 11, 27. 28.

Po pravizi si v' zhašt fhteješh, de si per f. kerstu otrok boshji postal. Pa pomisli, de samo savoljo tega imena nimash she nobeniga sedesha med svetniki, zhe se f' svetim shivljenjem tega imena vredniga ne storish.

Nekteri svetniki so bili v' duhu samaknjeni. Nikar jim savoljo tega nevošljiv ne bodi. — Volji boshji so bili svešči, stanovitno svešči; v' tem jih prav posebno posnemaj.

Zhe si tudi kakofhen svet stan nastopil, savoljo svetosti tega stanu she nisi is nevarnosti; le zhujezhost in sveščoba v' dopolnovanji vsih svojih dolshnost te samore rešhiti.

Judesh je zhudeshe delal, in vender je bil pogubljen. Od Janesa kerštnika se pa ne bere, de bi bil kteriga storil, in vender mu da Sin boshji v' f. evangeliinar zhaštitljivshi hvalo.

Per ljudeh sna zhlovek v' zhašti biti, bres de bi sveto shivel. Od Boga je pa zhlovek le takrat obrajtan, kader sveto shivi. Svetó pa le tisti shivi, kteri svete dela dopernasha.

Na to more naša prava zhašt sidana biti, kakor je bila tudi Mariina.

Dobro tedaj sapopadi, de te Bog samo savoljo tega s'he ne bo svelizhal, zhe imash posebne gnade ali nenavadne natorne darove; temuzh on te je tako rekozh gospodarja zhes tvoje svelizhanje postavil, tako de je, sa Bogam, le natebi lesezhe, zhe hozhesh svelizhan biti ali ne.

„Ta, o moj Bog! je vreden prebivati v' tvojim s'hotorji, in na tvoji sveti gori pozhivati, kteri nedolshno shivi, in pravizhno ravna.“*)

*) Pl. 14, 1. 2.

Tretje bukve.

Premišljevanje shivljenja in zhednosti presvete devize Marije od tistiga zhasa, ko je vidila svojiga boshjiga Sina na gòri Kalvarii kri in shivljenje dati, do njegoviga vnebohoda.

Pervi rasdelik.

De more tisti, kteri Jesusa ljubi, s' Jesusam na goro Kalvarijo iti, in tamkaj s' njim terpeti.

M a r i j a.

Jesuf gre na goro Kalvarijo. — Pojdi, moj sin! on nas vabi s' njim iti. Zhe ga ljubish, ga ne bosh sapustil.

Ali bi bila pazh nafha ljubesen taka, kakorfhne je on vreden, ko bi ga v' njegovih bolezhinah, in ravno takrat sapustili, kader je skorej od vsih ljudi sanizhevan in rasshaljen?

Pomagati mu fizer nizh ne moremo; vender se pa samoremo vdeleshiti njegoviga terpljenja, zhe svoje solse s' njegovo kervijo smeshamo; in mu samoremo ta trosht storiti, de bo vidil, de smo is ljubesni do njega vse terpeti perpravljenni, kar bo hotel, de naj terpimo.

S l u s h a b n i k.

O shlahtna deviza! ali se ljubesen do Jesufa ne more drugazhi skasovati, kakor s' terpljenjem? Ali bi se ne mogla ravno tako v' miru in pokoji skasovati?

M a r i j a.

V' miru in pokoji, moj sin! je lahko ljubesen skasovati. Stanovitnost ljubesni se pa le v' britkostih in teshavah samore prav sposnati.

Jesuf pravi: „Kdor svojiga kri-sha na-se ne vsame, in sa mano

ne hodi, ne more moj uzhen izbiti." *) — Tiste dni tedaj med svoje frezhne dni shtej v' kterih imash perloshnost, is ljubesni do njega kaj soperniga preštati.

Veliko kristjanov je, kteri svojiga nebeshkiga dobrotnika le savoljo njegovih dobrot ljubijo. Taki so perjatlam tega sveta enaki, kteri nikoli bres zhasniga dobizhka ne ljubijo.

Pravijo fizer, de Jesufa is zeliga ferza ljubijo; pa vender nimajo toliko serzhnosti, „de bi le eno famo uro s' njim (v' vertu Gezemani) zhuli, (kjer je on kervavi pot potil.)" **)

Pravijo: „Gospod! f' tabo sim perpravljen, tudi v' jezho in v' smertiti; ***) ali strah pred terpljenjem smanjsha v' njih serzih ljubesen, in potlej sa Jesufam „le od delezh hodi." ****)

Ti pa, moj sin! zhe le saref Jesufa ljubish, bosh njegov krish tudi ljubil. Zhe ga pa is zeliga ferza ljubish, bosh

*) Luk. 14, 27. **) Mat. 26, 40. ***) Luk. 22, 33. ****) Luk. 22, 54.

s' veseljem vsak krish objel, kteriga ti on poshlje.

Kdor Jesusov krish voljno nosi, bres de bi mogel sraven perfiljen biti, kakor Simon is Zirene; in kdor rado voljno grenki sholz pokufi, kteriga so Jesusu na gòri Kalvarii ponudili; ta resnizhno Jesusa ljubi.

Kakor se slato in srebro v' ognji poskufha, *) takó ljubesen v' terpljenji; terpljenje jo ozhisti in jo povisfa.

Jesuf je v' shalosti shivel. Ali bi smel tedaj ti sheleti, ali bi se smel podstopiti, smiram v' veselji shiveti?

Pravi kristjan je terpijozhimu in na krishi umirajozhimu Jesusu „podobn.“ **)

Takrat nar bolj sposnash, kako ljubesnjev je Jesuf, kader premishljujefh njegovo terpljenje, ki ga je is ljubesni do tebe prestal. O, kako bi mogel tudi to ljubiti, kar ga tvoje ljubesni tako vredniga stori, namrezh terpljenje, ktero ti le sato poshilja, ko te ljubi!

*) Sir. 2, 5. **) Filip 3, 10.

Ker smo po krishi in terpljenji odrešeni, bi mogli tudi krish in terpljenje sa svojo érbshino in zhašt imeti.

Jesuf ni po nobeni drugi poti, kakor po poti terpljenja v' svojo zhašt prišel. *) In tudi tebi ni, in svetnikam ni bila nobena druga pot v' nebefa odperta. Zhe tedaj shelish priti, kamor so svetniki prišli, moresh tudi po tisti poti hoditi, po kteri so oni hodili.

S l u s h a b n i k.

Devishka mati boshja! toliko terpljenja si prestala, in terpljenje toliko obrajtala; sakaj vender to? le sato, ko si Boga bolj ljubila, kakor vfi marterniki in vfi svetniki skupaj.

Pomagaj mi s' svojo prošnjo, de premagam svojo mehkušnost, svojo obzhotljivost, in tisto sopernost, ktero ima moja natora nad terpljenjem, de bo moje serze, moj duh in vse, kar je v' meni, mojimu Bogu pokasalo, de ga ljubim.

*) Luk. 24, 26.

Nar svetejšhi deviza si bila, per tem pa vender tudi nar shalošnišhi. Jest se prav rad vdelešim tvojiga terpljenja, de bom le tudi tvoje ljubeshni do Boga deleshen postal.

Sprosi mi, de bom Jesufov krish ljubil; sprosi mi, de bom v' terpljenji svojiga veselja iskal, de bo per moji smerti krishani Jesus moja mozh in moj trofht.

M a r i j a.

Prav je, moj sin! kdor hozhe na svoji smertni postelji podobo krishaniga Jesusa s' saupanjem objeti, ne sme v' svojim shivljenji „fovrashnik krisha“*) biti.

Na smertni postelji gotovo ne bošh shalošten tega, de si imel v' svojim shivljenji veliko terpeti, temnz h veliko vezh bošh shelil, de bi bil imel smiram kaj terpeti, kér bi bil is tega smiram ta dobi-zhik imel, de bi bil Jesusu bolj podoben; sakaj on hozhe, de mu ravno po terpljenji nar bolj podobni bodimo.

*) Filip. 3, 18.

Kader bošh tedaj, moj sin! sanizhevan, kader bodo gerdo f' teboj ravnali, kader te bodo hudo in sovrashno preganjali, in ti bošh vse to f' ponishnostjo, f' poterpeshljivostjo in stanovitnostjo, preterpel; takrat bom prelepo enakost f' Jesusam nad teboj vidila.

Potlej te bom s'he bolj ljubila, kakor te sdaj ljubim, sato ko bošh Jesusu bolj podoben, in tedaj bošh tudi bolj vreden otrok svoje matere.

S l u s h a b n i k.

O moja mati! misel, de svoj krish s' Jesusam in savoljo Jesufa nosim, ta misel me bo posihmal vselej rasveselila, in me bo v' vsih mojih teshavah potroshtala.

In kakoshen dobizhik bo tudi to same, zhe pomislim, de si bom ravno f'kosi to, zhe bom vse svoje krishe in teshave voljno preterpel, tvojo pomozh in tvojo ljubesen posebno perdobil.

Drugi rasdelik.

*Od vdajanja v' boshjo voljo
v' terpljenji.*

S l a s h a b n i k.

V' shalostnih okolishinah, v' kterih se
snajdem, pridem k' tebi, o trofhtarza vsih
shalostnih! Ti me poduzhi, kako naj se
posebno sadershim per teshavah, ktere
she res terpim, in per tistih, ktere me she
zhakajo.

M a r i j a.

Podversi se, moj sin! popolnoma bosh-
ji volji, Bog vse k' svoji zhasi in k' tvoji-
mu svelizhanju vlada.

Zhe se kakoshna teshava perblishu-
je, zhe je she tukaj, zhe ostane, ali zhe
she zelo druge teshave sraven pridejo,
rezi in sdihni vezhkrat: O moj Bog! t v o -
j a v o l j a n e j s e s g o d i !

Ta misel na boshjo voljo mi je mozh
in trofht dajala v' Jerusalemskim tempel-
nu, kader mi je Simeon prerokoval, de
je Jesus postavljen snamnje, kte-

rimu se bo sopergovorilo, in de bo tudi moja dušho mezh shalofsti prefunil.

Posebno mi je pa ta misel trofht in mozh dajala na gori Kalvarii, kader sim vidila Jesufa, na krish perbitiga, v' grosovitnih bolezhinah umirati.

Kakor moja ljubesen do Jesufa ni nobene mire imela, tako tudi moja shalofst ne. Sraven je bilo pa vender moje vdajanje v' boshjo voljo ravno tako veliko, kakor moja shalofst in moja ljubesen.

Sesheni tedaj v' vsih svojih teshavah in sopernostih vsako drugo misel is svojiga serza, sunaj te, ktera je v' teh majhnih besedah sapopadena: Bog tako hozhe!

Vfaka druga misel bo tvojo shalofst le pomnoshila, de bosh smiram bolj in bolj obzhutil, kako nesrezhen si.

Moj sin! zhe to premislifh: „Bog mi je to sopernost poslal;“ ali se bosh predersnil rezhi, de je nozhesh? — Zhe she moder zhlovek le to hozhe, kar je dobro; ali smemo od Boga, kteri je sama modrost, drugazhi misliti, bres de bi mu nar vezhi nezhasht ne storili?

Ref je: ni po volji boshji greh tistih, kateri te shalijo; temuzh to je njegova volja, de bi bila njegova zhaft pomnoshena skosi poterpeshljivost, f' ktero vse svoje sopernosti prenesesh.

On perpušti greh tvojih sovrashnikov; in to, kar is njega pride, oberne k' tvojimu posvezhenju.

Kader je Semej Davida sanizheval, ni mislil David na tega, kateri njega shali; ampak le na pravizhniga Boga je mislil, kateri se je tega hudobniga oroshja poslushil, de je njega ponishal, in savoljo njegovih grehov pokoril.

Jesuf sam, kader je f' svojimi aposteljni od kelha svojiga terpljenja govoril, ni nizeh v' misel vsel nehvaleshnosti Judov, ktera mu je to terpljenje perpravljala; le od volje svojiga Ozheta je govoril, kateri je tako sklenil.

Jesuf je rekel na Oljski gori Petru, kateri she ni saštopil, de se kristjan, kader je v' terpljenji, v' stiskah, v' preganjanji, nobeniga drusiga oroshja ne sme poslushiti, kakor poterpeshljivoši in podvershenja; mu te tedaj rekel: „Ali ne

bom pil kelha, kteriga je meni Ozhe dal?" *)

Vender pa smesh Boga sa reshenje is teshav profiti. Zhe pa Bog hozhe, de naj pijesh kelih terpljenja, moresh rezhi: „Moj Ozhe! naj se s godi, ne kakor jest hozhem, temuzh kakor ti hozhesh." **)

O Gospod! na preveliki strah ki ga imam pred terpljenjem, le toliko porajtaj, kolikor je k' tvoji zhasi, in kolikor tvojim nar modrejshim namenam ni nasproti.

Zhe bo tvoje terpljenje tudi smiram hujshi in vezhi perhajalo, namesti de bi se smanjshevalo, rezi spet: „Ja, moj Ozhe! podvershem se temu novimu terpljenju, sakaj tako ti je dopadljivo." ***)

To je tvoja volja, pa je tudi moja; ti to sapovesh, meni je prav. Zhe imam v' tem terpljenji omagati, mi je prav, de omagam; zhe imam umreti, mi je prav, de umerjem.

*) Joan. 18, 11. **) Mat. 26, 39. ***) Mat. 11, 26.

Ah, ko bi le skosi terdo tepenje, f' kterim me ti strahujesh, ali kteriga morem, po tvojim perpushenji, od drugih preštati; ko bi le skosi to tisti zhas pred prishel, v' kterim bom veselje tvoje prizhujozhosti in tvoje ljubeshni vezhno vshival! —

Tretji rasdelik.

Od poterpeshljivosti.

Kakoshne strashne bolezhine je mogla obzhutiti mati Jesufova, kader je vidila, de je bil nje boshji Sin v' grosovitnih bolezhinah, v' oblast teme isdan, pred sodne stole pergnan, puntar sposnan, in od hudobnih vojshakov tolzhen.

Kader ga je vidila, kako je bil neufmiljeno gajshlan, f' ternjem kronan, bolj krivizhen sposnan, kakor Baraba, k' smerti obsojen, f' strashnim krishem, na kterim je imel umreti, obloshen, pod kterim je opefhal in padel.

Kader je slishala kladva, f' kterimi so sheblje v' noge in v' roke njeniga pre-

Ljubesnživiga Sina sabijali; kader ga je vidila na krishi povikfhaniga, v' fređi med dvema hudodelnikama, od njegovih sovrashnikov saframovaniga, kateri so se veselili njegove smerti, in kateri mu sunaj jesiha, s' sholzam smeshhaniga nizh niso dati vedili, de bi si bil shejo potolashil.

Kader ga je vidila, na krishi dušho is febe, dati, in je bila prizha, kako je nek vojshak f' sulizo njegovo stran odperl, de je bil njegove smerti bolj preprizhan.

Per vřim tem neisrezhenim terpljenji je Marija grosno veliko poterpeshljivoř skasala; nar manjšhi toshbe ni bilo flifhati is njenih ust.

Posnemala je na gori Kalvarii tisto molzhanje, ktero je Jesus v' hiřhi viřhiga duhovna imel, kjer je bil od krivizhnih toshnikov obdan, in ni besede spregovoril, ker je vedil, de bi bilo vse odgovarjenje sařtonj, in ker tudi ni hotel odverniti smertniga obřojenja, kterimu se je bil is ljubezni do naš podvergel.

Glej, shalořna duřha! to je tvoj sgled. — Zhe je potrebno, de v' řvojim terpljenji govorish, le gavori; pa govori s' modrořtjo in v' duhu miru. Zhe te

nozhejo slifhati, terpi tiho, in poslavi krivizi le poterpeshljivost nasproti.

Pa kakofhno poterpeshljivost? Kerfhanfko poterpeshljivost, ktera je vlada na od duha vere; ne pa samo zhloveshke poterpeshljivosti, kakor se vzhafi is posvetnih namenov ali is natorniga nagnjenja fkasuje.

Kdor se pod boshjo roko ponishuje; kdor per rasshaljenji, ki se mu stori, boshjo pravizo ali njegovo usmiljenje moli; kdor po sgledu Jesufa in Marije poterpeshljivost fkasuje, ta terpi kakor prav kristjan; in tako bi imeli mi vsi terpeti.

Kdor krishe s' nevoljo prenasha, si jih le fhe bolj teshke stori; tak k' svojimu terpljenju fhe hudobijo perloshi.

Pot krishev je pot v' nebefa. Vsi svetniki so po tej poti hodili, in tudi vsi pravizhni, kteri so fhe na svetu, ponjej hodijo. „Pravizhne sadene veliko nadlog,“ *) sato ko Bog njih poterpeshljivosti veliko krono perpravlja.

Ah, kako nesrezhni so tisti kristjani, kteri k' svojimu pogubljenju obernejo,

*) Pf. 33, 20.

kar bi jim imelo h' svelizhanju flushiti! Taki so v' tej rezhi tistimu hudodelniku enaki, kateri je na gori Kalvarii sraven Jesufa umerl; kateri je svoj krish preklel in je s' Kalvarije v' pekel shel.

Zhe se v' svojih teshavah soper Boga fizer ne vsdigujemo, vender pa goder njamo zhes krish, kteriga nam on poshlje; takrat ressaflushimo, de bi nam v' shtrafengo krish, leta mogozhni perpomozhik k' srelizhanju, odvsel.

Velikrat nadleshvamo Boga, de bi nam nafhe krishe odvsel; „pa ne vemo, kaj profimo.“ *) Leti krishi so sa naf obilen studenez saflushenja.

Kje se je pazh vezh sadu svetosti, in kje so se lepshi zhednosti vidile, kakor ravno pod s' krishem na gori Kalvarii?

S' poterpeshljivostjo v' krishih si samoremo v' malo dnevih vezh saflushenja nabrati, kakor v' veliko letih s' perjetnim, v' mirni andohti doperneshenim shivljenjem.

Kolikokrat se sгоди, de se lastna ljubesen po nevedama v' andohti permešha; kader pa zhlovek v' teshavah shivi,

*) Mat. 20, 32.

ima tolikanj vezh dobizhka sa dufho, kolikor je sraven menj natorniga nagnjenja, in kolikor se bolj vse le savoljo Boga s godi.

Nikar si v' krishih ne prebirajmo, in nikar ne rezimo: Raji bi imel ta krish, kakor uniga; tega bi bolj poterpeshljivo nosil.

Kershanfska dufha! noben drugi krish, kakor ravno ta, kteriga nosish, bi ne bil sa - te tako dober. Bog boljshi vé, kakor ti, kaj ti je dobro. Ko bi si imel ti sam krishe isvoliti, bi se gotovo per isvoljenji smotil.

Bog nam poshilja le take krishe, kteri so popolnoma permerjeni nashim potrebam, nashi mozhi, in tistim name - nam, ktere ima Bog s' nami.

Zheterti rasdelik.

Bog vzhasi nar vezhi terpljenje svojim nar svestejshim slushabnikom perpravi.

Ali she ni bilo dosti, o moj Bog! de je Marii tri in trideset let tisto terpljenje,

ki ga je nje Sin imel preštati, smiram pred ozhmi bilo? Ali je mogla she sraven tega per njegovi smerti biti?

Kader je imel Abraham svojiga fina Isaka po tvojim povelji v' dar ti saklati, nifi sapovedal Sari, (njegovi materi,) per tej daritvi biti.

Pa she sapopadem to, o Gospod! Marija, ktera je imela ob svojim zhafi kraljiza vseh svetnikov postati, je mogla po veliko teshavnishi potiv' tisto „tovarsh tv o njegoviga terpljenja.“ *) priti, od kteriga s. Pavel govori, in ktero po svoji sveti volji isvoljene s' Jesusam skleni.

Toraj se ne smem zhuditi, kader vidim, de imajo vezhi del pravizhni tolikanj vezh terpeti, kolikor ti bolj svesto flushijo.

Sposnam, de njih veliko terpljenje, ktero imajo vzhafi preštati, so le velike gnade od tebe, in gotovo sprizhevanje tvoje posebne ljubesni.

Kar store, de bi tebi dopadli, jim povrazhujesh s' terpljenjem, skosi ktero smiram bolj in bolj podobni perhajajo

*) Filip. 3, 10.

boshjimu sgledu, ki se nam na gori Kalvarii pred ozhi stavi.

Ktere si ti nar bolj ljubil, in kateri so tudi tebe s' nar bolj gorezho in perferzhno ljubesnijo ljubili, so se na gori Kalvarii nar blishej krisha snajdili.

To je velika frezha, kader je kdo od Boga vreden sposnan, s' Jesufam posebno terpeti.

„Vsak uzheniz bo popolnoma, zhe je kakor njegov uzhenik.“ *) Jesuf, nash uzhenik, kteriga v' njegovi popolnamasti posnemamo, kolikor nam je mogozhe, je nar vezhi terpljenje prestal.

Malo je prav bogabojezhnih duhh, ktere bi ne bile she vezhkrat na ojstro skufhnjo postavljene.

Od sazhetka so bile le enkoliko bogabojezhe; k' pravi bogabojezhosti so pafhe le po tem prishle, kader si jim kakofhno veliko sopernoft poslal.

Angel je Tobiju rekel: „Ker si bil Bogu prijeten, je bilo treba, de te je skufhnjava skufila.“ **)

*) Luk. 6, 40. **) Tob. 12, 13.

Kader zhlovek kaj sa-te terpi, ti veliko bolj perferzhno ljubesen skashe, kakor kader kaj sa-te stori.

To je troshtljivo sprizhevanje, kader samore zhlovek f' s. Petram rezhi: „Gospod! ti vesh, de te ljubim!“ Ampak tak ne ve, kaj se pravi, tebeljubiti, kateri she nikedar ni flusif, sa-te terpeti.

Ni ravno potrebno, o moj Bog! de bi tvoji svetniki na semlji grenko saframovanje, jezhe in dolge in hude bolesni prestali. Vesh jim she druge kriše perpravljati, kateri sizer po sunanjim niso tako strashni, pa vender ravno tako dobro v' to flushijo, de zhlovek sam sebi odmerje.

Niso nam snane vse tiste hude vojske, ki jih morejo tiste dushe prestati, ktere hozhesh ozhistiti, in ktere k' visoki svestosti poklizhesh.

Po sunanjim se sizer vidi, kakor de bi nar prijetnishi mir vshivali, snotraj morejo pa vzhafi nar hujshi vojske prestati.

Zhe tudi natornim nefrezham in hudi uri, ali hudobnim ljudem oblasti ne dash, de bi tvojim svestim flushabnikom

Thkodovali, pa perpuſtiſh, de ſe peklenſki ſovraſhnik ſoper nje voſſkuje.

Pa to le ſato perpuſtiſh, de ſe bolj poſvetijo. Hujſhi ko ſe imajo voſſkovati, bolj zhiſta in popolnoma poſtane njih pobošhnoſt ali brumnoſt v' premagovanji.

Njih vera ſe poterdi in pomnoſhi, ker ſe s' veliko poniſhnoſtjo tvoji ſveti volji, o nar vikſhi Goſpod! ſmiram bolj in bolj podverſhejo; ker te modriga Ozhe-ta ſpoſnajo, „kteri, kogar ljubi, pod ſhibo derſhi, in vſáziga otroka tepe, kteri mu je prijeten.“ *)

Njih ſaupanje je ſmiram vezhi. Ker tvojo neſkonzhno dobroto ſpoſnajo, ſe poterdujejo v' tem ſaupanji, de jih gotovo ne boſh perpuſtil njih ſerditim ſovraſhnikam, temuzh de jim boſh na pomozh priſhel; v' ſvojim voſſkovanji ſi ſ' to miſlijo ſerzhnoſt dajejo: „de naſhe zhaſne nadloge nam perpravijo vezhno in viſoko zhaſt, ktera vſe preſeſhe.“ **)

Njih ljubesen ſmiram gorezhſhi perhaja. Ker ſvoje ſerze od vſih ſtvarje-

*) Hebr. 12, 6. **) II. Kor. 4, 17.

nih rezhi smiram bolj lozhijo, in le tebi shive, „sakaj ti si Bog njih ferza in njih delesh vekomaj.“ *)

Svestost tvojih flushabnikov v' nadlegah in v' vojskovanji nar bolj pomno-shi in povisha tvojo zhaft. V' frezhi se ti velikrat le is lastniga dobizhka in iszhaf-nih namenov flushi; kdor ti pa v' nadlo-gah, kader je ferze polno britkosti, svest ostane, ta ti skasuje stanovitno in nepre-makljivo ljubesen.

O moj Bog! vzhafi pravim, kader fim v' terpljenji, de se mi sdi, de si na-me posabil. — Posihmal bom pa raji re- kel, (kader bom kaj terpeti imel:) Hva- la Bogu! to sopernost mi je le is ljubeshni poslâl. Njegovi svesti flushabniki, nje-govi perjatli, njegovi svetniki so imeli she veliko vezh terpeti, kakor jest, sato ko so bili tudi njegove skerbi in njegovih gnad bolj vredni, kakor jest.

Terpimo vselej f' tako poterpeshlji-voštjo in f' takim vdajanjem v' boshjo vo-ljo, kakor so svetniki terpeli, de dose-shemo gnado, smiram vezh sa Boga ter-peti.

*) Pf. 72, 26.

Peti rasdelik.

*De se ne sme zhlovek zhuditi,
pa tudi ne nepokojin biti sa-
voljo sopernosti, ki jo do terp-
ljenja v' sebi zhuti.*

S l u s h a b n i k.

O presveta deviza! k' tebi se ober-
nem v' sferbeh, v' ktere me perpravi,
perblishevanje krishev. Grosno veliko
sopernost do terpljenja zhutim v' sebi; in
to mi nepokojno serze dela.

M a r i j a.

Moj sin! savoljo fame natorne soper-
nosti nisi pred Bogam nobene shtrafnege
vreden; temuzh ravno skosi to imash she
le vezh saflushenja pred njim, zhe se
bofh le popolnoma njegovi sveti volji
podvergel.

Kader se pravi, de so svetniki terp-
ljenje ljubili, se s' tem ne rezhe, de so
ga po natornim nagnjenji ljubili.

Kakor zhlovek je vsak svetnik sdiho-
val v' svojim terpljenji, kakor kristjan

se je pa veselil. Natora se je ustavljala, tode kerfhanstvo je premagalo natoro.

Ali misliš, de jest nifim svojih bolezhin na gori Kalvarii grosovitno obzhutila? — Zhe vsaka mati bolezhine v' serze obzhuti, kader vidi svojiga otroka terpeti, kakofhne bolezhine fim mogla she le jest, Jesufova mati, obzhutiti, kader fim ga vidila s' martrami in s' saframovanjem vsiga obfutiga?

Ti bi mogel Jesufa tako ljubiti, kakor fim ga jest ljubila, de bi samogel sapopasti, kako nesmerjena je bila takrat bolezhina mojiga serza.

Jesuf sam je perpustil, de je na Oljski gori strah pred terpljenjem in pred smertjo njegovo serze opadel. Ni hotel, de bi mu bila njegova boshja natora, po kateri je njegovo terpljenje take neskonzhne vrednosti postalo, obzhutenje terpljenja odvsela.

Moj sin! zhe v' svojim terpljenji refnizhno shelish le, kar Bog hozhe, ne bodi nepokojin savoljo tega, kar se brestvoje volje v' tebi godi.

Zhe se tudi sгоди, de te koj od sazhetka, kader ravno kakofhna sopernost pride, natora nekoliko premaga, de ne

voljen postanesh, vender s'he nikar ne obupaj; fizer bi se ravno f' tem spet vnovizh pregreshil, sraven nevoljnosti.

To je skrita prevsetnost, zhe je zhlovek savoljo tega nepokojen v' svojim ferzu, ko ni s'he ves popolnoma. — Slab si, in Bog posna tvojo slabost. Zhlovek si, in ne angel.

Nobeniga zhloveka ni na svetu, kteri bi v' svojim shivljenji faj kakoshnih majhnih grehov ne storil, desiravno se posebej ne more od nobeniga teh grehov rezhi, de bi se gane bil dolshen, ali pa ne mogel obvarovati.

Ti nisi bil v' nedolshnosti spozhet, kakor jest, toraj tudi nisi prost vsiga nagnjenja k' hudimu, in vsih tistih slabost, ktere so zhloveshki natori tako lastne.

Zhe per svojim terpljenji is prenaglosti v' kakoshno nevoljo pridesh, kmal Boga odpuštenja prosi; obljubi mu, de se bosh v' prihodno bolj varoval; prosi ga gnade, vse voljno poterpeti; potlej pa miren bodi, in tolikanj bolj zhuj sam nadseboj.

Vsak greh, naj bo kakorshen hozhe, se skosi to nar bolj popravi, zhe ga zhlovek obshaluje v' svojim ferzu.

She le takrat, moj sin! kader bošh v' nebesih v' družini svetnikov, ne bošh vezh greham podvershen.

S l u s h a b n i k.

O kraljiza vsih svetnikov! kedaj bo ta zhas prišel! Kedaj bom reshen od fkerbi, de bi Boga ne rasshalil! Ah, kako teshavne so te fkerbi sa vsako ferze, ktero Boga ljubi!

Pridi saj na pomozh svojimu flushabniku, o mati milosti! Bodi mi f' svojo pomozhjo mozhno oroshje soper sovrashnike mojiga svelizhanja.

Shefti rasdelik.

Kader zhlovek Jesusa na kishi visijozhiga premishljuje, terpi loshe ferzhno in stanovitno.

S l u s h a b n i k.

Semlja se je potrefla per Jesusovi smerti; sonze je otemnelo; skale so se

raspokale, in zela natora je bila smedena.

Pa druga rezh je sraven, ki me pretrese s'he bolj, kakor pa vsi ti zhudeshi: namrezh ti, o Marija, mati nar bolj shalostna, ki si pod krishem ostala, in smiram ponavljala dar, kteriga si vezhnimu Ozhetu s' svojim ljubim Sinam pernefla!

Kako ti je bilo mogozhe, to strashno pergodbo gledati? Od kod si imela to neprestrasheno serzhnost? Bodi tako dobrotljiva, in poduzhi v' tej rezhi dusho, ktero vsaka sopernost kmal pobije, zhe je kolikej teshavna.

M a r i j a.

Jest sim imela mozhen sgled pred ozhmi; krishaniga Jesusa sim vidila, in le ljubesnjive, krotke besede sim is njegovih ust flishala; popolnoma vdan v' voljo svojiga Ozheta je bil v' svojim terpljenji, in je s' saflushenjem svoje kervitudi sa svelizhanje svojih ubijavzov profil.

Jest svojih ozhi nifim odvernila od tega boshjiga sgleda; prav v' njegovo serze sim fhla, in sim si persadevala, tu-

di v' svojim serzu ravno take obzhutljeje in misli obuditi.

Ker sim vidila, kako je on, ko je bil obdan od nar strahnejših marter, svoje shivljenje f' tako veliko serzhnostjo sa ljudi dal, sim sposnala, de morem tudi jest f' serzhnostjo Bogu ravno to darovati, kar mi je bilo na svetu nar ljubshi, nam-rezh samiga Jesusa.

Tudi ti, moj sin! bošh ravno tako, kakor jest, pod Jesufovim krisham trofht in pomozh v' svojim terpljenji, in mozh v' svoji shalosti nashel, in mu bošh s' ve-zhi serzhnostjo darovati samogel, vse kar bo kedaj od tebe tirjal.

Kader si v' teshavah in britkostih, per ljudeh trofhta profish; pa kmal zhutish, de njih usmiljenje hitro sgine. Od konza te sizer milovajo, na sadnje se jim pa she fitno sdi, zhe jim svoje terpljenje potoshish; ja zhe se jim le perkashesh, jim je she nadleshno.

Kader si potem sam sebi in svojimu premishljevanju prepufhen, prav obzhutish, kako se grosno mnoshi tvoje terpljenje. Ja velikrat se sgodi, de si persadevash, tern, ki te bode, vunpotegni-

ti, pa si ga ravno skosi to s'he globokejši vtisneš.

Poterdi se, moj sin! ob zhasu takih teshav s' podobo krishaniga Jesusa; v' takih zhasih teme in vojskovanja naj je britka martra tvoje pervo perbeshalishe. Naj bo tvoja serzhnost s'he tako pobita, tvoje serze s'he tako shalostno, tukaj bošh mozh in trofht nafhel. —

Zhe pride tvoje terpljenje od ljudi, poglej na krish, tam vidish nar bolj saframovaniga smed vsih ozhetov, nar bolj sanizhevaniga smed vsih gospodov, nar bolj sapusheniga smed vsih perjatlov, nar bolj preganjaniga smed vsih pravizhnih.

Zhe pa pride tvoje terpljenje od peklenškiga sovrashnika, poglej Jesusa na krishi, kako ta sovrashnik, vso svojo serditošt nad njim spuсти.

Ali si bošh upal se pertoshiti, de Bog preojstro s' teboj ravna, zhe premislish tisto ojstrošt, s' ktero je nebeshki Ozhe ravnal s' svojim preljubim Sinam.

Zhe ti Bog v' shtrafnigo tvojih grehov kakoshno zhasno terpljenje poshlje, koga je to proti tistimu terpljenju, ktero je Jesus prestal, de te je od vezhniga terpljenja odreshil.

Poglej pogledaj s' ljubosnijo na britko martro, in rezi sam per sebi: „Po nesapopadljivim terpljenji samiga Boga sim odrefhen; spodobi se tedaj, de moja dušha, ki je s' terpljenjem odkupljena, tudi skosi terpljenje svojimu odrefheniku nekoliko enaka postane.”

Moj sin! grosno malo si v' zhednoštih Jesufu enak; v' premishljevanji britke martre pa snah ta troshtljivi nauk najti; de mu saj skositerpljenje samorefsh malo enak postati.

Podoba krishaniga Jesufa naj je tedaj tvoje perbeshalifhe v' tvojih britkostih, v' tvojih sopernostih, v' tvojih skufhnjavah.

Kufhni jo s' sveto ljubosnijo; pomozhi jo s' svojimi solsam; pertifni jo terdo na svoje serze.

Mifli si, de si na gori Kalvarii, in de ti je perpušheno, noge tvojiga terpijozhiga in sa-te umirajozhiga Boga objeti.

Govori s' njim od svojiga terpljenja, in svoje terpljenje s' njegovim skleni; in pròsi ga, de bi te od tega terpljenja refhil, zhe je njemu k' zhaſti, in tebi k' svelizhanju.

Silno pròsi tega usmiljeniga Odrešhenika, de bi is krisha kakofhne trofhtljive besede slifhati puštil, de bofh samogel svoj teshki krish loshej nositi.

Le rezi mu, de ne gresh préd od njega, dokler tvoji dušhi spet miru in pokoja ne da, dokler te skosi mozh svoje gnade ne poterdi.

Zhe bofh v' tej sveti andohti svešt in stanoviten ostal, bodo minule tvoje solse, in tvoj mir ti bo spet dan. Mozh bo perfhla namešti slabosti, in krish ti ne bo vezh tako grenak; ja njegova grenkost se ti bo v' sladkost spreobernila.

Zhe ti bo pa vender she kaj terpljenja ostalo, ga bofh pa s' poterpeshljivo, s' vdajanjem v' boshjo voljo in s' sveto ljubesnijo prestal, in bofh s' apostelnam rekel: „Dopadenje imam nad svojimi slabostmi, nad saframovanjem, nad potrebami, nad preganjanjem, nad britkostmi sa Kristufa.“ *)

*) II. Kor. 12, 10.

Sedmi rasdelik.

*Kako s' svojimi sovrashniki
ravnajmo.*

Marija ni mogla nobenih vezhih sovrashnikov imeti, kakor so bili fariseji in Judje, kteri so se soper njeniga Sina spuntali, kteri so ga v' smert obsodili.

Ker je pa ravno takih misel bila, kakor Jesus, kteri je svoje sovrashnike tako ljubil, de je sa njih svelizhanje s'he zelo svoje shivljenje dal, je tudi ona po njegovim sgledu is zeliga serza rekla: „O moj Bog, odpusti jim! —

Vidila je, kako so serditi sovrashniki Jesusovi veseli, ker se je resgodilo, kar je njih budobija shelela; s'lishala je preklinovanje, ki so ga soper njega govorili.

Marfiktera druga mati bila na glas v' nebesa vpila sa mashevanje zhes te hudobne ljudi. Ali Marija, mati Jesusova, ktero je sam Bog, ki mir ljubi, poduzhil, je bila vse druge misli.

Od Jesusa na krishi so nebesa le glas usmiljenja s'lishale sa tiste, ki so ga preganjali, in ki so bili krivi njegove smer-

ti; in Marija pod krishem je darovala kri boshjiga jagnjeta sa - nje, ki so ga saklali.

O, ko bi bili Judje v' serzu Jesusa in Marije mogli brati, kakofhno perferzhno ljubesen sta oba do njih obzhutila! ali bi jih ne bilo to bolj, kakor vse drugo od njih pregreshniga in grosovitniga djanja odvrazhevalo?

Is teh dvéh serz, ki sta bila polna ljubeshni, do vavno tistih, kteri so jih s' grenkimi britkostmi napolnili, isteh serz vsemimo duha ljubeshni in sprave s' svojimi sovrashniki, kakor nam s. evangeli sapoveduje.

Jesuf in Marija sta svojo zhasht postavila v' odpushenje rasshaljenja. Nista mar ona dva vedila, kaj je prava zhasht? Ali je morde sanizhljivo, take zhashtitljive sglede posnemati?

Naj bo rasshaljenje, ktero se nam stori, kakorfhno koli hozhe, nikoli ne bo enako rasshaljenju, ki se je Jesusu storilo in njegovi sveti materi.

Marija je bila sa Jesusam nar bolj vredna boshjiga dopadenja. Rasshaljenje, ki se je Jesusu storilo, je bilo nefkonzhno; in rasshaljenje, ki se je Ma-

rii storilo, je bilo tako gerdo in hudobno, de sunaj Jesufoviga rasshaljenja nobeno ne more takofhno biti.

Per vřim tem pa vender, ah, f' karkofhno ljubesnijo prelije Jesuf svojo lastno kri, in vse to saflushenje svojimu nebefhkimu Ozhetu v' dar pernese, de bi greřhnikam gnado sprořil! — Ah, f' karkofhno gorezhořtjo proři Marija nebefhkiga Ozheta, de bi prořhnjo in klizanje kervi svojiga in njeniga Sina sa sovrashnike milořtivo uřliřhal!

Ali ne bomo řhe tako globoko vkořeninjeniga sovrashstva popolnoma saterli pod ř. krishem, ker vidimo, kako ljubesnivo ři Jesuf in Marija persadeneta, de bi ravno tiřtim gnado sadobila, kteri řo ta krish pořtavili?

Svet krish, leto shlahtno orodje našiga odreřhenja, naš k' vezhnim pogubljenju obřodi, zhe ře s' jesnim in sovrashnim ferzam njemu perblishati podřopimo.

O moj Bog! ljubesen do sovrashnikov samoremo le s' mozhjo tvoje řvete gnade sadobiti; in sa to gnado te prořim po Jesufovim saflushenji in Mariini prořhnji, ker řta do nar bolj nehvalesh-

nih tako milostljivo serze imela, in do nar bolj sovrashnih preganjavzov tako polna ljubeshni bila.

O presveto serze Jesufovo! o preljubeshnjivo serze Mariino! o serza, ki sta tistim, ki so vama take globoke rane storili, tako dobrotljiva bila, dajta mojemu tudi take svete in ljubeshnjive misli in obzhotke.

Ah! kakor hitro bom sanaprej le nar manshi nagnjenje k' sovrashstvu v' sebi zhutil, prezej bom v' duhu svoje serze sklenil s' vajtima svetima serzama, in ga ne bom pred prozh vsel, dokler se ne bo vse tiste dobrote, vse tiste ljubeshni, vse tiste krotkosti navselo, s' ktiro sta vaji serza napolnjena bila.

Osmi rasdelik.

Kaj mislimo in storimo, kadar svoje shlahtnike in perjatlle terpeti vidimo.

Vzhasih nam Bog kakoshno brithost v' pershoni kakiga shlahtnika ali perjatlle

poshle. Ljubesen, ki jo do njega imamo, stori, de njegovo terplenje hudo obzhútimo.

Kakofhna britkost sa mater, kadar vidi svojiga otroka v' hudi bolesni leshati; ali sa perjatla, kadar vidi svojiga perjatla grosovitne bolezhine terpeti, bres de bi mu mogel kaj pomagati!

Taka britkost je pravizhna, in nizh pregresfniga nima v' sebi, zhe le boshji volji podvershena ostare. Zhe se pa boshji volji ne podvershe, in zhe se podstopi soper boshjo previdnost godernjati, je pa velike shtrafenge vredna.

Kdo je imel kedaj vezh urshoha shalosten biti, kakor Marija v' tishih dnevih, kader je njeni Sin terpel, leta njen Sin, kteri ji je tolikokrat ljubesen skasal, prav posebno, perferzhno ljubesen?

Kolikokrat je rekla v' svojimu serzu: „O moj Sin moj ljubi Sin! o de bi bilo meni dano, namest tebe terpeti, namest tebe umreti!“ *)

Zhe so „hzhere Jerufalem f'ke“ jokale, kader so Jesusa f' teshkim kricham, na ktirim je imel umreti, oblo-

*) II. Kral. 18, 33.

sheniga memo iti vidile; v'kakofhno morje grenke shalosti je moglo pa serze Mariino vtopljenno biti, kader ga je na kervavim altarju krisha, kjér je darovan bil, raspetiga vidila!

Ah! ko bi bila le mogla martre svojiga Sina kej polajshati; ko bi bila mogla njegovo sveto glavo, ki je od teshe njegovih bolezhin omagovala, s' svojo roko podpirati; ko bi mu bila mogla shejo pogasiti, zhes ktero se je pertoshil! —

Pa vse je bilo saštojn! Ni ga upanja imela, de bi bil kateri teh gledovzov toliko usmiljenja imel, de bi ji bil perloshnost dal, njemu kaj pomagati; le pregresne jesike je od vsih strani slifhala, kateri so she zelo soper Jesusovo mozh in njegovo boshjo natoro sanizhливо govorili.

Kader zhlovek sa tistiga kaj terpi, kteriga ljubi, mu samore to terplenje perjetno biti; kader pa tistiga, kteriga ljubi, terpeti vidi, bres de bi mu mogel kej pomagati, ah! kako britko je to!

Kaj bo vender Marija v'teh tako shalostnih okolstavah storila? Ali bo perzhakala konz te strafhne pergodbe? Ali bo stran fhla, de ne bo te shalosti imela,

de bi svojiga Sina v' nar strahnejših martrah umirati vidila?

Marija ni hotla sgleda Ismaelove matere posnemati, (ktera je svojiga fina sa-pustila, de bi ga ne bila umirati vidila,*) ampak je ostala pod krisham. S' veliko ferzhnostjo se je podvergla volji nebesh-kiga Ozheta, in mu je terpljenje Jesufo-vo sa odrefhenje sveta ofrovala.

Ona je tukaj ostala, ker jo je ravno tukaj hotel Bog imeti; in je tukaj tako dolga ostala, de je ta ofer popolnoma dokon-zhan bil.

S' saupanjem, podvershenjem in ljubesnijo se je tudi ona, (kakor Jesus,) Bogu darovala, in to je bilo Bogu pri-jetno; on je ta dar, sklenjen s' Jesufo-vim darom, s' dopadenjem vsel.

Uzhite se v' si is tega, ljubesnivi o-zhetje ali perjatli, otrozi ali sakonfki, kteri imate morde skoraj to sgubiti, kar je v' shivljenju vash trosht; uzhite se svo-jo shaloft premagovati.

Pomislite, de ravno, ko se bojte veliko sa ta svet sgubiti, vam bo perlo-shnost dana, veliko saflushenje sa vezh-noft perdobiti.

*) I. B. Mojs. 21, 16.

Kerfhanstvo vam ne prepoveduje, folse tozhiti in shalost obzhutiti, ampak le to vas uzhi, zhe hozhete njegov glas poslušhati, kako morete svoji shalosti miro staviti in jo posvezhovati.

Kerfhanstvo vam le tako shalost prepaveduje, ktera sdravju in shivljenju shkoduje, in se po nobeni zeni potolashiti ne da; kerfhanstvo vam pred ozhi postavi, de se v' svoji shalosti posebno s' tem tolashite, de je to boshja volja.

Po tem si smete s' folsami in s' sdi hovanjem ferze polajshovati, pa obernite se posebno k' Bogu, molite ga v' njegovih sklepih, in f' ponishnostjo se mu podversite.

Bog vam perпусти, de smete pomozh iskati, de bi zhloveku, sa kteriga fkerbite, njegove shalostne okolistave nekoliko polajshali, tudi profiti smete sa njegovo osdravljenje. Pa to se more s' podvershenjem sgoditi, vse morete njegovi presveti volji prepustiti. Rezite: „Pred tabo, o Gospod! so vse moje shelje, in moje sdi hovanje ti ni skrito. Moje ferze je shalostno, in moja mozh me sapusha. Jest pa sim v' te, o Gospod! saupal;

ti Gospod, moj Bog! me bošh u-
flifhal,") *) in mu bošh špet sdravje
dal, sa kteriga te profim. Vender sim
pa k' vřim perpravljien, kar od mene she-
lišh; nizh drusiga nozhem, o moj Bog!
kakor kar ti hozheřh.

Deveti rasdelik.

*Kako je preneřti sguba ljub-
ljenih ljudi.*

Jesuf je bil umerl. Ah! kako dolg
je mogel biti sa Marijo tiřt zhař od Jesufo-
ve řmerti do njegoviga vřlajenja!

Jesuf je bil mertu, Marija je řvoji-
ga řina sgubila, kteri je bil nar vezhi
ljubesni vreden, in kteriga je tudi zhes
vře ljubila.

Shaloř Davidova per řmerti Abřolo-
na, britkoř Rahele, kader je řvoje
otroke objokovala, je komej řenza tiře
grenke řhaloři, ki jo je Marija obzhuti-

*) Pf. 37, 10, 11, 16.

la, kader svojiga Sina ni vezh vidila, ne flifhala.

Pa ta mati, ta, med vsemi, kar jih je kdej bilo, nar svetejšhi in nar bogabo-jezhnifhi mati, ni nizh sgubila od svoje svetoſti, defilih je svojiga Sina sgubila.

Nje vera, de bo nje Sin gotovo in kmalo od ſmerti vſtal, in njeno vdajanje v' to, kar je Bog ſa ſvojo zhaſt in ſa ſvelizhanje ſveta ſklenil, to jo je podpiralo in tolaſhilo.

O ti, ki te je Bog v' ſhaloſt perpravil, ker ti je ravno tiſliga vſel, kteriga ſi ſe nar bolj ſgubiti bala; ti ſhaloſtna mati, ki ſe ſavolj ſgube svojiga perferzhno ljubljeniga ſina ne daſh lahko potolaſhiti, ti ſhaloſtna ſhena, ki ſi pred zhaſam v' ſhaloſtni vdovſki ſtan priſhla, nikar ne poſabi na lep ſgled, kteriga tebi Marija daje.

Tvoje ſolſe ſo pravizhne. Tudi egip-
tovſki Joſhef ſe je jokal na grobu svojiga
ozheta Jakoba, in ſ. Avguſhtin per ſmer-
ti ſvoje matere Monike.

Pa uzhi ſe od Marije, kako moreſh
ſvojo ſhaloſt Bogu ofrovati, uzhi ſe od nje,
kako ti jo gré preterpeti.

Smert je sizer zhasno saveso popolnoma rastergala, s' ktero si bil s' temi ljudmi sklenjen, kterih sgubo objokujesh. Pa ali sdaj nimašh vezh upanja, s' njimi spet kdaj sklenjen biti? Ali bosh mar ti smiram na temu svetu ostal?

Ali te ne uzhi vera, de se bodo pravizhni kristijani v' Bogu tako popolnoma spet sklenili, de na temu svetu nikoli tako sklenjeni biti ne morejo.

„Vsi bomo vstali.“ *) To je bilo tisto veselo in sveto upanje, ki ga je apostel Pavl pervim kristijanam dajal, de je njih shalost potolashil, in de so sgubo svojih bratov voljno preterpeli.

„Nikar ne shalujte kakor taki, kteri nobeniga upanja nimajo.“ **)

Shalujte kakor kristijan, kteri je poln saupanja. Taki le toliko shaluje, kolikor ga natora posili, potlej se pa kmalo spet potolashi. — Le sveta boshja vera, ktero mi sposnamo, nas samore stanovitno potolashiti.

In je mar ta zhlovek, kteriga si tako perferzhno ljubil, in kteriga ti je sdaj

*) I. Kor. 15, 51. **) I. Tefal. 4, 12.

smert odvsela, vfa tvoja frezha na sve-
tu? Ali si ga bolj ljubil, kakor Boga,
kteri ti ga je is dobrih, svetih namenov
vsel?

Tega zhloveka si slo ljubil, pa she
veliko bolj moresh boshjo voljo ljubiti.

Teshko de bi bila tvoja ljubesen do
tega zhloveka takafhna, kakofhina bi
bila mogla biti; prevezh si ga ljubil; to
sprizhujejo tvoje grenke folse, kterim
nobeniga konza ne storish.

Morebiti je bil ta zhlovek sadershik
tvoje popolnamasti, ali she zlo tvojiga
svelizhanja. Bog ti je tedej veliko milost
fkasal, de ti ga je odvsel.

Dobro tedaj oberni to sgubo, in
nikar se vezh na nobeno stvar ne na-
vesuj. Le na tistiga se stanovitno na-
veshi, „kteriga léta ne bodo mi-
nule.“ *)

In zhe sraven Boga kteriga zhloveka
ljubish, ga le sato ljubi, kér Bog per-
pusti, de ga ljubish, ali velikovezh lju-
biga sato, kér Bog sapoveduje, de ga
ljubi. De pa ne bo sraven tista ljubesen

*) Hebr. 1, 12.

fhkode terpela, ktero fi Bogu dolshan, ljubi le Boga v' temu zhloveku.

Kdor tako ljubi, je smiram perpravljén, zhe se perrojena obzhutljivost tudi fhe tako vstavlja, zhe Bog hozhe, se od tistiga odlozhiti, kteriga po boshjimu perpushenju ljubi.

Ref je, de per takim odlozhenju ferze sdihuje, in ozhi se hozhejo v' folsah vtopiti, vender pa tak svojo voljo s' boshjo voljo sklène, in ta misel, de se boshja volja spolnuje, potolashi njegove solse in sdiho vanje.

Deseti rasdelik.

Kako se more zhlovek v' véri in v' saupanju takrat poterovati, kader se v' takih okolištavah snajde, ktere so na vides letim zhednostim na ravnost nasproti.

Apostelni so Jesusa sposnali sa Sinu shiviga Boga. Pa so vender ob zhasu njegoviga terpljenja temu svojimu

sposnanju nesvesti postali, so se bali, svojo vero ozhitno na snanje dati, „so tedaj Jesufa sapustili, in so sbešhali.“ *)

Marija pa ni tako storila. Ona je sa Jesufam fhla na goro Kalvarijo, kjer ga je svojiga Odreshenika sposnala, in je s' terdnim saupanjem njegoviga vstajenja perzhakovala, sato ko je sam rekel, de bo od smerti vstal.

Med uzhenzi, (kakor pravi f. Lukesh,) sta le she dva upanje imela, de se bo to spolnilo, kar je Jesus prerokoval.

Marija se pa zelo nizh ni dala premotiti, ampak je smiram stanovitna ostala v' tej veri in tem upanji, de bo Jesus, kteriga je v' takim sanizhevanji umreti vidila, s' veliko zhasstjo od smerti vstal, in de se bo svet njegovimu evangelju podvergel.

Leta Marijna vera, ktera je bila v' takih skufhnjah poterjena, in ktera je bila na boshjo refnizhnost vsidana, leta vera naj je tudi tebi v' sgled.

*) Mat. 26, 56.

Zhe tudi hudobni ljudje, kterih je toliko na svetu, tebi perloshnosti ne dajo, de bi mogel (kakor sveti marterniki) ozhitno svojo vero sposnati, si bo pa sovrashnik tvojiga svelizhanja gotovo persadjal, ti vero smanjshati ali odvseti, ker bo dvome zhes verne refnize v' tebi obudil.

Bodi stanoviten in „ter den v' veri,” in mu s' ferzhnostjo soper stoj;”*) nizh ne poslushaj njegoviga svetovanja, „in on bo od tebe sbeshal.” **)

Saversi prezej vprizho refnizhniga Boga vse dvome, ki se v' tebi vsdignejo, leto naglo odkritoserzhno in ferzhnostno savershenje bo tvojo vero vikshalo in poterdilo.

Posebno pa, kader bosh v' britkostih in teshavah, si bo hudobni duh prav persadeval, temoto zhes tvojiga duha perpraviti, in dvome v' tebi obuditi nadpravizo, modrostjo, mogozhnostjo in dobrotoboshjo, ker Bog perpušti, de v' te teshave pridefh.

V' teh okolishinah se na to spomni, kar Bog v' s. pismu govori, kako potrebno je terpeti, kakshna zhast naf v' nebe-

*) I. Petr. 5, 9. **) Jak. 4, 7.

sih zhaka, zhe bomo tukaj vse voljno preterpeli, kakšne dobre namene ima Bog, kader ljudem, še svojim nar svestejšim flushabnikom, terpljenje poshilja.

Bog je nespremenljiv. Kar je enkrat govoril, ostane vezhno ref. Njegova beseda je nespremenljiva, kakor on.

Pridi tedaj, v' kakoršne okolšhine koli hozhešh, v' skušnjava, v' bolesni, v' grenkosti, v' shalošt ali v' sapušenje, vselej posnemaj sgled Marije, ktera je tako stanovitno in nesmerjeno saupanje imela.

Le nikar se ne daj premagati in nikar ne obupaj. Naj se tvoja shalošna dušha na saupanje opira, na leto sveto zhednost, ktera je vsidana na tisto svestobo, s' ktero Bog svoje obljube spolnuje.

„Upaj in veruvaj,“ kakor Abraham, „zhes vse upanje, vupaj s' terdnim preprizhanjem, de Bog vse to, kar je obljubil, tudi storiti samore.“ *)

On je tvoj stvarnik, in ti je obljubil, de te nikedar ne bo sapustil, ker si delo

*) Riml. 4, 18. 21.

njegovih rok, in de bo smiram sa-te
fkerb imel.

On je vfigamogozhen Gospod zele
nature. „Gospod je pomozh teh,
kteri se njega boje, in to jim
bo njegova savesa na snanje
dala.” *)

Naj bodo tvoje okolifhine fhe tako
shalofne in polne terpljenja, ali samore
tvoje upanje bolj terdno biti, kakor zhe
ga bosh na nefkonzhno previdnost in na
nefkonzhno mozh boshjo stavil?

Kolikokrat ti on po svojih prerokih
in apostelnih poterdi, de vfaziga,
kteri va-nj saupa, uflifhi, pod-
pira, varuje, trofhta in sveli-
zha.

Klizhi tedaj s' saupanjem na njego-
vo pomozh, in le nikar ne misli, de bi
te njegova milost is teh shalofnih okoli-
stav ne reshila, v' kterih si, in de bi ti
on, k' svoji zhasi in k' tvojimu svelizha-
nju, ne pomagal, in te do konza ne ob-
varoval.

Bog vzhasi perpufti, de zhlovek v'
nar strashnejfhi okolistave pride, v' kte-

*) Pf. 24, 14.

rih si ni v' slanu pomagati; pa to le sato perpušti, de se bolj sposna, koliko premore terdno saupanje va-nj, in de se njegova ozhetovska ljubesen, ki jo ima do nas, bolj ozhitno pokashe.

Ojstro skushena bogabojezhost je boshjimu serzu bolj dopadljiva, kakor ne-skushena poboshnost.

Enajsti rasdelik.

*Po britkosti pride veselje;
vender pa more zhtovek per-
pravljen biti, tudi bres ove-
seljenja terpeti.*

S l u s h a b n i k.

Veseli se, nebeshka kraljiza! tvoj Sin, kteriga si ti pod svojim serzam nofiti saflushila, in per kteriga smerti si tolikanj sols prelila, leta tvoj Sin je od smerti vstal, kakor je prerokoval.

Vshivaj v' miru to preljubesnivo drushino, v' kteri bosh sdaj s' njim ostala, dokler ne bo v' nebefa odschel.

Spodobi se, de ti bolj, kakor vsi drugi, vshivalih dobroto njegoviga vstajenja, ker si tudi bolj, kakor vsi drugi, britkost njegoviga terpljenja obzhutila.

Kakofhno veselje, kakofhno neisrežno veselje je to sa-te, koga vidish v' vsi njegovi zhaсти, v' vsi svetlobi njegove boshje nature!

Tvoje solse so tedaj minule, globoka rana tvojiga serza je sazeljena, tvoje terpljenje je dokonzhano.

M a r i j a.

Moj sin! „Bog je per svojih perjatih v' nadlogi,“ *) de jim s' svojo sveto gnado mozh daje. On da po svojim dopadajenji po britkostih trosht, in po grenkostih sladko veselje.

Kraljevi prerok David je to skufil, satorej pravi: O Bog! „po velikim fhtevilu bolezhin mojiga serza so tvoje tolashbe mojo duho rasveselile.“ **)

In v' psalmu 54. pravi: „Versi svojo fkerb na Gospoda, in on te

*) Pf. 90, 15. **) Pf. 53, 19.

bo shivel, on pravizhniga veko-
maj v' nadlogi pustil ne bo." *)

S l u s h a b n i k.

O sveta deviza! ti vesh sa te britko-
sti, ktere jest she dolgo terpeti morem.
Vender pa vidim, de sim smiram bres
oveseljenja.

M a r i j a.

Moj sin! bres obzhutljiviga oveselje-
nja biti, she ni, bres vsiga veselja biti.

Ali ni to dobro in pravo oveseljenje,
zhe pomislis, de te terpljenje enakiga
stori Jesusu, inde te na poti proti nebe-
sam poterdi?

Kader Bog svoje flushabnike terpe-
ti pusti, bres de bi jim tistiga veselja po-
kufiti dal, od kteriga ti govorish, ima
she svoje posebne namene per tim.

Nekteri svetniki so v' taki suhoti shi-
veli, kakor ko bi bili po suhah puhavah
hodili, de nobene kaplje veselja niso
imeli.

*) Pl. 54, 23.

Perjatli Jesufovi ne smejo enaki biti perjatlam sveta, kateri sa svoje perjatle le toliko store, kolikor v' kratkim od njih spet dobiti mislijo ali upajo.

Le smiram, in stanovitno na boshjo previdnost saupaj. Zhe ti je oveseljenje potrebno, ali tudi le koristno, ga bosh gotovo dobil.

Jesufovo gnado imash v' svojemu terpljenju, ktera te podpira; „in ta gnada je tebi sadosti.“ *)

Svetniki, ktere je Bog bres obzhutljiviga oveseljenja pustil, so she v' tem svoje veselje nashli, de nobeniga veselja imeli niso, ker so vidili, de je njih ljubesen tako bolj zhist, in bres vsiga lastniga dobizhka.

Le she malo poterpi. Perzhakuj, de se ti bodo obljube spolnile, ktere je Jesus tistim dal, kateri so v' terpljenju. — On ti v' nebesih nar slajshi veselje in vse dobrote perpravlja.

Sraven tega pa, kaj sme gresnik, kakor si ti, moj sin! perzhakovati, de bi bil oveseljevan?

*) 2. Kor. 12, 9.

Sa spokorniga gresnika more she ta misel veselje biti, de bo she bolj gotovo svoje grehe sbrisal, zhe bo bres vsiga veselja, pa voljno terpel.

Dvanajsti rasdelik.

Vse nashe shelje morejo proti nebesam obernjene biti.

Od tistiga zhasa, kar si ti, moj svelizhar! svet sapustil, so bile vse misli tvoje svete matere, vsi njeni pogledi, vse njene shelje, vsi njeni sdihljeji bres prenehanja le proti nebesam povsdignjeni.

Perferzhno je shelela she skoraj vshivati frezho angelov in svetnikov, kteri so bili drushine njeniga preljubiga Jesusa v' nebesih veselí, in jih je profila, de bi tebi povedali, kako je shalostna savoljo tega odlozhenja od tebe.

Kaj bi ji bil pazh samogel svet dati, de bi ji bilo dopadlo? Kdor le Jesusa ljubi, tudi nizh drusiga ne sheli, kakor le Jesusa.

Kdor na svetu vse svoje frezhe le v' tvoji gnadi in perjasnosti ishe, o Jesuf! nobene druge prave shalosti ne posna, kakor to, de more od tvoje prizhijozhosti in od tvojiga boshjiga objemanja she odlozhen biti. —

Dokler tedaj smert ne pride, (ktera sama samore vse moje shelje spolniti, hozhem tebi, o moj Jesuf! po sgledu Marije, vse shelje svojiga serza poshiljati, tega serza, ktero tebe sheli, tebe klizhe, in kterimu se vsak zhas predolg sdi, kteri ga she od tebe lozhi! —

„Kdo mi bo dal perute, kakor golobu, de k' tebi sletim, in per tebi pozhivam!“ *)

Ali bom she skoraj to frezho dosegel? Ali bo she skoraj shenin moje dushe k' nji rekel: „Glej, jest pridem“ **) tvoje terpljenje dokonzhat?

Ah! nevesta pravi: Pridi!“ Njeno serze bres nehanja sdihuje: „Sares, pridi, pridi, o Jesuf!“ *** „K' tebi govori moje serze, tebe ishejo moje ozhi; sares, o Gospod!

*) Pf 54, 7. **) Skriv. Rasod. 22, 12.

***), Skriv. Rasod. 22, 17. 20.

le tvoje oblizhje bom iskala!" *)

Zhutim, de fim k' visokimu zil in konzu vstvarjen, vender pa tukaj revno shivim. — O Jesuf! sa-te fim vstvarjen, de tebe vezhno vshivam.

O Jesuf, nesmerjeno bogastvo! kjér tebe ni, tam vsiga manka! — O vezhna luzh, kjér ti ne svetish, tam ni drusiga, kakor tema!

Ko bi tudi vse imel, kar je vstvarjeniga na svetu, bi bil vender reven in nefrezhen, ko bi rezhi ne samogel: Jesuf je meni vse!

Jesuf je meni vse! — O te besede vse reko, in vse v' sebi sapopadejo. — Te besede pa le tisti prav sapopade, kateri res Jesufa zhes vse ljubi.

Delezh od mojiga serza naj bo tedaj vsaka ljubesen, ktera is tvoje gnade ne pride.

O gnada mojiga Jesufa! vnemaj v' meni smiram sveti ogenj tvoje ljubesni! Naj me popolnoma vname leta boshji ogenj, naj me poshge.

*) Pl. j 26, 8.

Zhe te tudi ne bom s'he kmalo vidi-
ti mogel, naj bo pa leta moja s'hkoda s' tim
povernjena, de te bom prav ljubil.

Leta ljubesen do tebe, ktera meni
gotovo upanje daje, de te bom enkrat
vezhno vshival, leta ljubesen bo tako
dolgo moja tolashba, dokler od tebe od-
lozhen shivim.

Trinajsti rasdelik.

*Kaj naj storimo, de bomo s'
Duhæ prejeli.*

Jesuf je svojim uzhenzam obljubil,
de jim bo s. Duha poslal. De bi ga pre-
jela, je shla Marija s' apostelni, s' Jesufo-
vimi shlahtniki, in s' svetimi shenami,
ktere so sa Jesufam hodile, v' nekako
his'ho.

Tukaj tedaj v' tihi samoti in v' sveti
poboshnosti so se perpravljali, posvezhu-
jozhiga Duha boshjiga prejeti.

Vsi v' enimu kraju sbrani, po serzu
in po volji s' edinjeni, so ga s' gorezhi-
mi sheljami prejeti se perpravljali.

O kakofhna dobra perprava k' pre-
jemanju ljubesnživiga Boga! On se gros-
no rad dušham dodeli, ktere so polne sve-
te gorezhosti, in ktere, odlozhene od po-
svetniga shuma, le njega ishejo, in svo-
je gorezhe shelje odkritoserzhno proti nje-
mu povsdigujejo.

Kako perferzhno je posebno Marija
prihod tega boshjiga duha profila s' go-
rezho molitvijo, f' svetostjo svojih shelja
in s' mozhjo svoje ljubesni!

Posebno gorezhost so mogli tudi vsi
drugi, kateri so ravno ta prihod perzha-
kovali, s' prizhujozhostjo in sgledam te
svete devize dobiti.

Ona je bila sizer she gnade pol-
na; ker je pa f. Duh hotel svoji nevesti
smiram vezh in vezh gnad dodeliti, se je
k' temu popolnoma po njegovi volji per-
pravljala.

Zhe so gnade f. Duha, ktere kakofh-
ni dušhi daje, she tako velike in pogost-
ne, jih samore vender she vezh prejeti.

Ker je bila svesta, je veliko gnad pre-
jela; zhe pa v' svoji svestobi stanovitna o-
stane, ima Bog she veliko drugih gnad
sa-njo perpravljenih. Shtevilo boshjih
gnad je nesmerjeno. —

Kdor vrednot teh gnad tako sposna, kakor Marija, ne najde na svetu nizeh, kar bi se moglo vredno sheleti. Le na te gnade so vse njegove shelje obrnjene.

Kaj si imamo pa misliti od mlazhnosti, v' kateri se kristjani, kar to sadene, vezhi del snajdejo? Kaj si imamo misliti od njih majhniga ajfra sa to, kar je vse skerbi in persadevanja nar bolj vredno?

Ali so pa tudi ravno tako malo skerbni sa dopadenje pred svetam? — Ah! kaj si vse ne persadenejo, de si to dopadenje perdobé! kakoshnih perpomozhkov se ne poslushijo, de to dofeshejo!

Pomankanje zhasniga premoshenja, to si v' framoto shthejejo; savoljo revshine njih duh jih pa ni nizh fram.

O Bog, sveti Duh! daj mi sposnati revshino mojo! Ti si sazhetik vsih gnad in vsih popolnoma darov; le ti mi samorefsh pravo bogastvo dodeliti.

S' shalostnim serzam sposnam, de sim ves nevreden tvojih gnad, ker sim se tvojimu navdajanju tolikokrat vstavljaj.

Sdaj pa, ker te prosim tvoje gnade, sklenem svojo proshnjo s' prosh-

njo Marije, kadar je tvojiga prihoda perzha-
kovala, takó sklenjena bo moja proš-
nja tebi prijetna, in mi bo tvojo gnado
perdobila.

Pa tudi njo na pomozh poklizhem,
leto mogožno devizo, ktera toliko per
tebi premore; in jo perferzhno profim,
de bi sa - me profila.

O sveta deviza, nevesta s. Duha! sto-
ri mi to dobroto, in sprosi mi od njega
duha modrosti, de mi bo nebeskih
dobrot pokufiti dal, in de mi bo tako o-
budil gnjusobo nad všmi golufnimi do-
brotami in nezhemernimi dobizhki tega
sveta.

Duh modrosti in snanja, kateri temo-
to mojiga duha rasvetliš, uzhi me po-
ta boshje, in poduzhi me v' vezhnih re-
fnizah.

Duh sposnanja in svetovanja, daj
mi, de bom tiste saderge sposnal, in se
jih varoval, ktere mi sovrashniki mojiga
poboljšhanja in mojiga svelizhanja slavi-
jo.

Duh mozhi in ferzhnosti, kateri me
per moji slabosti povikšhujesh, daj mi,
de bom svoje hudobije premagal, de se
bom slabim sgledam vsavljal, de ne

bom nobeniga strahu pred svetam imel, de bom vso posvetno zhašt sanizheval, in de ne bo moje serze vezh tako nestanovitno.

Duh poboshnosti in strahu boshjiga poterdi me v' flushbi Gospoda, v' dopolnovanju njegovih sapoved, in v' pozhaštenju, kteriga sim njemu, svojimu stvarniku, svojimu Ozhetu, svojimu svelizharju in sodniku dolshan.

Shtirnajsti rasdelik.

De more vsak po svojimu stannu sa boshjo zhašt in sa svelizhanje dush slo skerbi.

S l u s h a b n i k.

S' veseljam te vidim, o sveta deviza! v' frede majhniga sberalsha sveših kristjanov, ktero se je po vstajenju Jesufovim, in po prihodu s. Duha, s' persadevanjem in pridigovanjem apostelnov, sazhelo.

Oni so te sa svojo preljubesnivo in nar skerbnejshi mater imeli. Kdo samore srezhi, kako dobra si bila ti keršhanski zerkvi v' Jerusalemi, ktera se je ravno sazhenjala?

In kader so se apostelni is Jerusalema podali, de bi bili zeli svet Jesufu perdobili, so jih tvoje shelje in tvoje molitve povsod spremljevale, in so jim pomagale, de so v' svojim persadevanji stanovitni ostali, in vse sadershke in nevarnosti premagali.

De si tiste kristjane, med kterimi si shivela, v' veri in v' brumnosti bolj poterdila, si se trudila, de si njih saupanje perdobila. In ni bilo mogozhe, de bi bil tebi kdo svoje saupanje odrekel, kteri je frezho imel, v' tvoji drushini biti.

Niso se mogli sadosi sazhuditi, de si jim ti, mati Jesufova tako ljubesen skasovala, de so smeli bres strahu k' tebi priti, in de si tako prijasno s' njimi ravnala.

Tvoja visoka zhašt, tvoje zhednosti, tvoje tebi dano rasvetljenje, s' kterimi te je bil Bog napolnil, so ti perdobile pozhastenje vsih; s' svojo ponishno dobroto pa si ti ljubesen vsih perdobila.

Le en sam pogled, ko si se na kakiga revesha oserla, je bil she sadosti sa polajshanje njegovih teshav.

Tvoje, od boshjiga ognja vnete, in od nebeshke mozhi spremljevane besede so omezhile tudi she tako neobzhutljive, so vnele tudi she tako mlazhne, so saupanje dajale tudi she tako maloferzhnim, in so povikshale dufham ljubesen, ktere so je she veliko imele.

Koliko bolnikam si ti, kakor si lahko mislimo, sraven pobolshanja na duhi tudi telesno sdravje sadobila! —

Defilih je mogla tvoja serzhnost sdihovati zhes preganjanje, kteriga so kristjani v' Jerusalemi prestati imeli; je vender to tvoje veselje bilo, ker si vidila, koliko so apostelni per ajdih s' osnanovanjam kershanske vere opravili; posebno koliko je s. Janes, kakor si fama vidila, v' Efesu opravil, kamor si s' njim (savoljo preganjanja Judov) sa nektere léta perbeshati mogla.

Veselje, ki si ga ti nad tem imela, samore le tist prav sapopasti, kteri premisli, koliko je tebi bilo na vsim tem leshezhe, kar je k' rasshirjenju boshjiga kraljestva perpomoglo.

O kraljiza apostelnov! sprosi mi le eno samo iskro tistiga svetiga ognja, od kteriga si bila ti sa pozhaštenje Jesufa vfa vneta! Sprosi mi to gnado, de bi tudi jest enkoliko perpomogel, de bi Jesus bolj pozhašten in ljubljen bil. —

M a r i j a.

Kako prijetne so mi lete tvoje she lje, moj sin! Kdor hozhe pravi kristjan biti, more gorezhost sa boshjo zhašt imeti.

Leta gorezhost je kristjanu ravno tako potrebna, kakor ljubesen, is ktere ona she sama od sebe pride.

Nekteri mislijo, de je gorezhost sa boshjo zhašt le apostolskim moshem lastna. Pa je sa vse stanove.

Nobeniga stanu ni, v' kterim bi zhlovek te gorezhosti fkasovati ne mogel, in fkasovati dolshan ne bil s' dobrimi sgle di, s' dobrimi, in perpravnimi svéti, s' perferzhnim tolashenjem v' terpljenji, posebno pa s' molitvijo.

Velikrat pride spreobornjenje kakiga gresfnika le is tega sdihovanja, kterigo kakofhna bogabojezha, pred sve-

tam skrita dušha is svoje samote k' Bogu pošilja.

Vzhafi, kader te prav ajfer obide; shelish v' fredi med ajdmi biti, de bi jih h' kerfhanški veri spreobrazhal. Te shelje so fizer svete, pa so prav nepotrebne. Ti ishefh v' daljnih deshelañ, kar prav lahko doma najdesfh.

Revesham in bolnikam pomagati, nevedne poduzhiti, otroke v' boshjimu strahu rediti, posle k' dopolnovanju njih dolshnost napelovati, s' dobrimi deli zelimu mestu (ali sofeski) lepe sgledede dajati; glej to je tisto veliko polje, na ktero te je nebesški ozha poslal, de tamsa njegovo zhašt delaj.

Ah! kdo samore bres velike skerbi biti sa svelizhanje blishniga, zhe premifli, de je Jesuf svojo kri in svoje shivljeenje sa-nj dal! —

Veliko kristjanov bo savoljo tega shtrafanih, ker so dobre dela opushali, ktere bi bili vender storiti samogli; in bodo shtrafani savoljo ptujih grehov, ktere bi bili odverniti samogli in odverniti imeli.

• Zhe saref Boga ljubish, moj fin! mu ne morefh svoje ljubeshni boljshi pokasati,

kakor s' tem, zhe si persadevash, de bi bil on bolj pozhasten in ljubljén.

Bog ima malo dobrih flushabnikov. Stori mu ti to veselje, de ga ne bosh le sam zhashtil, ampak de se bosh tudi vsa ziga perpomozhka in vsake okolistave poslushil, de bi she druge k' njegovim pozhasténju perpravil.

Petnajsti rasdelik.

Kjé ima kerfshanska dusha tolashénja iskati, kader savoljo bogabojezhosti terpi, in kader more dolgo na semlji shiveti, (od svojiga nebeskiga shénina odlozhena.)

Slushabnik.

Sveta mati boshja! kakoshen trofht si imela v' preganjanju, kteriga je v' sazhetku kerfshanska zerkev, in tudi ti s' njo vred prestati mogla?

M a r i j a.

Moj sin! moj in vsih preganjanih kristjanov trofht je bil v' spominu na terpljenje Jesufovo, kteriga nikoli nisim is spominja spuštala, defilih je Jesuf po svojim terpljenji zhaštljiv od smerti vstal, in v' nebefa shel.

Jest sim obiskovala te svete kraje, kjer so se skrivnosti nashiga odreshenja godile; posebno pa hrib Kalvarijo, kjer sim premishljevala zhednosti in dobrote Jesufove, in terdovratnost in nehvaleshnost ljudi, kteri so Jesufa k' smerti, na krishi obsodili.

Kader sim premishljevala, kako neufmiljeno so ga Judje martrali, ali sim samogla hotéti, de bi jest mati Jesufova mirno in tiho shivljenje imela? she sheleti nisim mogla mirniga shivljenja!

Ravno tako pa tudi ti stori, moj sin! Premisli vezhkrat, kako je svet s' tvojim svelizharjam ravnal. V' temu premishljevanju bofh v' frede terpljenja, ki ga bofh od sveta prestati imel, sato ko si Bogu svešt, obilno sadošti veselja nashel.

Po kteri, she tako teshavni poti, kjer ni bilo drusiga kakor sanizhevanje,

saframovanje in preganjanje, ni Jesuf hodil is ljubeshni do tebe? Ker ti sapove sa njim hoditi, ti tudi obljubi in da, de bosh is ljubeshni do njega tudi ti po teshavni poti hoditi mogel.

Bati se je, de bi krepost, ktera od sveta nobeniga soperniga govorjenja, nobeniga vstavljanja in sadershka prestati nima, prava krepost ne bila.

Svestim flushabnikom boshjim je she to odlozheno, de so od Boga ljubljeshni, od sveta pa sovrasheni.

Ah! pa koliko poterpeshljivosti, koliko veselja se samore vseti is teh famih besedi: „Hlapez ni vikshi, kakor njegov Gospod. Ko so Jesufa preganjali, bodo tudi mene!“*)

Jesh terpim, kakor Jesuf, in s' Jesufam. On je moj sgled, on bo pa tudi moja mozh in moje plazhilo! —

S l u s h a b n i k.

Pa she drugo terpljenje si mogla ti, o kraljiza vseh svetnikov, bolj kakor vfi

*) Jan. 15, 20.

drugi svetniki obzhititi. S' kakofhnimi perferzhnimi sheljami, s' kakofhino svetosheljo si tisti zhas perzhakovala, de bi bila she s' tvojim Jesufam v' nebesih fkle-njena.

Jesuf je kraljeval v' svoji nebeshki zhasi, in ti njegova mati, si she sdihovala v' temu kraju popotvanja! To je bilo tebi vedna smert, ker nisi mogla umreti, in ker si mogla she odlozhena biti od tistiga ediniga, kteriga si tako perferzhno ljubila, in kteri je tudi tako vreden bil vse tvoje ljubesni.

Le v' tej frezhi, ktero si imela, de si vsak dan Jesufa per svetim obhajilu prejela, v' tej frezhi si ti obilno sadosti vese-lja nashla.

S. Lukesh nam pove, de so prvi kristjani, „stanovitni ostali v' lomljenju kruha,“ *) tedajne moremo drugazhi misliti, kakor de si ti, ki si Jesufa bolj kakor vsi drugi ljubila, vsak dan njegovo presveto telo in njegovo presveto kri prejela.

*) Djanje apost. 2, 42.

M a r i j a.

Ref je, moj sin! de sim ravno per svetim obhajilu vsak dan mozh dobila, de sim samogla to shalost prenesti, ko sim bila tako dolgo od Jesusa odlozhena.

O frezhne in vesele ure, v' kterih sim vnovizh tistiga v' svojim serzu imela, kteriga sim pod svojim serzam nosila, in s' kterim sim toliko let tako serzhno shivela!

Ravno per svetim obhajilu sim s' zheldalje vezhi gorezhostjo ljubljeniga moje dushe profila, de bi mi skoraj viditi dal kraj svojiga stanovanja in svoje nebeshke zhasi.

Prav per serzhno sim ga profila, de bi skoraj tista frezhna ura prishla, de bi ga samogla od oblizhja do oblizhja gledati, in se zelo vezhnost te frezhe njegove prizhijozhnosti veseliti.

Per v' sim tem sim se pa vender popolnoma v' boshjo voljo podala, in sim raji hotela, de se je boshja volja spolnila, kakor moje shelje. Sraven je bilo pa sveto obhajilo moje veselje in moja mozh v' teh vednih vojskah, ktere sim prestati imela.

Sakaj, desiravno sim v' svojim serzu smiram s' nar gorezhnishiimi sheljami po nebesih hrepenela, je moglo vender mo- je vdajanje v' boshjo voljo to gorezhnost mojih sheljá tolashiti in sdershati.

Ah, moj sin! kakoshino ljubesen i- ma pazh tisti, kterimu je dobro per ser- zu, desilih je odlozhen od svojiga ljub- ljeniga? Taki sizer smiram Boga profi: Pridi k' nam tvoje kraljestvo! pa vender nizh prav ne shelji, de bi se mu to kraljestvo perblishalo.

Kristjan, kteri Jesusa is zeliga serza ljubi, je perpravljen, desilih se natora smerti boji, vse dati in sapustiti, kar mu je na svetu nar ljubshiga, de bi le samo- gel s' Jesufam v' nebesih sklenjen biti.

Odlozhen od svojiga Boga omaguje in sdihuje; „le takrat bo nasiten, kader se mu bo tvoja zhaft per- kasala.” *)

On klizhe s' kraljevim prerokam v' veliki gorezhnosti svoje ljubeshni: „Ah! kedaj bom tje prishel, in se pred boshjim oblizhjem perka- sal!” **)

*) Pf. 16, 15. **) Pf. 41, 3.

Pravimu kristjanu, je to odlashtanje grosno teshavno, in je sa-nj nar hujshi skufhnja. On v' letim svojim terpljenju nikjer tolashbe ne najde, kakor kader se popolnoma v' boshjo voljo poda, in kader k' svetimu obhajilu perstopi, in sizer tolikorkrat, kolikorkrat mu boshji namestnik, kateri posna stan njegove duše, perpušti.

Njegov ljubljen Jesus, kateri je v' svetimu sakramentu pod podobo kruha ravnno tako prizhijozh, kakor v' nebefih, ga obifhe in se s' njim pogovarja. Njih ferzà sta takrat popolnoma med seboj sklenjena.

She majhino zhasa, in sagrinalo se bo odgernilo, „in mi ga bomo vidili, kakor je!“ *) —

*) Joan. 3, 2.

Sheftnajsti rasdelik.

Od perpravljanja k' smerti.

Zelo shivljenje presvete devize Marije je bilo vedno perpravlanje k' smerti.

Koliko saflushenja si je mogla nabrati, kér je nekaj zhes shestdeset let shivela, in smiram boshja ljubesen v' djanju fkosovala?

Nje ljubesen je smiram bolj rastla, na konzu njeniga shivljenja je bila ta ljubesen tako velika, de je Marija velikovezh savoljo velike gorezhosti lete ljubesni, kakor savoljo oflabljenja svoje nature umerla.

Posnemaj leto devizo, in posvezhuj Boga vse minute svojiga shivljenja, kteriga ti on ni sato dal, de bi na tem svetu bogat, zhashten, veliko zhiflan bil, de bi se svet nad teboj zhudil, ampak le sato, de bi mu flushil, in de bi si s' to flushbo krono vezhniga svelizhanja perdobil.

Ko bi tudi vse saklade sveta imel, in ko bi zhes vse ljudstva na semlji kraljeval; kaj bi ti vender od vsiga tega ostalo

per smerti? vse boš mogel sapsustiti, in tebe bo vse sapsustilo.

Le dobre dela, ktere v' shivljenju sa Boga storimo, nam she ostanejo per smerti.

Shkoda tolikanj kristjanov naj tebe bolj previdniga stori. Veliko jih je, ki nikoli na smert ne mislijo, kakor she le per konzu svojiga shivljenja. Takim je per smerti strashno shal, de so sa svoje vezhno svelizhanje, sa ktero bi ves trud she tako dolgiga shivljenja ne bil od vezh, le nektele dni, ali pa she komaj nektele ure obernili.

„Shtevilo nespametnih je neskonzhno.“ *) Ljudje so vezhidel tistimu enaki, kteri je she le takrat na perpravo k' svojim odhodu misliti sazhel, kader je she ura prishla, se od doma podat.

In so tudi enaki hudodelniku, kteri bi ravno takrat, kader ima obsojen biti, svojiga sodnika rasshalil; ali kteri bi na poti, ko ga she k' smerti pelajo, she na to mislil, kako bi si kakoshno veselje naredil.

*) Prid. 1, 15.

Ti pa nikedar na to ne posabi, de bo tvoje shivljenje minulo, in tako se gotovo ne bošh na to shivljenje navesoval. Shivi tako, de bošh smiram le vezhnost pred ozhmi imel, v' ktero bošh prishel po svojim shivljenji, in tvoje shivljenje bo keršhanfko.

Veliko ljudi je, ki se varjejo, de se na smert ne spomnijo, le sato, ko se je boje. Pa ravno to je nar boljshi perpomozhik, strah pred smertjo preganjati, zhe zhlovek na-njo misli, in se vedno sanjo perpravlja.

Sveto shivljenje stori smert prijetna; in misel na smert perpomore k' svetim shivljenju.

Vervaj, de te to, kar te danf vefeli, v' smertni uri ne bo shalilo. De bošh per svoji smerti vefel biti samogel, ifhi zeli zhaf svojiga shivljenja le v' brumnofti svoje vefelje.

Ko bi ti bilo fhe danf ali pa jutri umreti, ali bi bil perpravljien pred svojiga sodnika stopiti? Kakoshino pokoro fi storil? Koliko imash saflushenja pred Bogam?

Dobro tedaj oberni te dni, kteri ti fhe ostanejo. Pretezheniga zhafa nemo-

refh vezh nasaj poklizati, vender pa samorefh, (s' pomozhjo boshje gnade) zhe bosh sdaj s' vezhi pridnostjo delal, to fhe perhiteti, kar fi popred samudil, in ravno sato te Bog fhe na fvetu shiveti pufti.

Ali bosh ti fhe kaj dolgo shivel, ali bosh fkoraj umerl? Glej, tega ne vesh. Vedi faj to, „de bosh umerl, tako govori Gofpod,“ *) „ob uri, ob kateri fe tebi ne sdi.“ **)

Vfako minuto utegne zhlovek umreti, tedaj more tudi vfako minuto k' smerti perpravljjen biti, in more le to dobro premisliti, de kakorfhna bo smert, (frezhna ali nefrezhna,) takofhina bo tudi zela vezhnost.

Profi tedaj nebeshko kraljizo, de bo nameft tebe Boga sahvalila sa zhaf, kteriga ti fhe daje, de bi fe k' smerti perpravljjal; profi jo pa tudi, de bi ti gnado sadobila, fvoj zhaf prav fveto oberniti.

Svetó bosh pa takrat fvoj zhaf obernil, zhe bosh vfako fvoje djanje tako dobro opravil, kakor ko bi imelo sadnjo tvojiga shivljenja biti.

*) Is. 38, 1. **) Luk. 12, 40.

Zhe hozhefh sveto umreti, morefh v' veri, v' upanji in v' ljubeshi umreti. Obudi tedaj vezhkrat te zhednosti, one naj so tvoja poglavitna perprava k' smerti.

Premisli pa tudi, de tisti, kateri teh zhednost v' shivljenji ne spolnuje v' djanji, jih tudi per smerti nizh prav obuditi ne ve.

Sedemnajsti rasdelik.

*Od frezhne smerti pravizh-
nih.*

S l u s h a b n i k.

De bi samogli tisto neisrezheno veselje sapopasti, f' kterim je Jesus per tvoji smerti, o Marija! tvojo dusho napolnil, bi mogli tudi tisto ljubesen imeti, ktero je on do tebe imel.

Pa bi mogli tudi vediti, kako si ti Jesufa ljubila, de bi samogli nekolik sapopasti, kakoshno sveto in veliko veselje je tvoja dusha obzhutila, kader se je tisti

frezhni zhaš perblisheval, kateri te je imel f' tvojim Jesufam, kateriga si zhes vseljubila, skleniti.

Tvoj sadnji sdihlej je bil ravno tako miren, kakor ko bi bila prav gladko sašpala.

Od kod bi bil pa tudi strah pred smertjo prišel per tisti devizi, ktera je bila smiram le per Bogu, in ktera je le to ljubila, kar je boshjiga? per tisti devizi, ktera je na svetu le v' Bogu svojiga veselja iskala, in nobene druge zhašti ni poznala, kakor le njemu dopašti.

M a r i j a.

Zhe shelish, moj sin! de bi tudi ti tisti dan, kader se bosh is tega sveta lozhil, tistiga svetiga veselja deleshen bil, ktero sim jest per smerti imela, ne smesh svoje frezhe v' dobrotah tega sveta iskati.

Daj mi „smerti pravizhnih“*) umreti! To fizer vsak kristjan Boga profi, pa malo jih je, kateri dobrote tega sveta tako sapuste, in jih tako sanizhujejo, kakor so jih pravizhni.

*) IV. Buk. Mojs. 23, 10.

Vezhi del so ljudje le v' svet samishljeni, desiravno so sa nebefa stvarjeni. Kakofhno upanje bodo tedaj imeli v' nebefa priti, kader bodo mogli svet sapustiti?

Jesuf bo svojiga nebeshkiga veselja le tiste deleshne storil, kateri so v' shivljenji vse svoje veselje le v' njegovi ljubeshni iskali.

O, kako vesel je stan pravizhniga, kateri ima na konzu svojiga nevarniga in teshavniga shivljenja sprizhevanje dobre in mirne vesti!

Kakor greshnik per svoji smerti v' Jesufu le svojiga ojstriga sodnika vidi, tako vidi pravizhen v' njem le svojiga nar ljubeshnjivshiga ozheta.

Greshil je sizer tudi vsak pravizhen v' svojim shivljenji, morde she hudo in velikrat, pa ni potlej pokore odlashal do svoje sadnje ure.

Sraven tega sme pravizhni tudi sato v' boshjo milost upati, ker svoje shivljenje Bogu radovoljno ofra, in svoj ofer s' Jesufovim ofram na krishi sklene.

Od tistiga zhafa, kar se je popolna ma k' Bogu podal, se je smiram stanovitno vojskoval, de je tisto svestobo ohranil, ktero je bil Bogu dolshan. Kaj ima te-

daj drusiga perzhakati, kakor „krono pravize?“ *)

O, kako ti bo to fladko, moj sin! zhe bofh, kader se bo smert perblishevala, tudi ti kakor Jesus rezhi samogel: „Jest fvet sapustim, in grem k' Ozhetu,“ **) in bom plazhilo prejel, ktero mi je perpravil.

„Ozhe! jest fim te pozhasil na semlji; delo fim dokonzhal, ktero si mi dal, de ga storim. In sdaj, Ozhe! stori tudi ti mene zhasitljiviga.“ ***) Stori me po svoji dobroti deleshnigane besfhke zhasi, ktero si mi obljudil.

Kdor svoje svetilo smiram perpravljeno dershi, sene ustrafhi, kader sasli-fhi glas: „Glejte, shenin pride, pojdite mu naproti!“ ****)

Nikoli bi ne bila verjela, (je rekla neka sveta dusha v' svoji sadnji uri,) de je umreti tako fladko. —

Jesus tistim, kateri njega ljubijo, posebno per smerti prav obzhutiti da, kako je saref ljubesnjev.

*) II. Tim. 4, 8. **) Joan. 16, 28. ***) Joan. 17, 4. 5. ****) Mat. 25, 6.

On ne perпусти, de bi serze, ktero je v' shivljenji le njega samiga ljubilo, v' smerti njega sapustilo. She le f' svojo gnado ga enakiga stori bakli, ktera, preden ugafne, she le prav svetlo plemen poganja.

Shivi tedaj v' svesti ljubesni, in bosh v' gorezhi ljubesni umerl.

S l u s h a b n i k.

O moja mati! nar vezhi gnada, ktere shelim, in ktero bi nar rajshi od dobrotljiviga Boga prejel, je ta, de bi v' takih obzhutljelijih umerl, kakor ti. —

V' ljubesni, od ljubesni in sa ljubesen shiveti, in potlej is ljubesni umreti, o, kakofhno vefelje obudi v' serzu pravihnikh taka smert! —

Taka smert, to so moje nar vezhi shelje. — Ah! ali pa sme grefhnik, kakor sim jest, take shelje obuditi?

Profim te, o mati boshja! sprofi mi od Jesufa, kteri je sgoli ljubesen do mene, to gnado, de se saj nekoliko vdeleshim take smerti is ljubesni. —

V' ljubesni do Jesufa umreti, tako umreti, de bi bil sadnji sdihlje mojiga

shivljenja, sdihljej ljubeshni do Jesufa, o kolikoshna srezha! vezhi srezha, kakor je vse, kar zhloveshko serze rasveseliti samore!

O moj Jesuf, moj svelizhar, moj Bog! dodéli mi to veliko gnado! Per tisti neskonzhni ljubeshni, f' ktero me tvoje presveto serze ljubi, in per nesmerjeni ljubeshni, f' ktero te je serze tvoje svete matere ljubilo, te profim sa-njo.

Osemnajsti rasdelik.

Od svetih shélj, umreti.

S l u s h a b n i k.

O sveta deviza! tisti zhaf, kteriga si po Jesufovim vnebohodu she na svetu preshivela, je bil sa-te zhaf shalostniga sdihovanja.

Tajala se je tvoja dusha v' prezhistim ognji boshje ljubeshni; pa se je veliko bolj pozhasi tajala, kakor si shelela.

Jest sim pa le vse prevezh na svet navesan tako, de si ne morem nizeh prav

misliti tistih svetih shelj, umreti, ktere si ti do konza svojiga shivljenja v' svojim ferzu imela.

Zhe komej sapopadem shelje Davida, kader je vidil, „de njegovo popotovanje tako dolgo terpi,“ *) in shelje apostelna Pavla, kader je tako mozhno „shelel rasvesan biti;“ **) kaj hozhem she le od tvojih shelj misliti?

Ko bi v' mojim ferzu le nekoliko tisti ogenj svete ljubeshni gorel, od kteriga si bila ti vsa vneta, o, kako sanizhljiv bi se mi svet sdel, in kakoshni gorezhi sdihljeji bi se is mojiga ferza vsdigovali, kader nebesa premishljujem!

Ali samore ferze, ktero le Jesusa ljubi, kaj drusiga na svetu sheleti, kakor enkrat Jesusa vezhno vshivati?

Ko bi se mi tudi vse dobrote zeliga sveta ponujale, de bi me nar srezhnishiga na svetu naredile; ali bi ne imel vender she smiram rezhi: „Nar boljshi bi bilo sa-me, umreti, in s' Kristusam biti.“ ***)

*) Pf. 119, 5. **) Filip. 1, 23. ***) Filip. 1, 23

Koga lo vſe te dobrote ſa tiſtiga, kteri Jeſufa poſna, in njega ljubi! Jeſuf je nar. vikſhi dobrota, v' Jeſufu ſo vſe dobrote.

S' Jeſufam biti, f' tem uſmiljenim ozhetam, f' tem perſerzhnim prijatlam, f' tem dobrotljivim uzhenikam, f' tem preljubesnjam odrefhenikam!

S' Jeſufam biti, njegovo prizhujozhoſt vſhivati, njega is zele duſhe ljubiti, njega vezhno ljubiti! o nebeſhka kraljiza! ali mi ſamore ſemlja, ali mi ſamore zeli ſvet kakofhno tako frezho dati, de bi v' nji vidil le ſenzo te frezhe!

O, de bi ſe ſkorej tiſto frezhno ſtanovanje, kjer Jeſuf prebiva, meni odperlo! Le ſam Jeſuf ſamore vſe moje ſhelje potolaſhiti!

Pa kakor ſi od ene ſtrani ſmert ſhelim, de bi ſkorej s' njim ſklenjen bil, tako ſe od druge ſtrani bojim, pred njegov ſodni ſtol ſtopiti. — Pa ſaupam v' miloſt ſvojiga ſvelizharja, in ſaupam tudi na tvojo proſhnjo, o moja preljubesnjava mati!

M a r i j a.

Saref, moj sin! le saupaj, in terdno saupaj! Ref je, de je Jesus strashen sodnik, pa je tudi nar dobrotljivshi odre-shenik.

Vtisni si strah pred njegovo sodbo dobro v' spominj; vender pa naj saupanje in ljubesen ta strah premagata.

Boj se, ljubi pa she bolj! — Bolj ne moresh Jesusu svoje ljubesni skasati, kakor s' sheljami, de bi ga she skorej v' njegoyi zhafti vidil, in de bi skorej svet sapustil, kjer zhlovek tako lahko njemu nesvest postane.

Zhe imash te shelje, moj sin, (in ljubish Jesufa,) saupaj, Bog te bo obzhasu tvoje smerti pred tvojimi sovrasniki varoval. In tudi jest bom takrat sa-te profila, de bi ti Bog pomagal, sakaj jest smiram skerbim sa svoje otroke, posebno pa v' smertni uri.

Devetnajsti rasdelik.

Od ljubesni do Boga.

S l u s h a b n i k.

Ti si tedaj umerla, o devishka mati! — in si umerla od sgoli ljubesni do Boga. — Boshja ljubesen je sdaj f' svojim mozhnim ognjem dar poshgala, kteriga si je bila she od sazhetka svetá perpravljala.

Letá takó sa Boga vneta, v' njegovo voljo tako vdana, tako svešta in svešta dusha ni mogla drugazhi, kakor le tako od njeniga telefa odlozhena biti.

Jest se ne zhudim nad tem, de te vidim od sgoli ljubesni umreti, ampak nad tem se zhudim, de tvoja tako gorezha, stanovitna in mozhna ljubesen ni she préd tvojimu shivljenju konza storila.

Zhista in bres vsiga madesha, kakor si prishla is rok svojiga stvarnika, si le njega samiga, kakor hitro si ga spoznala, ljubiti isvolila; in tvoje serze je shivelo in se je redilo le od ognja boshje ljubesni, od kteriga je popolnoma napolnjeno bilo.

V' svojim zelim shivljenji nisi nobene druge ljubescni imela, kakor le do Boga. Vse, kar je bilo v' tebi: misli, obzhtljeji, besede, djanje, strah, upanje, veselje, shalost, s' eno besedo, vse je shlo na to ljubescen.

Bolj ko zhlovek boshjo velikost in njegove neskonzhne popolnosti posna, bolj ga najde vse ljubescni vredniga, in bolj ga tudi ljubi.

Pa, ktera njegova stvar ga je kedaj boljshi sposnala, kakor ti?

O serza svetnikov! ve ste bile polne ljubescni do Boga, ali serze Mariino je pa she zhesteklo od te ljubescni.

O Serafini! vasha ljubescen do Boga je velika, pa zhe se permeri velikimu ognju Mariine ljubescni, je vasha le iskriza. —

„O mati zhiste ljubescni!“ *) ko bi tudi nasha ljubescen smiram takoshina bila, kakor tvoja, potlej bi she le samogli na tanko isrezhi, kako velika je bila tvoja ljubescen.

Ti si umerla od ljubescni, in mi, mi ne shivimo od nje! — Mi si ne persade-

*) Sir. 24, 24.

vamo, de bi to frezho dosegli, saj v' ljubesni umreti!

M a r i j a.

Kaj vender delash, moj sin! na tem svetu, zhe pa ravno tiste rezhi ne storish, savoljo ktere si na svetu? Bog te je stvaril, de bi njega ljubil.

O neisrezhena neumnost ljudi, kteri svoje serze na vsako drugo ljubesen navesujejo, le na tisto ne, ktera jih le sama samore zhasno in vezhno frezhne storiti!

Versi od sebe, moj sin! tisto nesrezhno mlazhnost, ktera te na poti boshje ljubesni sadershuje. Glej, sej si po te poti she komej nektere stopinje storil.

Ti se bojish, de bi se mogel sam sebe premagovati. — Kjer nobene teshave sraven ni, tam ni prave ljubesni. Tista ljubesen, ktera se she le takrat fkasovati sazhne, kader vidi, de sraven nizh terpeti ne bo treba, ni resnizhna.

Tvoja ljubesen naj bo bres mere, in serzhna, in bodi perpravljien, raji vse dobrote tega sveta sgubiti, kakor gnado

boshjo, in raji vse hudo prestati, kakor nar manjši greh storiti.

Kader bo enkrat tvoja volja od sve-
te ljubescni vneta, potlej se ti ne bo nizeh
nemogozhe sdelo. „Ljubescen je
mozhna, kakor smert, *) in ne ve
sa nobene teshave.

Slabosti poboljšhaj, pozhutke ukro-
ti. Le prav ljubi; ljubescen bo vse to o-
pravila, in v' kratkim zhasu bo vse opravi-
vila.

Nikar nizeh drusiga ne ljubi, kakor
kar Bog ljubi. Zhe sraven njega s'he kaj
drusiga ljubish, ljubi le tako, kakor
je njemu dopadljivo. V' vsih rezheh,
ktere ti dopadejo, naj ti le Bog dopade.

Prava ljubescen sa vse to nizeh ne ma-
ra, kar Bog ni. Ona le njega ishe, in
povsod hozhe le njega imeti.

Zhe te bo ta ljubescen gospodarila in
vodila, moj sin! potlejbosh frezhen. Da-
lje ko bosh shivel v' nji, bolj bosh she-
lel, s'he v' nji shiveti. Ref je sizer, de
se bosh sraven mogel premagovati, in
bosh imel marsikaj prestati; pa per vsm

*) Vič. Pef. 8, 6.

tem bi ti vender ne bilo prav, ko bi v' njeni flushbi ne bil.

Ta ljubesen naj bo tvoj saklad. Ona ti bo, kader se bošh tudi v' nar vezhih potrebah snajdel, vezh salegla, kakor she toliko bogastva.

Posebno bošh pa per smerti obzhu- til, kako frezhen si, zhe se od te ljubesi- ni popolnoma gospodariti dasih.

Smert, ktera je skorej sa vse ljudi tako nepokojen in strashen zhas, je sa krist- jana, kteri je poln ljubesi do Boga, zhas veselja in nar flajshiga miru.

Prepusti se tedaj boshji ljubesi; daj se popolnoma od nje voditi; ona naj te k' vsmu dobrimu perganja, in le v' nji shivi. Glej, de bošh vse is ljubesi bosh- je storil.

S l u s h a b n i k.

O nar mogozhnishi deviza! kader te flishim, mozhne shelje v' febizhutim, de bi sanaprej nobeniga drusiga vladni- ka ne imel, kakor boshjo ljubesen.

Ker samore le moje ferze Bogu do- pasti, in ker Bog od mene le ferze imeti hozhe, she ni vezh moje, in ni vezh sa

stvari. Le njemu ga prepustim, njemu ga popolnoma isrozhim.

Te shelje pridejo is njegove gnade, ktero fi mi ti sprofila. Bres njega, bres njegove pomozhi ga ne morem ljubiti, ne morem ga dosti ljubiti, in v' njegovi ljubesni stanovitni ostati.

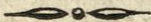
Ah! nikedar ne nehaj sa-me profiti, de bi njegove ljubesni nikoli is serza ne sgubil!

Pa posnam svojo nestanovitnost, in fim v' strahu savoljo nje. Ti jo pa tudi posnash, ker mi jo tako po pravizi ozhitash. Podpiraj me tedaj s' svojo mogozhno pomozhjo.

Prozh od mene, sanizhljive in minljive stvari tega sveta! Ve ste smert moji-ga serza! Moje serze hozhe vender enkrat shiveti, ali bi se pa moglo rezhi, de shivi, ko bi bres boshje ljubesni shivelo?

Stvari naj se le pertoshijo, kakor se hozhejo, zhes to, de jih sapustim. One so mi le na vides k' dobrimu flushile, sraven so me pa ob mojo pravo frezho perpravile. In tako dolgo jih bom sanizheval, dokler mi bodo boshjo ljubesen manjshale.

O deviza Marija nar lepshi sgled ljubeshni! v' mojim ferzu se bodo she sdaj nebesh sazhele; sakaj ravno tako, kakor si ti na semlji shivela, in kakor sdaj v' drushini vshih svetnikov v' nebeshih shivish, shelim tudi jest shiveti, in le Boga famiga ljubiti, in veselo saupanje imam, de bom tudi v' ljubeshni boshji umerl, in nje-ga vezhno ljubil.

Dvajseti rasdelik.

De nam je svelizhanje v' plazhilo obljubljeno.

S l u s h a b n i k.

O sveta deviza! ti si tedaj dosegla tisto nebeshko zhasht, ktero ti je nar vikeshi plazhevaviz savoljo tvojih zhednost in savoljo tvojiga saflushenja perpravil.

O, kedaj bom pa jest leto zhasht vidil? Kedaj jo bom v' drushini angeljev in svetnikov pregledovati, in se zhes nje svetlobo zhuditi samogel? Kedaj bom samogel svoj glas s' njih glasam skleniti, tvo-

je saflushenje povikšhevati, in tebe spodobno hvaliti? —

Viſoka ſtopnja, na ktero ſi v' nebesih povikšhana, ti ni bila od Jeſufa le sato dodeljena, de bi bil on ſvojo mater pozhaſtil; ampak ta viſoka ſtopnja je saflusheno plazhilo ſa vſe to, kar ſi ſtorila, de ſi popolnoma po boſhjimu iſvoljenju in po njegovih namenih ravnala.

Nikoli bi ne bila ti tako viſoko priſhla, ko bi bila le ime boſhje matere imela, ko bi ne bila ſvojimu boſhjimu Siſnu med vſimi nar bolj podobna s' ſveſtim poſnemanjem njegove ſvetoſti.

Svetoſt tvojiga ſhivljenja je bila v' ozheh preſvetiga Boga tvoje nar vezhi saflushenje.

M a r i j a.

Moj ſin! nobeden ne pride v' nebeſa, kateri ſe ſhe na ſemlji ne ſveti.

Savolj poſvetne imenitnoſti, ſavoljo bogatſva, ſavolj uzhenoſti Bog nobeniga v' nebeſa ne vſame; ampak le tiſtiga vſame, kateri ſe teh rezhi prav poſluſhi, in kateri ſi v' ſvojim ſhivljenju veliko saflushenja nabere.

„Gospod v' nebesih ne gleda na stan ljudi,“*) in bo vsaki mu po njegovih delih povernil.“**)

Tiste dushe, ktere so sdaj v' nebesih nar bolj povikshane, so bile she na semlji nar svetejsi in nar popolnishi.

Bog vse drugazhi sodi, kakor ljudje. Ludje vezhidel le po sunanjim sodijo, kakor je na vides. Le sam Bog prav posna saflushenje in brumnoft.

On ti je veliko plazhilo namenil; pa hozhe, de ga morefh saflushiti. De bi ga saflushil, ti dagnade in pomozh. Zhe se bosh teh gnad dobro posflushil, bo on dopolnil, kar je obljubil.

Ref je fizer, de bo le svoje lastne darove v' tebi poplazhal, vender bo pa sraven tudi tvoje zhednosti in dobre dela poplazhal.

On vse na tanko ve, kar sa-nj storfih; in zhe le kosarz mersle vode v' njegovim imenu komu dash, she tega ne bo bres plazhila pustil.***)

*) Efes. 6, 9. Riml. 2, 6. ****) Mat. 10, 42.

Kako veselo more to sa. te biti, moj sin! de tako ljubesnjivimu, tako dobrotljivimu in tako zhaštitljivimu Gospodu flushish.

Svet, kterimu ljudje tolikanj dopasti shele, svoje flushabnike grosno slabo plazhuje. Ti pa lahko rezhesh: Vem, komu sim veroval, in sagotovljen sim, de je on mogozhen, to kar je meni saupaniga, do tistiga dne ohraniti." *) Gospod, kterimu flushim, ta mi bo povernil.

Od njegove milosti perzhakujem vezhno krono, ktera se bo tolikanj bolj svetila, kolikor mu bom bolj na tanko in stanovitno svešt v' vsih rezheh, ktere so mu dopadljive.

Sdaj pa sam sebe sprashaj, moj sin! in premisli, koliko storish, de bi plazhilo, ktero ti je namenjeno, dosegel in sadobil. — Stori rajtengo sam seboj, in se vprashaj: Kje je moje premagovanje? ktere zhednosti sim v' djanji skasoval? ktere dobre dela opravil? koliko saflushe-nja bom samogel skasati pred sodnim stolam boshjim? —

*) II. Tim. 1, 12.

S l u s h a b n i k.

Ah! ne morem bres velike framote na to misliti, kako malo sim si do sdaj persadeval, de bi nebeshko plazhilo saflushil! —

M a r i j a.

Nikar ne peshaj, ne omaguj, moj sin! sej ga she lahko saflushish, sej te she gnada nagovarja in perganja, le v bogaj jo, le moli, jokaj, delaj, terpi in sam sebe premaguj. Stopi v' stopinje svetnikov, in bosh, kakor oni, vezhno svelizhanje dosegel.

S l u s h a b n i k.

Pod tvojim varstvom se podam sdaj is stanu svoje mlazhnosti, v' kateri sim do sdaj shivel. Sdaj si bom s' tvojo pomozhjo persadeval, de bom s' svojo gorezhoshjo te nerodovitne leta popravil, kterih sgubo objokujem.

Zhuvanje, solse, pokorshina, satiranje, poterpljenje v' krishih in teshavah; o kako obilno bo vse to pover-

njeno, ko bi le majhno zhasa tisto veselje vshival, kteriga svetniki na vezhne zhasa s' svojim Bogam vshivajo! —

In sraven tega je Gospod, kterimu flushim, she sam na sebi popolnoma vreden, de si persadevam, njemu dopasti.

Sares, njemu hozhem flushiti, njemu dopasti, si hozhem persadevati, ne toliko savoljo vezhniga plazhila, kteriga mi hozhe dati, zhe mu bom svest ostal, ampak veliko vezh savolj njega samiga. —

Zheterte bukve.

V' kterih je popisano, s' kakoshnim pozhestenjem, s' kakoshnim ajfram, s' kakoshno ljubesnijo, s' kakoshno perserzhnostjo in s' kakoshnim saupanjem do presvete devize Marije morejo nashe serza napolnjene biti.

Pervi rasdelik.

Od visokosti matere boshje.

S l u s h a b n i k.

Naj bodo nashe misli od tebe, o sveta deviza! she tako visoke, vender ne

bodo nikoli dosegle tvoje visokosti. Ona she vselej vse nashe sapopadke preseshe.

De bi samogli po vrednosti od tebe govoriti, bi mogli préd v' stanu biti sapopasti, kaj je to: sa Bogam nar vikshi biti, in v' gnadi, v' popolnamastih, v' mogozhnosti in v' zhasi nar vezhiga sazhudenja vreden biti.

Od tebe je rojen Jesus f. Sveti evangeli, kateri nas to resnizouzhi, nizh drusiga tebi k' zhasi ne perstavi, in le sato, ko she sama ta beseda vso hvalo v' febi sapopade, ktera se ti dati samore.

Ker si tako visoko povsdignjena, de si boshja mati postala, si tako rekozh kakor v' nekakoshno shlahto prishla s' nar vikshim Gospodam.

Ravno s' tem, ko si njegova mati, si mu tako bliso, kolikor je stvar kolj mogozhe.

Leta tvoja zhasi te je s' posebno savelo s' Bogam sklenila, tako de si zhudno in le tebi lastno, hzhi Boga Ozheta, mati Boga Sinu in nevesta Boga f. Duha postala.

Po tej saveli si tedaj saref kraljiza sveta in kraljiza nebes. — Zhe tedaj pravimo: Jesus je od Marije ro-

jen, je ravno tako, kakor ko bi rekli: Marija je sa Bogam nar vikshi.

O devishka mati! tisti angelj, kateri je v' gnadi in popolnamasti vikshi, kakor vsi drugi angeli, je toraj le tvoj flushabnik; tako velik raslozhik je med teboj in med njim! —

Tvojo visokost po visokosti tvojiga Sina presodim; sakaj njegova visokost tudi tebe poviksha, in is zhashtitljivosti sinu se zhasht matere sposna.

Lahko sapopadem, de leta visoka zhasht, ko si Jesufova mati, je isvirk vsih gnad, ktere ti je Bog, po svojimu dopadajenju, tako obilno dodelil, in vsih tistih posebnih dobrot, s' kterimi je le samo tebe s' veseljam obdaroval.

Sapopadem, de imash, kakor mati Jesufova, tako rekozh nekako oblast zhes saloge vsih gnad, zhes ktere je Jesus gospodar; ker s' svojo proshnjo nesmerjeno veliko premoresh per Jesufu.

Sapopadem, de nektele sploshne postave, ktere so shtrafenge perviga greha, niso mogle sadeti matere mojiga Boga, lete tako ljubesnive, tako ljubljene in od vekomaj isvoljene matere.

Sapopadem, deti, ker si Bogu shivljenje dala, s' kterim najje odrefhil, saflufhifh, fredniza nafhiga odrefhenja imenovana biti, bres de bi bila s' tem pomanjshana zhaft tvojiga fina, ker je le on sam prav sa prav nafh frednik.

Ali kdo pa popolnoma sapopade visokost tvoje zhafti! — Ah! tvoja zhaft je tako velika, de je she Serafini ne morejo sapopasti, ampak le zhudijo se nad njo.

Vse, kar je Bog sa-te storil, si ti fama, prizho tvoje svete tete Elisabete, ob kratkim s' temi besedami na snanje dala: „Tisti, ki je mogozhen, je meni velike rezhi storil.“ *)

Inf. zerkev, desiravno te tako ljubi, in desiravno te tako v' zhafti ima, more vender obstati, de fama ne ve, s' kakofhno hvalo bi te povikshevala, ker si tistiga, kteriga nebefa obfezhi ne samorejo, pod svojim ferzam nosila.

O prezhudna mati mojiga Boga! prav v' ferzu obzhutim v' tvoji prizhujozh-

*) Luk. 1, 49.

nosti nar vikšhi in nar prijetnišhi sazhudenje! Svet strah me obide, in tako spošhtovanje, de se zhutim kakor nizh proti tebi, kader tvojo velikost in visokost premišljujem! —

Drugi rasdelik.

Kako je Marija Jesusu podobna.

S l u s h a b n i k.

Kader premišljujem, o mati boshja! tvoje rojstvo, tvoje shivljenje, tvojo smert, tvojo visoko zhašt v' nebefih, videm, de si Jesusu popolnoma podobna, kar me prav perferzhno veseli.

Od vekomaj si bila v' boshji previdnosti s' svojim Sinam sklenjena. — Vezhnamodrost pravi v' s. pismu: „Gospod me je v' lasti imel v' sazhetku svojih potov. Od vekomaj sim postarljena. Kader je Bog semlji fundament postavil, sim per njem bila, in sim vse s' njim

ravnala." *) — Te besede so fizer le od Jesusa rezhene, vender jih pa s. zerkev tudi na - te oberne.

Koliko obljud in prerokovanja, koliko podob in poménov se najde v' starim testamentu, kateri, ker Jesusa osnanujejo, tudi tebe osnanujejo.

Jesuf je bil po svoji natori od vsiga greha prost; ti pa, ker nisi nikoli poverbaniga greha imela, si bila od vsiga, tudi nar manjšhiga lastniga greha prosta.

Beseda boshja, ktera je bila v' tebi skrita, je bila tistih devet meszov s' teboj nekako sklenjena, kakor de bi bila eno in ravno tisto s' teboj.

V' njegovi prvi mladosti si Jesusa s' svojo kervjo shivila, ktera se je v' njegovo kri spreobernila.

Do tridesetiga leta je on svoje skrito, in tiho shiviljenje s' teboj preshivel. Vkupaj sta stanovala, vayne okolstave, vayne dela in misli so enake bile.

V' njegovim evangelskim shiviljenji, (kader je okoli hodil, in svoj evangeli pridigoval,) si mu, kolikor ti je bilo mogoche, per njegovih delih pomagala, ka-

*) Prip. 8, 22 i. t. d.

kor si tudi v' njegovim terpljenji njegoviga saframovanja in rasshaljenja delešna postala.

Jesuf je bil nar bolj ponishen, krotak, usmiljen in poterpeshljiv med vsimi moshkimi; in ti si bila nar bolj poterpeshljiva, usmiljena, krotka in ponishna med vsimi shenškimi.

V' Jesufu je sberalishe vsih boshjih in nevstvarjenih popolnamast, v' tebi pa sberalishe vsih stvarjenih popolnamast, tode tako posebno, de vse popolnamasti angeljov in svetnikov pred tvojimi sginajo.

Jesuf je tebe s' nar vezhimi zhednostimi tako sebi enako storil, de si bila ti njegova shiva podoba.

Ti si ostala, kakor Jesuf, v' grobu nestrohnjena. On je od smerti vstal is lastne mozhi, ti si vstala is posebne gnade, ktero ti je dodelil.

Kakor on, tako si tudi ti s' dusho in s' telesam v' nebesa shla. On sedi na desnizi Boga Ozheta, in ti sraven njega.

Jesuf je vsigamogozhen sam od sebe; ti pa si nar mogozhnishi sa svojim Sinam, kteri te je postavil, de nam njegove gnade delish.

On je kralj nebes in semlje; ti pa si kraljiza vsih angelov in vsih ljudi.

Kjerkoli ljudje Jesusa molijo, tudi tebe zhašte. Kjerkoli kakofhna dusha Jesusa ljubi, tudi tebe perferzhno ljubi, in kjer je kakofhen tempelj k' njegovi zhašti postavljen, se tudi kakofhen spomin k' tvoji zhašti najde.

V' serzu in v' ustih pravih kristjanov je sladko ime Marije s' sladkim imenam Jesusa smiram sklenjeno.

Velikokrat sklene s. zerkev v' svojih svetih molitvah tvoje pozhaštenje s' Jesufovim pozhaštenjem, in obhaja skrivnosti tvojiga shivljenja, kakor skrivnosti Jesufoviga shivljenja.

Jesuf je kralj vsih zhasov, sazhetik gnade, nash besednik per Ozhetu, on je Bog milosti in vsiga veselja, in je luzh sveta.

In tebi s' s. zerkvijo pravimo: Kraljiza sveta, kraljiza nebes, nasha besedniza, mati gnade, mati milosti boshje, pomozhniza vsih revnih, in svesda, ktera nash ob zhasu hude ure h' kraju vezhniga svelizhanja perpelje.

Vezhna hvala bodi Jesufu, de ti je vse te posebne gnade in dobrote dodelil, ktere je taki materi s' velikim veseljam skasoval.

O sveta deviza! kakor so te resnize, ki sim jih sdaj tukaj pred teboj premisljeval, tebi k' nar vezhi zhasi, ravno tako pa tudi grosno rasvesele moje serze in serza vsih kristjanov, ktere te ljubijo.

Tretji rasdelik.

*Od visoke zhasi Mariine v
nebesih.*

S l u s h a b n i k.

Kraljuj, o sveta deviza! kraljuj na vezhno v' nebesih povsdignjena zhes patriarhe, kterih svestobo — povsdignjena zhes preroke in apostelne, kterih serzhnost — povsdignjena zhes marternike, kterih stanovitnost — povsdignjena zhes devize, kterih zhifost — povsdignjena zhes vse pravizhne, kterih ponishnost — povsdignjena zhes vse angele, kterih pokorfino — pov-

sdignjena zhes vse Serafine, katerih ljubesen — si delesh prefegla.

Sazhudenje in zhašt ti skasujem na tvojim svetim sedeshu, kjer si po tvoji mozhi, ki jo per Bogu imash perbeshalishe gresnikov, podpora pravizhnih, upanje revnih in pomozh vsih narodov.

Zhašt in hvala bodi Gospodu, de te je k' taki neismerjeni visokosti in zhašti povsdignil, in de ti je she to dodelil, de je tudi tvoje telo, she pred sploh vstajenjam od mertvih, ravno te zhašti deleshno.

Spodobilo se je, de je to tako zhisto telo, v' katerim je sam Bog zhlovek postal, pred strohnjenjam v' grobu obvarovano bilo.

Ali kdo je pa v' stanu kedaj leto visoko zhašt sapopasti? Zhe „nobeno oko ni vidilo, nobeno uho ni slishalo, tudi v' ferze nobeniga zhloveka ni prishlo, kar je Bog tistim perpravil, kateri ga ljubijo;” *) ali smo v' stanu tedaj sapopasti, kaj je Bog tebi perpravil, tebi, ki si ga bolj ljubila, kakor vsi svetniki vkup?

*) I. Kor. 2, 9.

Zhaſt, ktero ti v' nebeſih vſhivaſh, ni le ſamo tvoji viſoki imenitnoſti, ampak je tudi tvojimu velikimu ſafluſhenju permerjena.

De bomo ſamogli od viſokosti lete zhaſti bolje ſoditi, premiſlimo le ſamo to, de je ſam Bog ſvojo laſtno mater pozhaſtiti hotel.

Ker ſe pa velikost zhaſti, ktero ſvetniki v' nebeſih vſhivajo, po velikosti njih ſafluſhenja preſodi, more tudi viſkost tvoje zhaſti po velikosti tvojih zhednoſt smerjena biti.

Ti imaſh v' nebeſih ſvojo laſtno odlozheno viſkost, in ſvojo posebno ſtopnjo, ktera je fizer neſkonzhno delezh pod Bogam, pa vender neisrezheno viſoko povſdignjena zhes vſe, kar ni Bog.

Spodobi ſe, de ta, ktera je od Jeſuſa to oblaſt prejela, de je on ſam pod njeno pokorſhino bil, de ta ſdaj pravizo ima zhes angelje in ſvetnike kraljevati.

Ah, s' kakorſhino ſkerbjo, s' kakorſhino radovoljnoſtjo oni tebi pokorſhino ſkaſujejo, in vſo zhaſt, ktera ſe tebi ſpodobi?

Neisrezheno ſo veſeli zhes to oblaſt, ktero imaſh ti zhes-nje, in ti s' toliki-

fhino perferzhno svestobo flushijo, de ima sam Bog dopadenje nad njo.

Bres prenehanja Boga hvalijo savoljo teh neisrezheno velikih gnad, ktere ti je dodelil; neprenehama ga hvalijo savoljo te tako visoke zhasi, ktero ti skasuje.

Ah, kakofhno rasveseljenje se snajde v' tistim pozheshenji, f' kterim te povishujejo! S' kakofhnimi obzhutki svete ljubeshni do tebe so njih serza napolnjene!

Kako mozhno shelé, de bi ti tudi na semlji ravno tako popolnoma sposnana bila, kakor v' nebesih, sato de bi ti serza vsih ljudi perdobljene bile, de bi ti povsod prav pozheshena bila.

O ljubeshnjiva kraljiza, nebeshkiga Siona! ali bom jest kedaj to frezho imel, de bom tvojo in tvojiga Sina hvalos' svetniki pel? Ali bom kedaj tistiga neisrezheniga veselja deleshen, ktero je tebi dodeljeno?

M a r i j a.

Moj sin! de bosh vezh mozhi sado bil, in de bosh v' vojskovanji, ki ga imash she prestati, premagal, in de bosh

tudi vse sadershke, kateri se tvojimu svelizhanju soperstavijo, s' možno roko is poti spravil: premisli vezhkrat vezhno plazhilo, ki ti ga je Bog perpravil, zhe bofh do konza svest in stanoviten ostal.

Premisli, de te v' nebesih taka zhasht zhaka, ktera ti bo vse sanizhevanje neskonzhno povernila, taka dobrota, ktera ti bo vse teshave neskonzhno povernila, taki mir, kateri ti bo vse persadevanje neskonzhno poplazhal, tako veselje, ktero bo neskonzhno vezhi, kakor vse tvoje terpljenje.

Ker je le Bog velik, samore tudi le on velike in prave plazhila dajati. Per fhtrafengah v' pekli se skashe kakor Bog, in per plazhilu v' nebesih se skashe kakor Bog. —

O moj sin! zhe si tako frezhen, de delo svojiga svelizhanja dobro dokonzhasth, bofh Boga gledal, njega vshival, njega ljubil; in se ne bofh nikdar navelizhal, njega gledati, vshivati in ljubiti; sakaj Bog, defilih je sam na sebi smiram nespremenljiv, je vender svojim isvoljenim vselej nov.

V' frezhnim nebeshkim previbalshi je sgoli veselje bres shalosti, sladkost

bres sopernost, pozhitik bres nepokoja,
mir bres strahu in vshivanje bres vfiga
navelizhanja.

V' nebesih ni nobene druge volje,
kakor boshja, in nobeniga drusiga nag-
nenja, kakor k' Bogu. Isvoljeni so boga-
ti, mogozhni, frezhni s' njim, in v' nje-
mu.

Persadevaj si, moj sin! de leto vezh-
no frezho dofeshesh, persadevaj si bres
prenehanja. — Nikar ne rezi: She tako
dolgo se vojskujem, sim she tolikokrat
sam sebe in svoje sovrashnike premagal;
ali she sdaj nisim dosti storil? — „Kdor
bo do konza stanoviten ostal, ta
bo svelizhan.“ *)

S l u s h a b n i k.

O deviza Marija, ktera si sa Jesusam
moje upanje in moje shivljenje! sprosi mi
gnado, de bom stanovitno Bogu flushil,
in po tem revnim shivljenji mi poka-
shi Jesusa, svojiga Sina.

She vshivanje njegove gnade je po-
kushnja nebeshkiga veselja, in da dushī

*) Mat. 10, 23.

obzhititi, kako je on ljubosnjiv; ah! kaj bo pa s'he le takrat, kader bo dušhanjega samiga gledala in vshivala? —

Zheterti rasdelik.

*Od srezhe s. Janesa, kterimu je
Jesuf Marijo sa njegovo ma-
ter dal. Te srezhe so vsi krist-
jani deleshni.*

S l u s h a b n i k.

O mati mojiga svelizhanja! kakofhna srezha je bila ta sa s. Janesa, de ga je umirajozhi Jesuf sa tistiga isvolil, kteri ti je bil namesti samiga Jesufa dan!

Skosi to je postal tvoj sin, in ti njegova mati. Kako po resnizi se tedaj on v' s. evangeliu imenuje „tistiga uzhenza, kteriga je Jesuf ljubil.“ *)

Njegova ljubesen do Jesufa, in njegova svestoba, ker je s' tabo vred dogo-

*) Joan. 19, 26.

re Kalvarije sa Jesusam hodil, mu je to posebno gnado perdobila.

Ali mu je samogel njegov boshji uzhenik, kader je umerl, kakoshno vezhi erbfhino sapustiti? — Pa, s' kakoshno hvateshnostjo je tudi leto erbfhino prejel!

Nar zhaftiljivfhi sadershanje prizho tebe, pokorshino po tvoji volji, vedno fkerb ti ustrezhi; s' eno besedo, vse ti je fkasal, de bi se te gnade vredniga storil, ki mu jo je Jesus fkasal.

Ti pa, o koliko dobrot, koliko ljubeshni si mu fkasala! Vedno ga je fkuhnja uzhila, kako je frezhen, kdor ima tebe per sebi. —

O frezhni uzheniz Jesusov! o frezhni sin nar ljubeshnjivfhi in nar svetejshni matere! Kako rad bi si jest leto tvojo frezho s' prenashanjem vseh sopernost, tvojo zhaft s' nar vezhim sanizhevanjem, in tvojo frezho, ko bi tudi vse kraljestva tega sveta veljala, perdobil!

M a r i j a.

Per smerti Jesusovi mi ni bil samo leta ljubljeni uzheniz sa sina dan. Kader

mu je Jesus rekel: „Glej, tvoja mati!“ in meni: „Glej, tvoj sin!“ je on tudi na-te in na vse druge kristjane mislil.

Saref obzhutim v' svojim serzu tako ljubesen do tebe, moj sin! kakorshno koli samore prava mati do svojiga preljubiga otroka imeti.

Persadevaj si, de bosh, po sgledu ljubljeniga uzhenza, s' svojo svestobo in s' stanovitno ljubesnijo do mene saflushil, moj sin imenovan biti.

Posebno si pa persadevaj, de s' nedolshnim in svetim shivljenjem, ktero je tvoji materi k' zhasi, nje ljubesen saflushish.

S l u s h a b n i k.

O moja mati! „ako jest na-te posabim, ima moja defniza posabljena biti. Moj jesik ima na mojim nebesu obtizhati, ako se jest (vedno) na-te ne spomnim.“*)

Ah, kakoshna frezha sa-me, de se mati Jesufova vredno stori, tudi moja ma-

*) Pl. 136, 5. 6.

ti biti! — Neisrezheno bi bil she frezhen, ko bi me bila ti le v' fhtevilo svojih nar manjših flushabnikov vsela. —

Ker pa hozhefh is sgoli dobrote moja mati biti, tedaj prejmem in vsamem to ime, de sim tvoj sin, s' nar vezhi vefeljem dushe, in s' nar popolnishi, nar go-rezhnishi hvaleshnostjo.

Otrok Marije biti! — o meni je leto zhasitljivo ime ljubshi, kakor vse ime-na posvetne zhasi, zhe ljudje tudi she tako po njih hrepené.

Ti si moja mati! — Rakoshne neis-rezhene dobrote mi pridejo is tega, ko me ti sa svojiga otroka vsamefh! — Vse peklenške mozhi nizh ne premorejo so-per mene! —

Vsifh shtrafeng sim fizer vreden, ker sim bil toliko zhasa Bogu nehvaleshen; sposnam, de ne saflushim, ne odpushe-nja, ne gnade od Boga. Vender se mi pa terdno saupanje v' njegovo milost v' mojim serzu obudi, kakor hitro se spom-nim, de si ti moja mati.

Ti si she pokasala, de si moja mati, ker si mi to gnado sprofila, de sim se k' Bogu spreobernal, in si mislim, de je to spreobernjenje refnizhno. Skashi mi po-

polnama svojo ljubesen, in sprosi mishe to gnado, de do konza stanoviten ostanem.

Bodi mi smiram dobrotljiva mati, ktera svojiga otroka smiram perferzhno ljubi, tudi she takrat, kader otrok te ljubeshni ne saflushi.

O ljuba mati! stori si sama sebi to veselje, de bosh v' prihodno nad meno j takiga fina imela, kteri se bo, s' svojo ljubeshnijo do Jesusa in do tebe, tvoje materne ljubeshni vredniga storil.

Peti rasdelik.

Od ljubeshni, ki jo moremo do Marije imeti.

Zhe hozhemo kakoshno rezh prav presoditi, jo moremo presoditi po tem, kakor jo Bog zhifla. Ktere rezhi Bog zhifla, in kakor jih on zhifla, tiste bi mogli tudi mi ravno tako zhiflati.

De bosh prav sapopadel, kaj ti je od Marije misliti, in kako ti jo gré lju-

biti, le to premisli, kakofhno zhaft in kakofhno ljubesen ji je Bog fkasoval.

„Deklizi ni fhtevila,” pravi f. Duh v' f. pifmu, „pa le ena je moja neomadeshana,” *) ktero fim, pred vsemi drugimi, s' nar vezhimi popolnamasmi obdaroval.

Leta od Boga tako posebno ljubljena nevesta more tedaj tudi nar vezhi veselje nafhkih ferz sa Bogam biti; sa Bogam jo moremo nar bolj ljubiti.

Ljubesen, ktero je Bog do Marije imel, je bila tako velika, de ji je sgoli take posebne gnade dodelil, ktere so jo zhes vse druge ljudi visoko povsdignile; tedaj more tudi nafha ljubesen do nje tako velika biti, de jo bomo bolj ljubili, kakor vse drugo, kar je sunaj Boga fhe kakofhne ljubesni vredno.

Bog jo je is sgoli ljubesni tako visoko povsdignil, de je na semlji in v' nebesih perva sa njim. Tudi nafhiga nar vikfhiga pozheshenja, in vse nafhe ljubesni ni nobeden, ne v' nebesih, ne na semlji, sunaj Boga, bolj vreden, kakor Marija.

*) Vis. Pef. 6, 7. 8.

Sato so ji pa tudi vsi pravizhni vselej prvi prostor sa Jesufam v' svojih serzih dali.

Sveti ozhaki pravijo, de se zhlovek grosno golufa, kader misli, de sina ljubi, zhe matere ne ljubi, in de je ta dvojna ljubesen vselej skupej sklenjena.

Oni nam na snanje dajo, de je ljubesen, ktero imamo do Marije, eno nar gotovshi snamnje, de bomo svelizhani, in de je leta ljubesen nar lepshi dar gnade boshje.

Ali nam pa ne pergovarja bres nehanja she sama ljubesen, ktero ima Marija do nas, de jo imamo tudi mi ljubiti?

Marija na tanko premishluje nashe potrebe. Mi se ji smilimo, kader smo v' kakoshnih nadlogah. Ona nam vzhafi pomaga, preden jo profimo, poterpi s' nashimi slabostmi, posabi na nashe nehvaleshnost. — Kako mozhnó si moremo tedaj persadevati, de ji bomo njeno ljubesen tudi s' ljubesnijo povrazhevali. —

Vsake perloshnosti se tedaj poslushimo, ji dopasti, nizh naj se nam premajhno ne sdi, kar k' njeni flushbi gre. Vse je imenitno in veliko, karkoli sade-

ne flushbo matere boshje, kraljize zeli-
ga sveta!

S' veseljem tedaj vse to storimo, kar
gre k' njenimu zheshenju, in kar samo-
re nasho zhasť in ljubesen do nje povik-
fhati.

Vsak dan ji prav svesto s' ustmi in s'
ferzam zhasť in ljubesen skáshimo, in v'
nar vezhi zhasť to shtejmo: v' shtevilu nje-
nih ozhitno sposnanih flushabnikov biti.

Povsdignimo pogosto svojiga duha
in svoje serze gori do njeniga sedesha,
de se bomo nad njeno visokostjo in popol-
namašjo zhudili, ali pa de jo bomo po-
mozhi profili.

Ubogajme dajanje in druge dela mi-
losti, pošte in drugo krotenje mesa; to
vezhkrat storimo is tega namena, de bi
jo s' posnemanjem njenih zhednost zha-
stili.

Prejemajmo svete sakramente ob nje-
nih prasnikih, de jih bomo bolj posve-
zhevali, in dajmo vzhafi, zhe premore-
mo, sa sveto masho, Bogu v' sahvalo,
ker jo je s' takimi gnadami obdaroval.

Obiskujmo pogosto zerkve, ktere so
Bogu posvezhene, Marii h' zhasťi; sposh-

tujmo njene podobe, in tiste ljudi in kraje, kateri so posebno nji posvezheni.

Kolikorkrat nam bo le mogozhe, se per ozhitnih andohtih snajdimo, ktere se k' njeni zhaſti opravljajo, in pridige poſluſhajmo, v' kterih je govorjenje od njenih zhednoſt, od njenih poſebnih gnad, in od tiſte velike zhaſti, s' ktero more vſako kerſhanſko ſerze do nje napolnjeno biti.

Tako ravna pravi otrok Marije, de ji ſvojo ljubesen ſkaſhe, in de tudi njeno ljubesen zhedalje bolj in bolj ſafluſhi.

O Marija, mogozhna pomozhniza, ljubesnjava mati vſih ljudi! v' mojim ſerzu bereſh, de je moj ſtorjeni ſklep reſnizhen, de ti bom, kakor ti tukaj obljubim, smiram ſveſto ſluſhil.

Jeſt ſahvalim Goſpoda ſa ljubesen do tebe, ktero je on ſam v' moje ſerze poloſhil. Ker mi je ljubesen do tebe v' moje ſerze poloſhil, to je gotovo ſnamnje, de ima tudi on ljubesen do mene.

Sdaj ſi bom prav persadeval, de bom v' ajfru in v' ljubesni do tebe ravno tiſte tvoje ſluſhabnike in otroke premagal, per kterih nar vezhi ſveſtobo in nar ve-

zhi ajfer v' tvoji flushbi vidim. O ko bi
mogel she angele premagati v' gorezhosti
sa tvojo flushbo in v' ljubeshni do tebe! —

Shefti rasdelik.

*Od gorezhosti, ktero more o-
trok Marije sa nje pozheshe-
nje, in sa vse to imeti, kar
njo sadene.*

M a r i j a.

Moj sin! tvoja mati sim; to ti smi-
ram skasujem s' svojimi dobrotami.

Ti si moj otrok, in ravno sato me
zhashtish in sposhtujesh, me v' skushnja-
vah in teshavah na pomozh klizhesh, in
saupash, de moje proshnje per Jesusu
veliko premorejo.

Vender si pa v' eni rezhi, s' kte-
ro bi mi samogel svojo ljubeshen skasa-
ti, presanikern.

S l u s h a b n i k.

Stori mi to dobroto, preljubeshnji-
va mati! in povej mi to rezh. Persadjal

fi bom, de bom vse svoje dolshnosti do tebe na tanko dopolnil.

M a r i j a.

Ti vse premalo fkerbifh sa povik- fhanje mojiga pozhefhenja. Sdi se mi, de te vzhafi teshko ftane, fe sa-me potegniti, kader mi hozhe kdo zhaft od- vseti ali smanjfhati.

Posnemaj mojo gorezhofst, in s' rav- no tako natankofijo, f' kakorfhno jest sa vse fkerbim, kar tebi k' dobrimu flushi, fkerbi tudi ti sa to, de bom jest, tvoja mati, bolj pohvaljena, pozhefhena, in ljubljena.

To fhe ni sadofti, de ti meni, sa Je- susam svoje ferze dasf, zhe se pa vfa- ke perloshnosti ne poslushifh, de bi me- ni tudi druge ferza perdobil.

Le premifli, moj fin! koliko fo fi krivoverniki she persadjali, in koliko fi fhe persadevajo, de bi moje zhefhenje popolnoma overgli, ali pa faj smanjsha- li. — Tvoja dolshnost je, temu mojimu rasshaljenju, kolikor ti je le mogozhe, nasproti ravnati.

S l u s h a b n i k.

Ref je, de se je peklenfki sovrashnik smiram vojfkoval soper tebe nar sve-tejſhi deviza! Ime Marija, leto zhaſtitlji-vo, in vſim pravovernim kriſtjanam tako ſladko ime je on smiram sovrashil.

Ti ſi bila tiſta shena, od ktere je Goſpod v' ſazhetku ſvetá rekel, de bo ob ſvojim zhaſu „kazhi glavo ſterla.“*) In ravno ſato te pekel tako sovrashi.

Kakor ſo hudobni duhovi sheleli, vſe ljudi pogubiti, ravno tako ſo tudi sheleli in shelé, de bi nobeden per tebi pomozhi ne iſkal; poſebno paſhelé, nam tiſte viſoke ſapopadke odvſeti, ktere i-mamo od tebe in od tvoje velike mozhi per Bogu.

O kako zhaſtitljivo je to ſa-te, o Ma-rija, de ſe le krivoverniki soper tebe vsdigujejo, in de nobenih drugih ſovra-shnikov nimash, kakor le Jeſuſove ſovra-shnike!

„O ti turn Davidov, na kte-rimu viſi tavshent ſhkitov!“**) polomljeno oroshje tvojih sovrashnikov

*) I Buk. Mojs. 3, 15. **) Viſ. Peſ. 4, 4.

bo tebi smiram sa snamnje tvojiga premaganja.

In Bog bo tudi smiram s he ktere poboshne krišljane obudil, kateri se bodo s' serzhnostjo sa tvojo zhašt potegovali. Nikedar ne bodo peklenfke mozhi kaj premogle soper tebe.

O, kako hvaleshen bi imel Bogu biti, ker me je v' pravi zerkvi rojenimu biti dal, v' kateri imam to srezho, de tebe sposnam in ljubim!

Pa zhe te ljubim, se morem tudi vselej sa tvoje pravize potegniti, in se morem vsih perloshnost poslushiti, de bi tvoje pozheshenje poviksheval.

V' prihodno si bom tedaj persadeval, kolikor mi bo mogozhe, de bom mnoshil fhtevilo tvojih flushabnikov.

Per vsaki perloshnosti bom svojim shlahtnikam, svojim perjatlam in snanzam andoht k' tvoji zhašti perporozhal, in to bo moje veselje, de bom s' njimi od tebe govoril.

In zhe ne bom mogel s' besedami v' nekterih mlazhnih serzih tiste ljubeshni oshiviti, ktero smo ti dolshni, si bom pa persadeval, kolikor mi bo mogozhe, de bi jo saj s' svojim sgledam oshivil.

Slasti pa nikoli ne bom perpuštil, de bi kdo prizho mene kaj tebi v' nezhaft govoril. — Ah! kdor tebe ne sposna, ne saflushi, de bi posnan bil! — Nobeniga perjatra nozhem, kakor le taziga, kateri tebe ljubi.

Vedno Boga profim, de bi hotel svojo gnado v' ferza vsih ljudi poloshiti, de bi vsi prav Jesufa sposnali in ljubili, pa de bi tudi tebe sposnali, in kakor mater ljubili.

Ah! ali ne bodo ljudje tiste ljubili, ktero je sam Bog od vekomaj ljubil!

Sedmi rasdelik.

Od mozhi, ktero ima presveta deviza Marija per Bogu nam k' pridu.

Marija je ljubljena hzhi vezhniga ozheta; je mati Sinu boshjiga, in je nevesta syetiga Duha. Premisli prav, kaj lete besede v' febi imajo, in potlej bosh lahko sapopadel, kakorshino mozh ima ona per Bogu.

Ko bi kakofhna kraljiza toliko obla-
sti ne imela, de bi samogla revnim po-
magati, in kakofhniga zhloveka frezhni-
ga storiti, bi pazh le ime kraljize nofila.

Ker je Bog velikrat na profhnje svet-
nikov grosno velike zhudeshe delal, ali
jih ne bo shte tolikanj raji na profhnjo
Marije delal, ki je kraljiza vsih svetni-
kov?

O deviza Marija, od angelov in od
ljudi zhesheha! sdaj sposnam, kakofhno
mozh imash ti per Bogu, in se tedaj po-
polnama tvojimu varstvu podvershem.

Tvoje varstvo je gotovo, nikoli ne
golfa, tvoje varstvo je mogozhno, vse sa-
dershke premaga; tvoje varstvo je zhes
vse, nobeden ni od tistiga odlozhen.

Pred svojim nebeskim Ozhetam sim
velike shtrafenge vreden, in sam is sebe
ne saflushim, de bi me Bog uslishal; sa-
toraj si tebe isvolim, de bosh ti sa-me
per njemu govorila.

O mati mojiga Boga! stori mi to do-
broto, de bosh smiram na moje sader-
shanje gledala, in de bosh povsod moje
stopinje vishala; sakaj smiram in pov-
sod sim v' telesnih in v' dufhnih nevar-
nostih.

Posebno te pa prosim sa varstvo in pomozh sa tisti nevarni dan, po katerim ne bo vezh zhasa, gnado perzhakovati in upati; kader bo prishla tista nevarna ura, ktera bo rasfodila, ktera bo dokonzhala moje shivljenje, in me bo v' vezhnost perpelala. —

Pa to terdno saupanje, kteriga v' te postavim, me ne bo sapeljalo, de bi v' gresfni mlazhnosti bres skerbi kje v' en dan shivel; tako ne ravnajo tvoji flushabniki: ampak s' pomozhjo Jesufove gnade, ktero mi sprosi, hozhem tudi jest tako sa svoje svelizhanje skerbeti, kakor ti skerbish, in si hozhem s' teboj vred persadevati, de bi enkrat v' tisti kraj vezhniga veselja prishel, v' kteriga ti vse tiste, kteri ti flushijo, perpelati shelish.

Osmi rasdelik.

Kako dobrotljivo je Mariino serze do nas.

S l u s h a b n i k.

She to je dosti, o presveta deviza, mati milosti! de mi tebi svoje teshave in

potrebe potóshimo, potlej se smemo she sanesti, de bosh sa naf Jesufa sa polajfhanje profila.

In kako bi samoglo to biti, de bi sa naf ne profila, zhe pomislish, de je le savoljo naf Sin boshji v' tvojim prezhistim telesu ravno tako meso na-se vsel, kakor ga mi imamo.

O mati Jesufova! ti gotovo nikdar ne posabishna brate Jesufove, na ude in raven erbe Jesufove!

Zhe se tudi she tako v' shaloftnih okolistavah snajdemo, si ti nasha gotova pomozh; sakaj tvoja dobrota vse obseshe.

V' sгодbah s. zerkve se najde sapifano neisrezhen o veliko sprizhovanja tvoje zelo posebne mogozhnosti, in tudi tvojiga fkerbniga usmiljenja.

„Ti boshje mesto!“ vse hvale vredna savolje gnad in dobrot, ktere nam sadobish; „zhashtitljive rezhi se od tebe govore.“ *)

Ah! mi se pertoshimo, de imamo veliko hudiga preterpeti, ko bi tvoje proshnje ne tolashile boshje pravize.

*) Pf. 86, 3.

Velikrat se sгоди, de smo le sato ne-
frezhni, ker posabimo, tebe na pomozh
poklizati, de bi ti sa naf Boga profila.

Ah! mi na to posabimo, de filih naf
f. zerkev she od mladosti uzhi, de te ima-
mo imenovati: Trofhtarzo v fih rev-
nih, pomozh v fih kershenkov!

In to si tudi ref. — Kdo bi mogel
tako nehvaleshen biti, de bi rekel, de je
tebe na pomozh klizal, pa ni bil uflifhan?

Zhe tudi ne sadobimo vselej na tvo-
jo profhnjo tistih gnad od Boga, ktere
shelimo (kader so namrezh taki urshahi,
kterih mi nimamo preiskovati,) nam ven-
der tvoja profhnja toliko pomaga, de nam
Bog gnado da, de poterpimo, de se pod-
vershemo in v' njegovo sveto voljo poda-
mo.

Bog te je she per tvojim vstvarjenju
namenil, de bosh nafha besedniza, na-
she perbeshaljshe, nafhe veselje in na-
fha mati. Sato ti je nar vezhi nagnenje
k' usmiljenju, k' nar vezhim usmiljenju
dal.

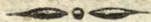
Jesuf sam je prebival v' tebi, goto-
vo je on v' devetih meszih tvoje ferze s'
vsemi lastnostami svojiga ferza obdaroval.

Ker si bila ti tako Jesufu podobna, ki je tako krotak in dobrotljiv bil, in ki si ti tri in trideset let njegove sglede pred ozhmi imela, si tudi ravno tako, kakor on, rada „dobro storila.“ *)

Na sedeshu zhaſti, na kateriga te je vezhni Bog v'nebesih povsdignil, posnemajh njegovo milost. On poshilja ljudem, ſhe zelo nar nehvaleshnisthim ljudem, smiram vezh gnad, kakor pa ſhtrafeng.

O ſveta deviza! de bom samogel dobroto tvojiga ſerza prav ſapopaſti, mi ni nizh drusiga treba, kakor v' moje laſtno ſerze pogledati, ktero je polno hvaleshnih obzhutkov ſavoljo tvojih vednih dobrot.

Obzhutenje v' ſerzih kriſtjanov 'bolj ſprizhuje tvojo dobroto, kakor jo vſa pamet ſprizhevati ſamore.

*) Djanje apoſt. 10, 38.

Deveti rasdelik.

Od klizanja na Marijo.

Marija.

Moj sin! zhe bodo okolishine, v' kterih se bosh snajdel, she tako shalofine, vselej mene na pomozh poklizhi, in jest bom sa - te Boga profila.

Karkoli me bosh profil, vselej te bom rada uflifhala, zhe le ne bo boshji zhasi in tvojimu svelizhanju nasproti.

Pa me nikar nikoli sa nobeno rezh ne profi, bres de bi shelel, de bi se volja boshja sgodila. Kader me bosh tako profil, ne bodo tvoje profhnje nikoli bres vfiga sadu.

Nekteri kristjani me sa take rezhi profijo, ki dobro vedó, de so boshji volji nasproti. Ali smejo taki upati, de bodo uflifhani?

Nekteri si le takrat spomnijo, de me imajo na pomozh klizati, kader zhasne rezhi sadobiti shelé; sa gnade boshje jim je pa malo mar.

Kader tedaj sa take profim, ne profim, de bi to sadobili, kar shelé, sakaj

to bi jim bilo škodljivo, ampak de bito sadobili, kar si zelo nizh ne domislljujejo, desiravno je grosno dobro sa-nje.

Prosim jim namrezh krishe in nadloge, sato de se bolj od sveta odtergajo, in bolj na nebesa misliti sazjno. Prosim jim gnado spreobernjenja in svelizhanja, in gnado, de bi v' zhednostih in v' saflushenju smiram rasli.

V' takih rezheh bi me mogli kristjani posebno pomozhi profiti. Take proshnje vselej rada uslishim.

Kader me kdo prosi, de bi mu zhafne rezhi od Boga sprofila, le toliko prosim sa-nj, kolikor vidim, de mu bo k' svelizhanju pomagalo.

Kakoshno pravdo dobiti, veliko perdelati, (i. t. d.) bi mu bilo vzhafi, kateri to na mojo proshnjo sadobiti sheli, grosno škodljivo. Zhe je zhlovek v' frezhi in v' obilnosti, rad na vezhnost posabi.

Veliko je bolnikov, kateri me le profijo, de bi jim sdravje sprofila; jest pa sa-nje per Bogu le sa tiste gnade prosim, katerih oni v' svoji bolesni potrebujejo.

Jest nisim taka mati, kakor so tiste, ki se od svoje ljubeshni preslepiti dado,

de s' svojimi otrozi ne ravnajo tako, kakor bi bilo saref dobro sa - nje. Mojaljubesen do tebe, moj sin! me ne bo nikoli nizz golufala.

Jest sa - te Jesufa le sa take rezhi profim, ktere so tebi sa ta in sa uni svet nar bolj potrebne.

Od tega preprizhan, ishi tedaj s' vsim saupanjem per meni pomozh, in k' meni perbeshi v' vsih potrebah, naj so kakorshne hozhejo.

In ker je tvojih potreb toliko, naj je tedaj, sa Jesusovim imenam, moje ime smiram na tvojim jesiku. Moje ime naj bo sa Jesusovim imenam nar globokejsi v' tvoje serze vtisnjeno.

S l u s h a b n i k.

Marija, o sveto ime! o ljubesnivo ime! — Kdor to ime s' pravim saupanjam isrezhe, mu vselej k' dobrimu saleshe.

Srezhen je, kdor to ime vezokrat s' ljubesnijo srezhe, poboshno pohvali, refnizhno pozhasi, in vezokrat na pomozh poklizhe!

Sa imenam Jesufa, „ktero je ime zhes vse imena,“*) ni nobeniga zha-
stljivshiga, nobeniga vezhiga, nobeni-
ga vernim kristjanam ljubshiga imena,
kakor ime Marija.

• Per klizanji na to ime obzhuti gresh-
nik veliko saupanje v' milost boshjo, pra-
vizhni sadobi mozhnejshi ljubesen; kdor
je v' skushnjavah, sadobi premagovanje
svojiga hudobniga posheljenja; in kdor
je v' teshavah, sadobi poterpeshljivo in
pomozh.

Ah! leto ime najje sa Jesufovim ime-
nam v' vsih mojih teshavah moja pomozh,
v' zvilnih moj svet, v' skushnjavah
moja mozh, in na vsih mojih potih moj
prijatel.

*) Filip. 2, 9.

Defeti rasdelik.

Od saupanja, kteriga vsi kristjani do Marije imajmo, posebno pa grešniki, kteri se shele s' Bogam spraviti in odpusljanje sadobiti.

M a r i j a

Moj sin! ti she nimash prav praviga saupanja do mene: vzhafi me ne klizesh na pomozh v' svojih potrebah; vzhafi se mi tudi sdi, de omagujesh nad mojo perpravljeno voljo, tebi pomagati.

Jest pa shelim, de bi ti do mene ravno tako saupanje imel, kakor otrok do svoje matere, kader dobro sposna, kako mu je ljubesnjiva in dobrotljiva.

Moja volja je, de bi ti per meni pomozh iskal vselej in povsod, v' vsih potrebah, naj so duhovne ali zhasne, sa dusho ali sa telo; naj so sa-te ali sa tvoje shlahtnike in perjatlje.

Zhe kdo le vzhafi per meni pomozhi ishe, (kakor marsikteri kristjan stori,) le v' mojih prasnkih, ali pa le per posebno velikih pergodbah, in v' velikih

potrebah, ali se pravi to, popolnoma saupanje do mene imeti?

Posnemaj s. zerkev, ktera fkoraj vselej, kader Boga sa kakofhno rezh profi, tudi mene na pomozh klizhe.

Per vsih gnadah, ktere od Boga dofezhi sheli, k' meni svoje saupanje vsame, ker mene sa tisto sposna, po kateri Gospod svojim otrokam gnade deli.

Sadershanje s. zerkve je smiram po boshjimu Duhu; naj bo tedaj tvoje sadershanje njenimu enako. Imaj do mene, po njenim sgledu, stanovitno, popolnoma, gorezhe, pohlevno in v' voljo boshjo vdano saupanje.

Podaj se k' Bogu po Jesusu, k' Jesusu se pa podaj po njegovi materi. Jest sim nar gotovshi pot, po kateri samoresh k' Jesusu priti, njega najti, in od njega v' gnado vset biti.

S l u s h a b n i k.

O kraljiza nebeshka! posnam tvojo mozh, posnam tvojo milost! — Ali pa ni tak gresnik, kakor sim jest, nevreden, de bi sa nj profila?

Ali samore tako zhišta deviza, ktera ima tako serzhnost sa boshjo zhašt, in ktera je tako popolnoma, ali samore na - me s' milostljivimi ozhmi pogledati?

M a r i j a.

Moj sin! ali nisim jest per beshalifhe greshnikov? — Jest sa vse tiste prosim, kteri me s' saupanjem na pomozh klizhejo, kader hozhejo spet sazheti Bogu flushiti.

Bogu je dopadljiva skerb, ktero jest sa njih spreobernjenje imam, in tako jim na mojo proshjo gnado k' spreobernjenju da.

Refnizhno, marfikterimu greshniku sim jest edina pomozh, ktera mu she oflane, edini perpomozhik, kteriga mu Bog da, de samore njegovo perjasnost spet sadobiti.

Koliko kristjanam sim she odpushe nje njih grehov sadobila, zhe so bili tudi she tako veliki. Profili so me, de bi jih pred ojstro pravizo boshjo varovala; in jest sim tako dolgo sa - nje govorila, dokler sim jih spravila in sprijasnila s' njih sodnikom.

Tukaj si grešnik, kateri terdovratno v' grehih shivi, domišljuje, de mu bom jest gnado sprofila, de bi v' grehih ne umerl. — To je predersno saupanje; taka misel od mene, me rasshali.

Marfikteri drugi grešnik pa sdihuje pod tesho svojih keten, s' kterimi ga je greh uklenil, in jih sheli od sebe vrezhi. In ker svojo slabost posna, tedaj na-me saupa, de mu bom jest gnado in odpushtenje njegovih grehov sprofila. — Ah! tak naj le pride, naj se k' meni perblisha, jest ga ne bom od sebe segnala, ampak s' ljubesnijo ga bom sprejela.

S l u s h a b n i k.

„O mati mojiga Gospoda! kakor hitro sim tvoj glas salfhal,“ *) je vsa moja obupnost sginila, in moje saupanje do tebe je mozhnejshi, kakor préd.

Ti se mi ravno taka sdish, kakor tist golob, kateri je po gmenj potopu seleno vejzo od oljke, ktera pomeni mir,) v' Noetovo barko pernesel. **)

*) Luk. 1, 43, 44. **) I. Buk. Mojs. 8, 11.

O vsemi v' svoje svelizhansko varstvo grešnika, kateri je omezen, kteriga je fram pred Bogam, in kateri je savolj pregrešnih nerodnost svojiga shivljenja veskfan, de jih sheli, ko bi mogel, s' svojo kervjo sbrifati.

Sprofi mi to gnado, de bom svoje storjene grehe grenko objokoval, in raji umerl, kakor she enkrat te grehe storil, ktere sdaj sovrashim.

Skosi ta sveti sad, kteriga si rodila, si mir storila med Bogam in med ljudmi. Ah! stori tudi mir med mano in med mojo lastno vestjo, med mano in med mojim Bogam.

O deviza mogozhna! deviza gnade polna! kakoshino veliko hvalo smo ti dolshni sa vse dobrote, ktere mi na tvojo proshnjo od Boga prejemamo.

O ko bi vse serza vselej in smiram tebi vdane bile! o ko bi vsi ljudje svoj glas povsdignili, de bi tvojo zhaft in hvalo osnanoi!

Nebesa naj bres nehanja semlji pravijo: Ljubesen in zhaft bodi Marii; in semlja naj vedno rezhe: Ref, ljubesen in zhaft ji bodi smiram in vekomaj! —

Enajsti rasdelik.

*Od molitve, ki se imenuje:
Zhefhena si Marija.*

Vsak dan molish to molitev, de pre-
sveto devizo Marijo pozhaftish in na po-
mozh poklizhesh. Pa premisli tudi to ve-
liko zhaft, ktera se sa-njo v' tej molitvi
snajde; premisli pa tudi veselje, pomi-
sli nauk, ki ga sa-se najdesh v' tej mo-
litvi.

Premishljuj vzhafi to molitev tudi v'
zerkvi, sato, de jo bosh vselej, kader jo
molish, s' vredno zhaftjo in s' spodobno
poboshnostjo molil.

Ti posdravish Marijo in ji pravish,
de je gnade polna. Ali pa tudi sa-
popadesh leto visoko zhaft, ktero te maj-
hine besede v' sebi imajo?

Te besede hozhejo rezhi, de je bila
Marija obdarovana s' posvezhijozho gna-
do, s' vsimi drugimi gnadami, s' zhesna-
tornimi zhednostmi in s' vsimi darovami
f. Duha.

Kader te besede isrezhesh, rasveseli
se savolj obilnosti teh gnad, s' kterimi je

ona obdarovana; in prosi jo, de bi tudi tebi nekoliko od svoje obilnosti dodelila.

Ti ji pravish: Gospod je s' tabo. Bog je bil ref na tanko posebno s' Marijo sklenjen, kakor ni s' nobeno drugo stvarjo, tudi s' pravizhnimi ne. On je bil takó s' njo sklenjen, de jo je prav posebno varoval, in de je vse nje dushe ne mozhi vishal.

Kader tedaj te besede isrezhesh, obudi v' svojim serzu mozhne in refnizhne shelje, de bi se mogel tudi lete neisrezheno velike frezhe vdeleshiti, ktero je Marija imela.

Kdor je s' Gospodam sklenjen, kaj samore she sheleti? kaj ne sme upati? zhes koga ima shalovati?

Ti se rasveselish nad frezho Marije, ker je shegnana med shenami; to se pravi, de je Bog njo s' vezhimignadami obdaroval, kakor vse druge stvari.

Skashi ji s' serzhnim obzhutenjem, kako te to veseli, ko jo Bog tako ljubi, in ko je tako visoko pozheshena na semlji in v' nebesih.

S' sveto Elisabeto te besede perstavish: In shegnan je sad tvojiga

telefa. Ref je sin Marije po zelim svetu zhefhen, moljen in povikfhevan.

Vshivaj malo vse to veselje, kteriga v' tem premifhljevanji vsaka dufha najde, ktera Jesusa ljubi.

S. zerkev te uzhi, de sveto devizo Marijo na pomozh klizhi, de bi sa-te ubogiga grefhnika profila. S' tem ti hozhe na snanje dati, de si po tem, kader si v' grehe sabredel, sam is sebe nevreden, uflifhan biti, ampak de bo Marija vse sadobila, zhe bo sa-te profila.

Bog jo bo gotovo uflifhal, sakaj ona je njegova mati. In ravno sato te f. zerkev uzhi, de jo s' imenam matere boshje na pomozh klizhi, sakaj to ime ji je nar ljubfhi in nar zhaftiljivfhi.

To je ravno toliko, kakor ko bi ji rekel: Sveta Marija, ti si mati mojiga Boga; tvoja oblast in mozh, ki jo imash per svojim Sinu, je tedaj nesmirjena; in ravno ta tvoja mozh, fklenjena s' tvojo dobroto, je podpora mojiga saupanja do tebe.

Sadnjizh profifh to sveto devizo, de bi sa-te profila sdaj in v' tvoji smertni uri. Dokler shivifh, si smi-

ram v' nevarnosti sa svelizhanje; torej smiram naprej potrebuješh mogozhne pomozhi.

Posebno pa v' smertni uri, kader si bodo tvoji sovrashniki she bolj persadevali, te pogubiti, takrat ti bo ta pomozh tolikajh bolj potrebna.

Strashen je zhas smerti! Ref je to. Ali kdor refnizhno Marijo zhasli in ljubi, ne umerje nefrezhno. —

Dvanajsti rasdelik.

Obudenje saupanja na Marijo v' shivljenji.

S. l u s h a b n i k.

O sveta deviza! sovrashniki mojiga svelizhanja so povsod okoli mene, in mi hozhejo gnado in perjasnost mojiga Boga odvseti. Vari me, kader se zhes-me vsdignejo; sprosi mi, de jih premagam.

Ohzhi „Boga vojfknih trum,“*)

*) Is. 1, 24.

zhe bošh ti mojim sovrašnikam svojo mozh obzhutiti dala, o kako kmalo bodo sbeshali pred mano!

O mati tistiga, „kteri je sapovedal vetram in morju,” govoriš njim le eno samo besedo sa-me, in v mojim serzu bo „velika tihota postala.” *)

O nevesta s. Duha, kteri je „Duh modrosti in mozhi,” **) sprosi mi, de sposnam in dobro obernem tiste gnade, s' kterimi samorem svoje strashne sovrašnike premagati.

V' tem nepokoju, v' kterim se snajdem, se podam v' tvoje roke, kakor otrok, kteri perbeshi v' narozhje svoje matere, kader se kaj boji.

Defiravno sim ves v' grehah in vesreven, vender hozhe Jesus, de me imash sa svojiga otroka.

Sdaj je perloshen zhas, de mi lahko pokashefh, de imash materno ljubesen do mene.

Sa to gnado te profim, ne savolj te ljubesen, ki jo jest do tebe imam, sakaj ta ljubesen ne saflushi take gnade, am-

*) Mat. 8, 26. **) Is. 11, 2.

pak savolj tiste ljubeshni te profim, ki jo ti do Jesufa imash.

Revesh pride v' svoji potrebi k' bogatimu, profi in prejme. — O kraljiza nebes in semlje! ali bosh ti profhnje revesha, kateri tvojo dobroto na pomozh klizhe, neustlshane savergla?

In kader sa-me profish, de bi ne padel v' saderge sovrashnikov mojiga svelizhanja, profi tudi, o sveta deviza! de bi svoje grehe prav objokoval, in odpushanje sadobil.

Sprofi mi te dve rezhi: Spolnenje teh shelja, de bi nobenimu drugimu gospodu ne flushil. kakor le Jesufu, in perferzhno shalost zhes vse moje grehe, ktere sim storil, ker sim k' njegovim rashaljenju njegovim sovrashnikam flushil, namrezh svojimu mesu, svetu in hudobnimu duhu.

Nikar ne glej na to, kar sim sam is sebe in savolj svojih grehov; ampak na to, kakoshno vrednost imam savolj drage kervi Jesusove, s' ktero sim odreshen.

Bog te je hotel imeti sa prizho Jesusove smerti na gori Kalvarii, sato, de bi tudi ti take obzhutljeje do greshnikov

sadobila, kakor jih on ima, in de bi tudi ti sa - nje Boga usmiljenja profila.

Kader je tvoje serze v' Jesufovim saframovanju, in terpljenju s' njim vred terpelo, te je on meni sa mater dal, de bi nekedaj tudi s' mojimi teshavami in potrebami usmiljenje imela.

Marfikteri greshniki, kteri sdaj vezhno svelizhanje vshivajo, bi bili vezhno v' peklu goreli, ko bi ne bila ti sa - nje profila. — Sprosi tudi meni tako gnado pokore, kakorshno si jo njim sprofila.

Nikoli ni bilo flifhati, de bi bila ti kedaj profhnjo greshnika savergla, kteri je po tem, kader je velikost svojih grehov sposnal, per tebi pomozhi iskal, de bi odpushanje od Boga sadobil.

O Marija! kakoshna zhasť je to sa - te, de Bog tolikajn greschnikam tako rekozh le na tvojo profhnjo odpushanje dodeli! —

In tudi to odpushanje, kteriga se jest nadjam na tvojo profhnjo dobiti, bo leto tvojo zhasť povikshalo, zhe ga do - bim.

O presveta deviza! sadnizh naj bo tebi tudi she perporozhena moja stanovitnost v' strahu boshjim in v' ljubeshni

boshji. Ah! sprosi mi gnado stanovitnosti!

Tudi kdor v' nar vezhih zhednostih shivi, si ne more sam is sebe te gnade saflushiti. Ah! koliko se mi je tedaj bati, ki me ni drusiga, kakor flabost in nesvestoba!

Tvoje ime, sladko ime Marija, je ime, v' kterim samoremo upati, de bomo nar lepshi darove boshje prijasnosti prejeli.

Premisli, prosim te, o Marija! zhe to frezho dofeshem, de v' strahu Jesufovim in v' njegovi ljubesni umerjem, bo ena dusha vezh, ktera ga bo zhasnila, hvalila, in s' teboj zelo frezhno vezhnost ljubila.

Trinajsti rasdelik.

Obzhutenje saupanja v' Marijo, kader se smert perblihuje.

O mati nashiga Odreshenika, Marija! v' sadnjih urah svojiga shivljenja se

snajdem. Sdaj te tedaj she s' posebno gorezhostjo tvoje pomozhi profim.

V' fredi med nebesam in med peklam stojim. Ah, kaj bo s' menoj, zhe mi ti s' tisto svojo oblastjo ne pomagash, ktero imash per Jesusu!

On je svoje nar vezhi gnade v' tvoje roke poloshil, de jih ljudem delish. Ah, dodeli jih tudi meni, posebno sdaj, ko jih tako potrebujem!

She sodni stol vidim, pred kterim bom mogel odgovor od svojiga shivljenja dajati. Prosi sa-me, preden she tje pridem. Ti, ki si mati mojiga sodnika, mi bosh lahko milostljivo sodbo sprofilala.

Ti, svesda na morji! bodi moja visharza v' fredi strasnih nevarnost, ktere mi pogubljenje shugajo, in pepelji me v' deshelo vezhniga shivljenja.

Ti, ljuzh nebeshka! raskropi megle, v' ktere hozhe duh temote moju dusho perpraviti; potolashi nepokoj, v' kterim se snajdem, kader se nasaj spomnim na grehe mojiga shivljenja; sprosi mi tudi perferzhno in resnizhno grivengo.

Sgled vsih zhednost! stori, de bo vera v' meni popolnoma mozhna, sau-

panje popolnoma terdno, in ljubesen nar
gorezhishi.

Sahvalim se ti sa vso dobroto, kte
ro si mi zeli zhas mojiga shivljenja ska
sovala, she zelo takrat, kader sim je bil
popolnoma nevreden.

Ali mi bosh mar samogla sdaj svojo
skerbno ljubesen odvseti, sdaj, ko je mo
je saupanje do tebe toliko vezhi, koli
kor vezhi so moje potrebe?

Tega ne storish, o ljubesnjava, med
vsimi materami, nar ljubesnjevshi mati!
Svojiga umirajozhiga otroka ne sapustish.
Do sadnjiga sdihleja mu bosh na strani
stala.

Jest se smerti podvershem sato, ko
mi jo je Jesus odlozhil. Desravno obzhu
tim natorni strah in groso pred smertjo,
vender rad umerjem sato, ko pod tvo
jim varstvam umerjem.

Upanje imam, de bom skorej gledal
visokost, popolnamast in ljubesnjevost Je
susovo, in njegovo nebeshko zhas; in
de bom tudi tebe skorej na svitlim tronu
tvoje nebeshke zhasi s' sazhudenjem gle
dal! —

Zhas moje smerti je bliso. Skorej
te ne bom mogel vezh s' ustmi na pomozh

klizati; ali moje ferze bo smiram k' tebi sdihovalo.

Tavshentkrat bom v' ferzu svete ime-na Jesuf in Marija isrekel.

Profim te, o Jesuf! vsemi v' mojih smertnih teshavah vse sdihleje in vse obzhtljeje mojiga ferza sa sgoli skasovanje moje ljubesni do tebe in do tvoje svete matere.

Usmili se me, o Gospod! Ne upam si rezhi: Usmili se sato, „ko sim tvoj flushabnik.“ *) — Ah, tak velik gresnik sim bil, in ne vem, zhe sim she dosegel to frezho, ali ne, tvoji pravizi sadositi; pa usmili se me sato, ko sim „sin tvoje dekle!“ **)

Dodelil si mi to gnado, de sim zeli zhas svojiga shivljenja veliko saupanje v' Marijo imel. — Sahvalim se ti, de moje saupanje do nje v' moji sadnji, sa svelizhanje moje dushe tako nevarni uri, she veliko mozhnejshi perhaja.

O moj Bog, Bog usmiljenja! to je posebna gnada sa-me, de me hozhesh v' nebesa vseti po proshnji lete devize,

*) Pf. 115, 16. **) ibidem.

ktero naf s. zerkev vfelej, posebno pa ob smertni uri na pomozh klizati u-zhi.

Shtirnajsti rasdelik.

Od andohti k' Svetimu Joshefu, sheninu Marije.

Sveti devizi Marii samoremo svojo ljubesen skosi to posebno lepo in prijetno skasati, zhe po andohti, ktero do nje imamo, in f' ktero njej flushimo, zhe po tej andohti posebno tudi do njeniga svetiga shenina Joshefa andoht in zhaft imamo.

Saréf, grosno visoko zhaftiti moremo tega svetnika, kteriga je sam Bog isvolil, de je bil rednik in varh Sinu bo-shjiga, kader se je vzhlovezhil; in de je bil prizha in pomozhnik njegove matere.

On je varoval pravi tabernakel Isra-ela. On je spremljeval, kakor je zhaft nanefel, skrinjo miru in sprave noviga testamenta. Per njem je bil hranjen saklad svelizhanja in odreshenja svetá.

Ah, kakofhna zhaft, v' tem shivlje-
nji pravizo in oblast imeti zhes kraljizo
nebes in semlje; she zelo zhes „kralja
zhafov, neumerjiozhiga, nevid-
niga, kterimu je zhaft in hvála
od vekomaj do vekomaj!” *)

De bomo prav sapopadli velikost,
njegoviga saflushenja, bo she dosti, zhe
premislimo, de je bil on mosh Mari-
je. Is zhednost Marije se lahko sodi na
zhednosti s. Joshefa. Bog ji je isvolil ta-
kiga mosha, kteri je bil nje vreden.

Posebno pa to premisli, de je Jesus
v' otroshkih letih vezh ko tavshentkrat v'
njegovim narozhji pozhival. O, kakofh-
nih nebeshkih obzhutljejev se je njegovo
ferze od tega boshjiga deteta navselo!

S. Joshef je shivel f' tistim, kteri je
isvirik vsih gnad; in je shivel f' tisto,
ktera je shleb, po kterim nam vse gna-
de pertekó. — O kakofhne nebeshke sa-
klade je tedaj prejemal!

Poterpeshljivoft, krotkoft, ponish-
nost, ljubesen do blishnjiga, ljubesen
do Boga, in vse druge zhednosti so se

*) I. Tim. 1, 17.

svetile nad njim, in so bile per njem v' nar vezhi popolnamasti.

Keršhanska dušha! zhe shelish poboshno in bogabojezhe shiveti, perporozhi se, de to gnado sadobish, v' profhnjo tega svetnika, kateri je tako popolnoma poboshno, in bogabojezhe shivel.

S. zerkev je k' zhašti f. Joshefa temeljne Bogu postavila; je njegov prasniki sapovedala, in vabi svoje otroke po andohtih, ktere je dobre sposnala, de bi ga sa posebno mogozhniga pomozhnika per Bogu imeli.

Na ime f. Joshefa tudi refvsi verni kristjani posebno klizhejo; in keršhanska navada je, de se njegovo ime sklene s' nar svetejšimi imenama Jesufa in Marije, ker je s' njima v' taki blishnji savesi shivel.

Ko bi bili mi takrat, kader sta Jesuf in Marija v' Nazaretu shivela, od njih kaj dobiti sheleli; kteriga mogozhnishiga pomozhnika bi si bili koli isvoliti samogli, kakor ravno f. Joshefa? — Ali je sdaj v' nebesih menj mogozhen? —

„Pojdi tedaj k' Joshefu,“ *) de bo sa-te Boga profil. Naj je gnada, ktere shelish, kakorfhnakoli hozhe, Bog ti jo bo po njegovi profhnji dodelil, (zhe je le Bogu k' zhafti in tvoji dufhi k' sve-zhanju.)

She vezh. V' kakorfhnim stanu ali v' kakorfhnih okolifhinah se snajdesh, ti bodo ravno okolifhine in stan she vezh perloshnosti dale, posebno saupanje do f. Joshefa imeti.

Imenitni in bogati naj premislijo, kader ga na pomozh klizhejo, de je is rodovine patriarhov in kraljev.

Revni naj premislijo, de se ni fra-moval revniga in niskiga stanu; de je tudi, kakor oni, v' revfhini shivel; de si je zeli zhaf svojiga shivljenja f' svojim rokami kruh flushil.

Devize naj premislijo, de je v' nar popolnifhi zhistosti in v' vednim devifhtvu shivel.

Sakonfki naj premislijo, de je bil poglavar nar svetejsh drushine.

*) I. Buk. Mojs. 41, 55.

Otrozi naj premisljijo, de je bil re-
dnik Jesufov, preskerbnik in varh nje-
gove mladosti.

Duhovni naj premisljijo, de je veli-
kokrat to frezho imel, Jesufa v' svojih
rokah dershati; in de je ob dnevu obre-
sovanja perve kaplje Jesufove kervi ve-
zhnimu Ozhetu v' dar pernesel.

Klofhterski ljudje naj premisljijo,
de se je popolnoma od sveta odlozhil, in
de je svoje skrito shivljenje v' Nazaretu
s' tem posvezheval, ker je tam le s' Jesu-
sam in s' njegovo sveto materjo na tanko
fklenjen bil.

In sploh vse poboshne in gorezhe
dushe naj premisljijo, de s'he nobeno ser-
ze, (zhe serze Mariino isvsamemo,) ni
s' tako gorezhostjo in s' takimi sheljami
Jesufa ljubilo, kakor serze s. Joshefa.

Posebno pa profi s. Joshefa, de bi ti
gnado frezhne smerti sprosil. Leta splo-
shna misel, de je v' rokah Jesufa in Ma-
rije umerl, obudi per vernih kristjanih
to terdno saupanje, de bodo po njegovi
proshnji ravno tako frezhen in troshtljiv
konez storili.

In ref naf skufhnja uzhi, de, kdor
v' svojim shivljenji f. Joshefa s' andohtjo
zhafti, ta posebno v' smertni uri sad svoje
andohti vshiva.

Zhaft in hvala bodi Bogu in materi
boshji vekomaj. Amen.

1777

to the ... of the ...
... of the ...
... of the ...

... of the ...
... of the ...

